

DIALOGURI CU ENTITĂȚI DIN INVIZIBIL

DIANA VOIVOZEANU

CUPRINS

AVERTISMENT

PRIMA REVELAȚIE

JURNAL

EPILOG

Motto:

***„Mai îndelung vom fi-ndrăgiți de morți,
decât de cei ce-s vii“.***

Sofocle

AVERTISMENT

Îi înțeleg pe cei care, parcurgând această carte, nu pot accepta realitatea celor citite, pentru că, dacă nu mi-ar fi fost dat să trăiesc această tulburătoare experiență—pentru unii ar putea părea de domeniul fantasticului—eu însămi aş fi tratat cu scepticism aceste destăinuiri, sau cel mult le-aş fi citit doar ca pe o poveste frumoasă care mi-ar fi plăcut să fie adevărată...

Desigur, din comunicările care fac obiectul cărții de față nu poate fi cu totul eliminat jocul subconștientului, însă am convingerea că „personajele“ acestei cărți sunt altceva decât niște ființe imaginare. Din motive lesne de înțeles, de câte ori voi considera că este necesar, voi face uz numai de inițialele numelor prietenilor și interlocutorilor mei, fie ei din lumea noastră sau din cealaltă lume.

În fine, înainte de a începe derularea acestor comunicări cu Invizibilul—presărate cu umor uneori, umbrite de tristețea morții alteori, dar cel mai adesea purtătoare de mesaje încărcate de înțelepciunea și harul unor spirite luminate—îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru că mi-a dăruit această fericită și nesperată șansă de a fi reușit să întrezăresc bucuria Luminii Sale.

Autoarea

PRIMA REVELAȚIE

Am început să comunic cu spiritele în împrejurări dramatice.

Primele entități spirituale cu care am intrat în dialog au venit fără ca eu să le chem. Pe atunci nici nu știam și nici nu gândeam că așa ceva ar fi posibil.

Nu eram atee convinsă, dar nici nu mă puteam considera o adevărată creștină. Eram așa cum sunt mulți oameni, care spun „Doamne-ajută“, fără a se aștepta la un ajutor real din partea Celui în existența căruia cred doar pe jumătate...

Luna ianuarie a anului 1991. De două săptămâni prietena mea, L., era foarte bolnavă. Nu aş putea spune de ce boală suferea, pentru că nici medicii care au consultat-o nu i-au putut stabili un diagnostic. Simptomele „bolii“ ei erau stranii: simțea că inspiră o substanță toxică cu un ușor miros de formol și aceasta îi dădea crize de sufocare. Nimeni din preajma ei nu percepea ceva deosebit în atmosferă, ceva, pe care ea îl simțea totuși și

care asupra organismului ei producea efecte dezastruoase. Îmi repeta că are senzația că este ceva care parcă anume o chinuiește. Plângea în fiecare zi, crizele erau foarte dese. S-a internat în spital, i s-au făcut analize, dar după câteva zile a revenit acasă în aceeași stare, fără să știe de ce suferă. Medicamentele pe care le luase nu au avut nici un efect și a renunțat la ele. Părea că nimeni și nimic nu o mai poate ajuta, ajunsese ca o umbră și repeta că ea o să moară și nu o să știe de ce. În suferințele prin care trecea, se ruga la Dumnezeu cu disperare să o salveze. Într-un mod cu totul neașteptat, L. a fost în cele din urmă salvată: într-o seară, fratele meu a intrat în casă spunându-mi că la ușa apartamentului nostru, niște copii pe care nu-i cunoștea au un „joc“ foarte ciudat. Concentrați asupra unei cărți ce avea legată transversal o cheie cu o sfoară, susțineau că „vorbesc cu bunicii lor care sunt morți“.

Nu am luat în serios acest lucru, însă el a revenit după un timp cu noi detalii. M-a mirat insistența lui, știindu-l mai puțin dispus să dea crezare unor astfel de practici care de regulă stârnesc suspiciuni, dacă nu fiori. Pregătind o carte așa cum văzuse la acei copii necunoscuți, m-a rugat să încercăm și noi. Faptul că era tulburat mi-a stârnit și mie curiozitatea. M-a asigurat că, dacă ținem cartea suspendată pe degete prin intermediul cheii pe care i-o atașase și invocăm un spirit, cartea începe să se rotească. Am acceptat acest experiment, mărturisesc, cu foarte mari îndoieli. Încă de la prima încercare am constatat cu uimire că într-adevăr, o forță nevăzută era capabilă să determine mișcarea de rotație a cărții. Noi nu aveam nici un interes să provocăm această mișcare, și ne-am dat toate asigurările că nu noi suntem autorii acestui fenomen greu de explicat. De altfel vedeam clar că, deși mâinile noastre erau perfect imobile, crispate chiar, cheia se deplasa cu dezinvoltură pe degetele noastre, trăgând cartea după ea. Fratele meu mi-a explicat atunci că acei copii puteau primi mesaje printr-un cod stabilit astfel: spiritul invocat deplasa cartea într-o anumită direcție de un număr de ori ce corespundea numărului de ordine al literei din alfabet, pe care dorea s-o comunice, după care se oprea și reîncepea mișcările pentru a transmite următoarea literă a cuvântului ș.a.m.d.

Amândoi am încercat o puternică emoție când am recepționat astfel primele cuvinte dintr-o lume despre care până atunci nu aveam cum să știm dacă există sau nu. În acele momente aveam senzația că era ca și cum noi, închiși în lumea noastră materială, am îndrăznit (sau am primit permisiunea?) să aruncăm o privire temătoare prin „gaura cheii“ către DINCOLO.

Doar ne-am gândit la bunica noastră decedată în urmă cu câțiva ani, și cartea a și început să ne „vorbească“, prin zvâcnituri puternice. Emoțiile au fost cu atât mai mari cu cât mesajul transmis de spiritul scumpei noastre bunici ne dezvăluia lucruri de-a dreptul incredibile, dar care mai târziu s-au dovedit a fi perfect conforme realității...

Iată ce conținea acel mesaj:

„Sunt Ioana. Dumnezeu m-a trimis la voi să vă ajut. Prietena ta bună este în mare pericol! O femeie care se numește F. a trimis la ea spirite rele care vor să o omoare și ele vor reuși dacă nu faceți tot ce vă învăț eu: spuneți-i lui L. să facă o sută de mătăni și să meargă degrabă la un preot să îi citească pentru dezlegare. Fum de tămâie...” a mai spus, și cartea ne-a căzut din mâini.

Aceste cuvinte ne-au înmărmurit! Ne așteptam la orice altceva. Ca și mine, prietena mea nu obișnuia să meargă la biserică, și nu eram deloc familiarizată cu ritualurile la care ne trimitea acel mesaj, dar L., ar fi făcut orice ca să se însănătoșească. I-am transmis și ei într-un suflet această comunicare—pe care o notasem într-un caiet—și modul în care ne-a fost revelată.

Amândouă ne-am gândit mult la toate acestea și, căutând să descopere adevărul, ea și-a amintit că există într-adevăr o femeie, care-i ieșea uneori în cale cerându-i ajutorul în tot felul de probleme, chipurile căuta serviciu, promitea că revine, ca apoi să dispară misterios. Numele ei era... F., am aflat ulterior că trăia din banii (nu puțini) câștigați din afaceri josnice, și că ultimul ei soț murise în împrejurări neelucidate...

Bineînțeles că în aceste condiții, L., nu a ezitat să urmeze sfaturile primite prin mesajul dictat.

A constatat că de câte ori îi reveneau crizele, singurul „medicament” care o putea ajuta să își revină erau cele o sută de mătăni pe care le făcea și rugăciunile profunde.

O dată încheiate aceste rugăciuni, în mod cu totul miraculos, redevenea un om plin de viață.

Cu timpul, în câteva săptămâni, crizele s-au rărit și apoi a scăpat definitiv de influența nefastă de acelor forțe malefice.

De atunci, am început să cred cu tărie în existența lui Dumnezeu. Mă gândesc și acum că vindecarea—miraculoasă, fără discuție—a prietenei mele mi-a demonstrat nu numai că există un Dumnezeu milos și bun, dar, din păcate, a trebuit să admit și existența acelor spirite inferioare, a căror forță a putut fi doborâtă numai prin credință.

Iată ce scria Simeon Florea Marian, în lucrarea sa intitulată „Vrăji, farmece și desfaceri” seria II, tom XV, editată în anul 1893:

„Scopul vrăjilor sing. vrajă, este de a constrânge pe cineva contra dorinței și voinței sale, ca să asculte și să facă toate cele ce se spun și să pretind de la dânsul, apoi de a despărți pe doi soți care trăiesc în cea mai bună înțelegere și armonie, sau pe doi inși care se iubesc și vor să se căsătorească, și în fine de a lua somnul copiilor de țăță și laptele de la vaci, de a nenoroci sau chiar de a nimici pe cineva. Mai pe scurt zis, scopul acestora este de

a face cuiva mai mult sau mai puțin rău. Mijloacele care se întrebuințează de către vrăjitori și vrăjitoare, adică de către bărbații și femeile ce se ocupă cu vrăjitoria sau cu vrăjitul, sunt de regulă asemenea stricăcioase, căci e lucru firesc că numai prin întrebuințarea unor plante veninoase sau a unor obiecte spurcate și molipsitoare pot să buimăcească și să nebunească pe cineva de cap, să-l nenorocească în privința corporală ori spirituală, sau chiar să-l mântuiască de zile (...). Trebuie să mai amintesc încă și aceea că în genere cu vrăjitoria sau vrăjitul se ocupă mai cu seamă unele femei bătrâne, care cum se zice, și-au trăit traiaul și și-au mâncat mălaiul, și care de comun își fac dintr-aceasta o profesiune spre a-și putea câștiga pâinea de toate zilele (...). Asemenea fapte rele însă pot, după credința și spusa poporului, să le facă numai niște oameni foarte răutăcioși și împietriți la inimă, cărora puțin le pasă de învățăturile și legile Dumnezeiești și de ceea ce se va întâmpla după ce se vor muta din lumea aceasta. Drept aceea și toți vrăjitorii și vrăjitoarele, care se ocupă cu vrăjitul sunt priviți în genere de către popor ca niște oameni fără de lege, lepădați de Dumnezeu, care au de-a face mai mult cu spiritele cele necurate, pentru că ei în vrăjile ce le rostesc, în loc să se adreseze la Dumnezeu, ființa supremă și atotputernică, ca acesta să le vină întru ajutor spre ajungerea scopului ce-l urmăresc, își iau cele mai de multe ori refugiul la spiritele necurate...“.

Revenind la prima revelație, mai găsesc de cuviință să adaug că pe acei copii care „ne-au adus spiritele la ușă“ nu i-am mai văzut niciodată.

Pe măsură ce am primit noi comunicări, le-am notat într-un jurnal însoțite de cele mai multe ori de observațiile pe care le făceam la vremea respectivă. Aveam de pus zeci de întrebări, iar răspunsurile, adesea nu se lăsau așteptate. Treptat, fără să-mi dau seama, începusem să explorez tainica lume a umbrelor...

Evident, se naște o întrebare: de ce l-am citat pe Simeon Florea Marian, și mai ales fragmentul care se referă la folclorul românesc dedicat vrăjitoriei? Ce legătură poate avea pomenirea unei superstiții aparent fără temei în experiențele pe care am început să le efectuez în chip străin de orice superstiție? Pur și simplu pentru farmecul cultural al citatului, dar și din convingerea că intuiția populară în domeniu, aparent fără noimă, vine totuși dintr-o îndelungată tradiție și chiar dintr-o practică în care adeseori întâlnim stranii congruențe cu validările parapsihologice. Dând la o parte ritualul magic, cititorul trebuie să rețină doar adevărul care este dincolo de ritual: putem comunica în mod cert cu lumea de dincolo, și o putem face necontaminați de superstiții, de vrăji și farmece, ci descoperind în noi înșine acel potențial energetic prin care dialogul cu spiritele devine nu doar posibil, ci foarte concret. Dedicându-mi acestor experimente un timp mai îndelungat, am putut conștientiza travaliul în spațiul transcedental, căpătând în cele din urmă certitudinea

concretă a faptului petrecut. În jurnalul care urmează nu veți întâlni superstiții, vrăji sau farmece, căci la așa ceva nu mă pricep, dar nici nu le doresc, nu mă preocupă aceste „procedee” tradiționale ale ocultismului negru. Eu am stat de vorbă cu spiritele așa cum stau de vorbă cu prietenii, cu oamenii din jurul meu. Sau ca să mă exprim mai clar, am stat de vorbă ca ingineră ce sunt, educată în spirit pragmatic, instruită în logica lucrurilor.

Cititorul va înțelege toate acestea, iar mie nu-mi mai rămâne decât să-l asigur că nu citește o carte de ficțiune, o carte de imaginație insolită, ci o relatare pe care am îndrăznit să o fac atunci când practica și convingerile mi-au dictat-o.

Nu trebuie să ne îndoim nici o clipă că „lumea de dincolo” există. Nu știm prea multe despre această lume, sau nu știm aproape nimic. Dar ce știu sigur, este că spiritele ne vorbesc. Cum? Acestei întrebări i se dedică prezentul jurnal...

JURNAL

28 IANUARIE 1991

Invoc spiritul unui băiat care a murit cu 15 ani în urmă, când avea vârsta de 16 ani. La începutul comunicării îmi spune că mama lui este cu el (într-adevăr, ea a murit acum câțiva ani) și că el transmite tatălui său uneori mesaje pe calea gândului. Apoi îl întreb, iar el îmi răspunde:

–Ne vezi, ne auzi?

–Da.

–Pot să verific acest lucru?

–Da.

Fluier, după care îl întreb, curioasă:

–Ce am făcut?

–Fluieri.

–Îmi poți transmite gândul tău altfel decât prin intermediul cărții?

–Ție nu.

–De ce „mie nu“?

–Eu i-am iubit pe ei.

–Pe cine?

–Părinții.

–Desigur, este nevoie de unele afinități spirituale pentru ca spiritul chemat să

dorească să se manifeste mai pregnant, ori eu nici măcar nu îl cunoscusem în viață pe Mihai... în schimb am reținut aspecte foarte dureroase de la înmormântarea lui. (Locuia pe aceeași stradă cu mine). În final l-am mai întrebat dacă este trist și mi-a spus că nu este deloc trist.

29 IANUARIE 1991

Vine la chemarea mea spiritul Mioarei, o fată foarte drăguță și sensibilă, care a murit la 28 de ani într-un accident stupid de mașină, cu câțiva ani în urmă. Oare de ce a trebuit să fie ea singura victimă dintr-un autobuz plin cu călători? Există destin?

–Te bucuri că te-am chemat?

–Da.

–Te-a mai chemat cineva?

–Nu.

–Există Dumnezeu?

–Da.

–Voi sunteți ocupați, munciți?

–Da.

–Sunteți împărțiți în categorii sociale, ca noi?

–Nu.

–Știi ce am văzut după ce ai plecat dintre noi? Ceva ce ți-a aparținut.

–Păr.

(După ce mi-a anunțat moartea ei, prietenul ei mi-a arătat niște fotografii și scrisori primite de la ea, în care-i trimisese și o șuviță din părul ei).

–Aici în cameră, mai este ceva în afară de noi două?

–Da. Sunt și alte spirite. Ele știu că vorbesc cu tine.

–Vorbiți și între voi?

–Da.

–Ai o formă finită?

–Nu.

–Mă poți atinge?

–Nu.

*

Dialoghez apoi cu spiritul unei fete care a murit la vârsta de 15 ani de leucemie. Am vaga senzație că mai mult ea m-a îndemnat la comunicarea ce urmează:

–Ai să-mi transmiți ceva?

–Comunică-i rudei mele bolnave: care dă hăinuțe pentru Jenică?

–Cine este Jenică?

–El este cu mine, aici.

–Mai ai să-mi spui ceva?

–Da. Ai ceva mâncare? Și ceva lumânări?...

Pentru că spiritul A., a avut mai multe de spus, durata acestei comunicări a fost foarte mare—aproape două ore. Pentru fiecare literă a fiecărui cuvânt transmis, să reiau mereu alfabetul de la capăt, asta cere multă răbdare. În plus, un incident amuzant a întrerupt la un moment dat comunicarea. PISOIUL meu a sărit pe neașteptate pe cartea prin care țineam legătura cu A. Eu m-am amuzat, dar A. nu a mai vrut să revină decât după ce am rugat-o să mă ierte. Se pare că ceea ce a vrut ea să-mi comunice este un lucru destul de grav, totuși. Doresc să o ajut, dar nu prea înțeleg cine este „ruda ei bolnavă“. Nu-i cunosc familia. Am întrebat-o:

–Mă cunoști?

–Nu, dar tu o cunoști pe ruda mea!

M-am gândit bine, încercând să-mi amintesc unele amănunte din ziua înmormântării lui A. Abia acum mi-am dat seama cine ar putea fi ruda ei—pe care susține că o cunosc: o mătușă a ei pe care am văzut-o îndoliată, și pe care o cunoscusem mai târziu, într-adevăr, într-un spital, întâmplător. Ea era angajată în acel spital. Faptul că mătușă lui A. prin natura meseriei, lucra într-un mediu cu foarte mulți bolnavi, a determinat-o pe A., să o numească, pe scurt „ruda mea bolnavă“. Sau poate chiar este bolnavă?

Am întrebat-o pe A. dacă despre ea este vorba și mi-a confirmat. În final, A. mi-a spus că nu vrea să plece (eram foarte obosită și doream să închei), pentru că îi era teamă că nu o voi mai chema altă dată, și mă ruga să o ajut. M-a înduioșat și i-am promis ajutorul meu.

30 IANUARIE 1991

Cu siguranță comunicările lungi de ieri sunt cauza oboselii și durerilor de cap pe care le-am avut.

Am încercat azi să comunic cu spiritul lui Mihai, dar mi-a fost aproape imposibil. Orice îl întrebam, răspundea numai „Nu, Nu!“.

Cu toate astea am făcut o nouă verificare: prietena mea L., aflată în altă cameră (pentru a evita o eventuală sugestionare involuntară), trebuia să scrie cifre pe o foaie de

hârtie și să rămână acolo până ce aflu eu de la spirit (Mihai) cifrele pe care ea le-a scris, fără ca eu să le cunosc. Întrebat fiind, spiritul mi-a comunicat că „A scris trei cifre“. L-am corectat, spunându-i că este vorba de patru cifre (cum stabilisem cu L.) și că îl rog să mi le spună. Din nou mi-a comunicat: „Sunt trei cifre“. După ce am verificat, am constatat cu bucurie că prietena mea hotărâse de una singură să scrie trei cifre în loc de patru!

Dar mai mult de atât nu am putut comunica. Sunt puțin descurajată: să se fi terminat așa, deodată, totul?...

Mi-a venit ideea să invoc Marele Spirit (acela la care mă rog uneori să „deschidă poarta spiritelor“—probabil ceva simbolic—ca să putem comunica mai ușor). L-am întrebat dacă vom mai putea comunica. Mi-a răspuns: „Azi nu“. Am mai îndrăznit: „Este o zi deosebită?“ „Da“. Din acest moment nu am mai insistat. Chiar comunicarea lui Mihai conținea de fapt un mesaj asemănător și comportarea lui a fost ciudată: mi-a indicat corect câte cifre sunt scrise, dar nu mi-a spus care sunt acestea, cu alte cuvinte „Aș vorbi cu tine, dar nu acum“.

M-am întrebat ce anume face ca această zi să fie deosebită de cea de ieri, de exemplu. Când m-am uitat în calendarul ortodox am văzut scris cu roșu: „30 M Sf. Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan“.

1 FEBRUARIE 1991

Teama de ridicol mă determină să nu discut cu nimeni absolut nimic despre aceste experiențe. Am anunțat-o ieri pe mătușa lui A. că ea mi s-a arătat în vis spunându-i ce mi-a cerut.

Femeia a crezut, s-a speriat, a spus că-i va face o pomană. În familia lor într-adevăr existase un copil (Jenică?), care a murit la puțin timp după ce a fost născut.

I-am transmis toate acestea spiritului lui A., care deja cunoștea aceste amănunte, mi-a spus că a primit „mâncare și lumină“. Am întrebat-o pe A. dacă alalteieri ar fi putut să vorbească cu noi. Mi-a răspuns „Nu“. „Din ce motiv?“ Răspuns: „E Biblia“.

*

Este interesant ce mi-a comunicat spiritul bunicii azi, când am întrebat-o dacă are nevoie de ceva. Mi-a răspuns:

—Da. Mâncare, trei prosoape, rochie, colivă, lumânări.

Văzând că așa stau lucrurile, nu prea înțeleg la ce îi trebuiesc, de exemplu prosoapele sau rochia, cum le poate folosi un spirit? O întreb. Răspunsul ei mă pune la punct: „Îmi trebuiesc!“.

Atunci o întreb:

–Basma ai?

–Nu am nevoie.

–Câte lumânări să-ți aprindem?

–Nouă.

–Pentru dumneata și bunicul?

–Da.

Și pentru altcineva să mai aprind?

–Da.

–Pentru cine?

–Ale voastre.

–Cui să dăm lucrurile pe care ni le-ai cerut?

–La o femeie străină și săracă.

–Cine învârte cartea?

–Gândul...

–Gândul cui?

–Domnului...Iisus Hristos.

–Dar cu cine stau acum de vorbă?

–Cu mine.

–Cine ești?

–Sunt eu, Ioana.

*

Chem și spiritul bunicului (Radu).

–Unde te-ai dus după ce ne-ai părăsit?

–La Iisus Hristos.

3 FEBRUARIE 1991

Am luat cartea în mână și am întrebat pur și simplu:

–Cine vrea să-mi vorbească azi?

–Domnica.

Cine o fi Domnica? Nu am cunoscut nici o persoană cu numele acesta. Seara am întrebat-o pe mama dacă îi spune ceva acest nume. Când m-a auzit pronunțându-l, a

tresărit:

Domnica este o fostă colegă a ei, o femeie care a fost foarte credincioasă, a murit cu mulți ani în urmă, bolnavă de cancer. Nu se mai gândise la ea de ani de zile... Spiritul Dominicăi mi-a confirmat că într-adevăr, este al fostei colege a mamei, și că s-a bucurat foarte mult văzând „gândurile frumoase“ ale mamei când îi privea fotografia. Este perfect adevărat că mama a căutat și a găsit o fotografie veche a colegei ei și mi-a arătat-o și mie. Era foarte tânără.

Comunicarea cu acest spirit evlavios îmi confirmă credința pe care a avut-o pe pământ:

–Goana după a elabora cuvintele „Dumnezeu“, „Hristos“ ce iau binele vostru în gândurile lor. E Hristos cu voi, că dacă nu dă Domnul, nu ai voie să ai nimic.

Înțeleg din această exprimare că ceea ce vrea ea să îmi comunice este dificil de tradus în limbajul nostru. Oricum așa cum mi-a fost transmis, mesajul a fost pe înțelesul meu, și, lucru ciudat, comunicarea cu spiritul ei îmi aduce un fel de pace în suflet.

5 FEBRUARIE 1991

Comunicarea cu spiritul Marin, care a murit cu câțiva ani în urmă:

–Există extratereștri?

–Da.

–Există vreo legătură între voi și ei?

–Și noi suntem extratereștri. Dar cei la care te gândești tu acum au, ca și voi, un corp fizic. Noi suntem eliberați din corpul nostru.

–O.Z.N.-uri există?

–Da.

–Ale cui sunt?

–Toate sunt ale Domnului Iisus Hristos.

(Mă surprinde acest răspuns. Fie că au crezut, fie că nu, pe pământ, în Iisus, acum spiritele îmi vorbesc despre El!).

–Există vreun pericol pentru noi din partea extratereștrilor?

–Nu.

–Ce-aș putea să fac ca să putem comunica mai ușor, altfel? Este foarte obositor sistemul cu cartea.

–Când începi, să nu faci nimic, și să nu te gândești la nimic. Brațul este după o masă nouă, la care să nu fie bătute cuie. Apoi gândește-te la mine așa de intens încât să putem comunica. Pui o lumânare, apoi pui palma dedesubt...

N-am înțeles prea bine, dar am încercat, fără să obțin vreun succes însă, deși am auzit că se fac astfel de experiențe, din care nu cunosc alte amănunte decât că „se mișcă masa“. Spiritul lui Marin mi-a explicat ceva, dar ce folos? Mă las păgubașă. Tot mai sigură e cartea.

–Ce lucru bun m-ai sfătui să fac acum?

–După ce ai făcut această comunicare, aprinzi o lumânare pentru mine. Și faci ce-ți vine în gând.

Nu aș fi putut anticipa, și nici provoca un asemenea răspuns. Eu nu obișnuiesc să aprind lumânări, nici pentru vii, nici pentru morți.

6 FEBRUARIE 1991

Astăzi m-am încumetat să invoc spiritul Sânzienei, o fată care, cu zeci de ani în urmă, s-a sinucis. Era studentă.

–Ai vrut să mori?

–Da.

–Acum îți pare rău?

–Da.

–Unde ești?

–Iad.

Mă sperii puțin, atât cât să-mi alunece cartea din mână, cu toate că nu pot crede în existența unui rai pentru cei buni și a unui iad plin de draci negri cu coarne și copite–pentru cei păcătoși.

–Mai degrabă susțin ideea că pot exista diferite nivele de vibrații, stări, în care un spirit–potrivit gradului său de evoluție atins–poate avea parte de lumină și bucurie, fericire, sau dimpotrivă, poate rătăci în beznă, ignoranță și confuzie.

–Poți să îmi spui ce faci acolo?

–Dacă...mă băgau în vasul...cu care...emigranții...beau apa...

Comunicarea a devenit foarte greoaie. Niciodată n-a fost așa.

–Îmi poți spune cine te bagă în acel vas?

–Nu.

–Dar cine sunt „emigranți“?

–Nu.

–Nu ai voie?

–Nu întreba. Nu trebuia... Eu am fost pedepsită...

–Cine învârte cartea?

Nu ne mai înțelegem. Spun, la rând, toate literele alfabetului, și nu se mai formează nici un cuvânt. Sinceră să fiu, am răsuflat ușurată când am trecut de litera „D”. Dar nici Iisus nu a putut spune!

De notat că este o comunicare cu totul deosebită față de cele anterioare. Cred că felul în care Sânziana a părăsit lumea noastră este în foarte strânsă legătură cu dificultatea de a-mi comunica și, implicit, cu starea de neliniște cu care am rămas după ce am încheiat acest dialog. M-a năpădit un sentiment de vinovăție.

Am chemat imediat spiritul Dominicăi:

–Știi cu cine am vorbit adineauri?

–Da.

–Am făcut ceva rău?

–E mai bine să nu o mai chemi.

–Spune-mi ceva frumos!

–Dumnezeu este bun.

–Îți mulțumesc.

Domnica mi-a redat liniștea sufletească, încep să mă gândesc mai mult la Dumnezeu, la Iisus.

8 FEBRUARIE 1991

M-am gândit toată ziua la un băiat despre care știam că a murit mai demult, foarte tânăr, era dotat cu o deosebită inteligență și își așternea gândurile pe hârtie cu har.

Seara am luat cartea, intenționând să comunic cu spiritul lui. Înțeleg că invocarea am făcut-o doar gândindu-mă la el, din moment ce cartea a început să se miște până a pronunța eu vreun cuvânt (numele lui, eventual). Mi-a comunicat:

–Sunt aici.

–Cine ești?

–Cătălin.

–De unde vii?

–Rai.

–Spune-mi, este bine să spun cuiva despre comunicările pe care le fac?

–Nu.

–De ce?

–Lumea ar bănuși că e o prostie a ta.

–Și este o prostie?

(Am și eu micile mele îndoieli).

–Nu.

–Deci tu exiști?

–Da!

–Este un lucru rău faptul că te chem? Dăunează cu ceva?

–Dumnezeu a binecuvântat comunicarea noastră. Binecuvântat să fie cel care a creat acest lăcaș ceresc.

10 FEBRUARIE 1991

Sunt curioasă dacă ar fi posibil să comunic cu spiritul unui om care a trăit în altă țară. Mă gândesc la spiritul Edith (Piaf). Nu este prea comunicativă, dar își face simțită prezența. O întreb:

–Poți să comunici cu mine?

–Da.

–Spune-mi ce vrei tu.

–Efemer...

–Să vorbim în limba franceză?

–Da.

–În română?

–Nu.

–Dar poți și în românește?

–Da. Nu contează...

–Unde ești tu?

–Cer.

–Vrei să pleci?

–Da.

–Spune-mi, te rog, numele tău.

–Edith.

Ce concluzii pot trage? Ori a fost într-adevăr spiritul invocat de mine și în acest caz mi-a transmis gândul lui care, prin nu știu ce fenomen mi-a parvenit așa încât să-l pot înțelege, ori un alt spirit a intervenit, ca să nu fiu eu dezamăgită...

Bineînțeles, că în cazul fiecărei comunicări, mai rămâne și umbra mea de îndoială: propriul meu subconștient îmi joacă feste? La această din urmă întrebare îmi voi putea răspunde numai după ce voi primi multe dovezi imbatabile. În fine, prima variantă îmi dă și ea de gândit pentru că, la urma urmei, de ce ar fi exclusă? Noi cunoaștem atât de puțin...

11 FEBRUARIE 1991

Azi am făcut o nouă comunicare cu spiritul Marin:

–Știi că fostul meu profesor, H., este bolnav?

–O să moară.

–Ești sigur?

–Este foarte bolnav. Vine aici.

–Unde „aici“?

–Cer.

–Tu unde ești?

–În cer.

–Tu știi când va muri H.?

–Da.

–Peste cât timp?

–Peste patru zile.

–Îți pare rău că ai murit?

–Nu. Aici este bine.

–Vei avea o „viață veșnică“?

–Nu știu.

–Te rețin? Ai vrea să pleci?

–Nu.

–Mereu sunt tentată să te întreb despre tine. Te deranjează?

–Da.

–Spune-mi, atunci, dacă tu crezi că e cel mai indicat felul în care te chem. (De obicei mă adresez unui „Spirit suprem“ care să ne permită comunicarea).

–Nu neapărat. Acel spirit oricum intervine.

–Aș dori să știu cine este acel spirit. Îmi poți spune?

–Acum plec.

14 FEBRUARIE 1991

Zilele acestea nu am mai comunicat. Astăzi, o scurtă comunicare cu spiritul bunicii:

–Este un lucru rău să mori?

–Nu.

–Acum îți mai este frică de moarte?

–Nu.

–Nouă trebuie să ne frică de moarte?

Contrar așteptărilor mele, răspunsul este:

–Da.

–Îmi poți vedea viitorul?

–Da.

–Am să fiu bătrână?

–Nu.

–Voi atinge vârsta de 50 de ani?

–Nu vorbi despre asta.

Îmi dau seama că nu are rost să continui cu astfel de întrebări. Strănut. Bunica îmi spune: „Să trăiești, mamaie!“. Aș îmi spunea și când eram copil. Nu mai îmi vine în gând nici o întrebare.

15 FEBRUARIE 1991

Astăzi a murit fostul meu profesor de liceu, H. Am aflat asta de la două eleve. I-am aprins o lumânare.

Au trecut exact patru zile de când spiritul lui Marin mi-a comunicat: „Vine aici peste patru zile!“ Este trist, dar este o certitudine că, în comunicările mele dialoghez, și nu vorbesc de una singură.

19 FEBRUARIE 1991

După înmormântarea lui H. am comunicat cu spiritul Domnicăi.

Impresionată de plecarea acestui om bun dintre noi la o vârstă care i-ar fi putut permite să mai trăiască măcar 20 de ani, am întrebat-o:

–H. este conștient de ce i s-a întâmplat?

–Da.

–Unde este el acum? Ce gândește?

–E trist și dezorientat. Se învârtește primprejur.

–Și-a văzut înmormântarea?

–Probabil. Nu știu. În următoarele patruzeci de zile să nu te gândești să vorbești cu el.

Eu mă tem să fac asta chiar și mai târziu.

Pentru el mă tem, nu pentru mine!

Pe parcursul lunii februarie și începutul lunii martie îmi făcusem din aceste

comunicări o ocupație zilnică, viața mea de pe pământ ajunsese să mă intereseze mai puțin decât viața spiritelor. Ore în șir din zi și mai ales din noapte, le puneam întrebări care deveniseră din ce în ce mai lipsite de importanță, comunicam ca să mă amuz, sau pur și simplu pentru că nu-mi plăcea cutare film de la televizor.

Acum sunt perfect conștientă că dacă interlocutorii mei nevăzuți ar fi fost niște spirite inferioare, necontrolate, acea situație ar fi putut degenera în ceea ce numim „capcană a spiritismului“ atât de combătut în toate vremurile, și pe bună dreptate, atunci când se depășesc limitele raționalului.

Precizez că, deși pierdeam destul timp cu comunicările, nu îmi neglijam obligațiile profesionale, și nu mi-am surprins niciodată cunoștii și prietenii prin vreun comportament bizar, continuând să fiu, ca și până atunci, un om normal integrat în societate. De altfel, propriul meu spirit (conștiință) prin natura sa, este atât de lucid și bine ancorat la locul lui, încât, chiar să-mi fi dorit acest lucru, el nu poate permite vreunei entități străine să îl tulbure sau să îi ia locul pentru a se manifesta.

Este adevărat că, cu timpul, am căpătat noi capacități care se bazează pe fenomenul emisiei sau receptării de bioenergie, dar este vorba de cu totul altceva, și voi vorbi despre ele la momentul potrivit.

Spuneam că zecile de comunicări începuseră să facă parte din viața mea. La începutul lunii martie dialogurile cu amicii mei spirituali începuseră să fie întrerupte din ce în ce mai des, de câte un mesaj care îmi venea cu siguranță, din partea unui spirit foarte mere, căci, dintr-o dată cartea se îngreuna, simțeam cum îmi trage mâinile încet, ca și cum ar fi vrut să-i dau drumul jos și să o las acolo. La început m-a surprins foarte tare acest fenomen ciudat, căruia nu-i puteam găsi nici o explicație.

Îmi amintesc acum cu oarecare jenă cât de inconștientă puteam fi pe atunci de faptul că prin invocările mele repetate poate deranjam niște suflete de la rostul lor, și asta de cele mai multe ori din motive minore...

Într-o zi cartea a devenit atât de grea încât m-am înspăimântat. M-a cuprins un sentiment greu de descris, de copleșire, parcă un „ce“ format din mii de particule ultramicroscopice îmi invadase tot corpul. Și atunci cartea a prins să se rotească ferm. Înfricoșată, am descifrat cuvintele: „Dacă mai iei cartea fără un motiv important mă mâinii“. Mi-a pierit orice urmă de îndrăzneală pe toată săptămâna care a urmat. Apoi am început să comunic mai domol. Uneori, probabil când riscam din nou să devin mai insistentă decât ar fi trebuit, îmi spuneau chiar spiritele cu care vorbeam, fără ocolișuri: „Ești pisăloagă. Lasă cartea!“ Dar, încă de la primele comunicări, din ianuarie, curiozitatea mea devenise tot mai nestăvilită. Aceasta putea fi considerată o circumstanță atenuantă,

poate chiar din acest motiv spiritele mai răspundeau totuși apelurilor mele, însă eu nu înțelegeam încă un lucru foarte adevărat și foarte important, care abia mai târziu mi-a devenit clar: cei din lumea de dincolo erau dispuși să intre în comunicare cu mine, dar numai pentru a mă ajuta în situații deosebite, pentru a-mi fi călăuze și pentru a mă învăța cum pot să îi ajut pe alți oameni, nu–cum greșit înțelesesem eu–pentru a face ca timpul să treacă mai plăcut. Pentru ele timpul nici nu există, aveam să aflu mai târziu.

Acestea fiind spuse, reiau firul jurnalului de la data de 15 martie, zi în care am primit un ultim avertisment transmis din partea aceluia Spirit Suprem. Îndrăznesc să-l numesc astfel pentru că, efectiv la această apreciere m-au condus senzațiile pe care le simțeam de câte ori îmi vorbea. Era ceva cu totul deosebit de comunicările obișnuite...

15 MARTIE 1991

Nu am mai putut ține secretul acestei fascinante experiențe prin care trec și am destăinuit totul în mare taină, unei alte bune prietene M. Cum era de așteptat, ea, după șocul primelor confidențe, mi-a cerut dovezi concrete, pe care nu am întârziat să i le aduc.

Ea mi-a sugerat să invoc spiritul socrului ei, despre care nu mi-a dat absolut nici un amănunt, niciodată. Eu nu știam nici măcar cum se numea socrul ei, și asta era foarte bine pentru ceea ce voiam să demonstrez. Am rugat-o să se gândească profund la el, să-l cheme în gând, pronunțându-i mental numele. A procedat întocmai. Devenisem acum intermediar între colega mea și spiritul socrului ei. Urma ca eu să aflu prin intermediul cărții și cheii legate de ea, în primul rând numele lui. El nu a întârziat să se prezinte. După câteva zeci de secunde cartea suspendată a început să se rotească. L-am întrebat:

–Ești aici?

–Da.

–Spune-mi te rog numele tău.

–Ion.

Am privit-o pe prietena mea, care, la rândul ei, mi-a confirmat numele, făcând ochii mari.

–Ai să îi transmiți ceva lui M.?

–Să creadă că exist în continuare după ce i-am părăsit.

–Vorbește-mi despre tine, așa cum ești acum.

–Eu sunt un spirit care se gândește numai la copiii, pe care i-am părăsit prea devreme.

–Cum este locul în care te afli?

–Este luminos și nu avem noapte, ci numai zi.

–Nu dormiți?

–Nu. Ne odihnim pe vecie.

–Te obosesc comunicările noastre?

–Nu mai mult decât pe voi.

–Spune-i, te rog, ceva lui M., să fie sigură că există.

–M. de ce nu crezi ce vezi cu ochii tăi?

Dar M. nu a mai avut nevoie de alte argumente. Mi-a mărturisit, tulburată, că într-adevăr socrul ei și-a iubit foarte mult copiii, iar felul în care el a vorbit acum, corespunde pe deplin modului lui de a gândi în viața carnală. De asemenea, mi-a mai spus că el nu a murit bătrân, ci la o vârstă până în 60 de ani, când ar mai fi putut face ceva pentru copiii lui la care a ținut atât de mult.

*

În seara asta, împreună cu M. am comunicat câteva ore. Pentru prietena mea era ceva inedit. S-a făcut târziu. Împreună am invocat spiritul lui Cătălin, care ne-a spus, precaut: „Dacă mai vorbiți mult vă apucă dimineța“. L-am rugat să ne spună o anectodă. Cu toate dovezile primite până acum că ei, cei cu care comunic, sunt într-adevăr entități ce au personalități distincte, ca și în viața pământească, am fost curioasă să fac o nouă verificare. Dacă îmi comunica o glumă pe care nu o cunoșteam, ar fi fost o dovadă în plus că nu „eu“-ul meu influențează mișcarea cărții (mâinile mele sigur nu o mișcă). Cătălin ne-a transmis:

–Erau două curci. Ele erau fete bune și la loc de cinste în ogradă. Vine la ele un curcan și le zice: „Ce faceți aici, fetelor?“

Ne-am amuzat. Bancul nu-l mai auzisem niciodată, sau nu-mi aminteam. Nici eu, nici M. De fapt, nici nu ne mai preocupă astfel de distracții de vreo 15 ani încoace...

Dar, ținând cartea în mână, am simțit că se îngreunează. Precis am supărat pe cineva! La o astfel de eventualitate nu ne-am gândit. Mi s-a comunicat:

–Sunt spiritul lui Radu (bunicul meu, care a fost un om din cale-afară de sever, impunând mult respect în jur prin corectitudinea și seriozitatea de care dădea dovadă) și m-am hotărât să-ți spun un lucru foarte dureros: fii pregătit că Dumnezeu s-a mâniat pe tine că stai de vorbă despre nimicuri în loc să-ți faci treburile de om serios!

Am încetat imediat orice comunicare. După câteva ore, singură, am luat din nou cartea, pentru că aveam conștiința încărcată și, de regulă suport greu să știu că am supărat pe cineva...

Cineva mi-a comunicat:

–Dumnezeu a făcut ca nimeni să nu stea de pomană. Lasă cartea!

Ceea ce m-a determinat să iau hotărârea de a nu mai comite niciodată o asemenea greșeală. Îmi voi vedea de „treburile mele de om serios“ și voi comunica numai când se ivește un motiv important!

21 MARTIE 1991

Până azi nu am mai comunicat deloc. Nici azi nu aş fi făcut-o, și totuși am comunicat cu spiritul lui Cătălin. Ciudat este că de data asta nu eu l-am chemat, ci el m-a „chemat“ pe mine.

După masă, pe când mă odihneam încercând să adorm, am simțit o prezență străină. Nu era nimeni în cameră și totuși nu mă simțeam singură! Parcă cineva bătea la porțile gândului meu... mă striga pe nume. M-am gândit că poate este pur și simplu dorința mea de a comunica. Dar nu era asta, pentru că eram obosită, mă hotărâsem să nu mai iau cartea fără motiv, nu mă gândeam la nici un spirit, și, oricum, foarte răcită fiind, nu aveam nici un chef să mă las din nou antrenată în comunicările care îmi solicită atât de mult răbdarea, fiind obligată să reiau de zeci de ori literele alfabetului. Cu toate astea, simțeam că acum trebuie să comunic! Mi-a pierit somnul și, alarmată, am luat cartea să văd despre ce este vorba. Presentimentul meu s-a dovedit a fi un fapt real. Am întrebat:

–Vrei să vorbești cu mine?

–Da. Eu te-am chemat.

–Cine ești tu?

–Spiritul Cătălin.

–Ai să-mi comunici ceva?

–Pregătește-te.

–Pentru ce să mă pregătesc.

–Să înveți.

Nu mică mi-a fost mirarea când am descifrat toate aceste mesaje! L-am lăsat să-mi vorbească.

–Este bine că nu ne-ai mai chemat. Roagă-te la Dumnezeu să te facă bine, să fii bună cu părinții tăi. Nu te mai uita la televizor în seara asta.

–Dar ce să fac?

–Roagă-te la Dumnezeu ce te-am învățat. Înceacă să scapi de năravul de a drăcui.

(Nu obișnuiam, dar, într-adevăr, azi am avut o discuție mai aprinsă!) Cătălin continuă:

–De ce ești proastă și te enervezi atât de ușor? Învăță să pui frâu nervilor tăi!

Cu toate că avea dreptate în tot ce-mi zicea, m-a cam deranjat calificativul pe care

mi l-a dat:

–În fond, cine ești tu de-mi vorbești așa?

–Sunt profesorul tău de conduită morală. Dumnezeu mi-a încredințat misiunea de a te îndruma. Ca să te purifici moral, va trebui să mă ascuți.

Am amuțit. La așa ceva chiar nu m-aș fi așteptat! Eu, să am un „înger păzitor“? Nu-mi vine să cred! Și totuși...

L-am întrebat:

–De ce să te fi ales Dumnezeu tocmai pe tine pentru această misiune de „înger păzitor“ al meu?

Răspunsul m-a năucit. Mi-a spus foarte categoric, în stilul lui inconfundabil:

–Pentru că sunt deștept!

Neavând nici o idee despre cum s-ar putea calcula vârsta spiritelor (dacă s-ar putea calcula), l-am întrebat ce vârstă are acum. Mi-a explicat:

–Gândește-te că la noi nu mai există timp. Este greu să-ți explic. Ca să înțelegi, consideră că aici timpul trece foarte repede: că un minut aici face cât mii de ani de-ai voștri, așa încât mi-ar trebui o veșnicie ca să calculez câți ani am.

Am realizat acum cât de neștiutori suntem, câte adevăruri există, pe care gândirea noastră mărginită de materie nu le poate cuprinde.

În cele trei săptămâni care au trecut până la Sărbătoarea Sfințelor Paști, acest spirit bun s-a ocupat îndeaproape de mine, arătându-mi de multe ori diferența dintre bine și rău, atunci când eu nu o vedeam. M-a determinat să-mi reamintesc toate greșelile pe care le-am comis până în prezent, greșeli pe care, oameni fiind, le facem fiecare dintre noi, fără să dăm însă o prea mare importanță acestui lucru, fără să știm că toate gândurile și faptele noastre se înregistrează undeva, în arhivele Universului, și vom răspunde cândva pentru ele. În funcție de binele și răul făcut, conștiința noastră eliberată prin moartea fizică, va cunoaște seninătatea și lumina domeniului astral, sau, dimpotrivă, chinuitoare remușcări, dacă nu o stare de confuzie totală. De altfel, încă din această viață remușcările sunt uneori neiertătoare, chiar și pentru cei mai odioși criminali. Cine la provoacă aceste remușcări? Propria lor conștiință întunecată? Divinul care se află latent în fiecare om? Și nu numai în om...Spiritul lui Cătălin m-a făcut să înțeleg că dacă mi-am recunoscut prin rugăciune în fața lui Dumnezeu, toate greșelile, El mi le-a iertat. Nu voi uita niciodată acele nopți în care bunul meu protector spiritual, după ce mă certa și mă dăscălea bine–uneori până îmi dădeau lacrimile–reușea să îmi producă acea stare sufletească profund răscolitoare, care-mi era atât de necesară rugăciunilor¹).

---

¹ Până la aceste revelații nu crezusem în Dumnezeu. Nu citeam nimic din Cărțile Sfinte. Nu știam să mă rog, știam pe dinafară rugăciunea „Tatăl nostru” – singura învățată de la mama când eram copil. Dar așa cum – rareori – o spuneam eu, nu însemna nimic. Nu pricepeam nimic, nu înțelegeam ce rost are.

Astfel rugăciunea devenise pentru mine un moment înălțător. Pur și simplu ajunsesem să simt cum intru în comuniune cu Divinitatea. Adevărații creștini cunosc bine această stare, iar cei care încă nu o cunosc, o pot atinge prin curățire și curățenie sufletească, prin puritate morală. Cu timpul ajunsesem să comunic mental cu Cătălin, el știa tot ce gândesc și ce fac, în orice moment, iar eu știam că el știe. De aceea nu mai puteam avea nici un gând negativ și nu puteam întreprinde nici o faptă negativă, nu puteam face nici cea mai mică nedreptate față de mine și față de nimeni, pentru că atunci, automat ar fi urmat muștrările lui, adeseori dure, de genul: „De ce a trebuit să trăncănești despre ce-ți vorbesc dacă ai simțit că nu ești crezută? De ce te superi din atâta lucru? De ce ai băut, dacă ți-am zis să nu bei? (în ziua aceea, la masă cu familia, părinții îmi turnaseră și mie un pahar cu vin. Nu-mi place alcoolul. Am refuzat să beau. Ei m-au îndemnat să gust, că e foarte bun. Am băut jumătate de pahar. Asta, Cătălin nu a putut să mi-o ierte, spunându-mi în final, că vinul îmi „tulbură mintea”). De ce ai bârfit-o pe colega ta X.? Ea e mai bună ca tine...”

La început mă supăra felul lui de a-mi vorbi, dar nu a trecut mult până să recunosc adevărul celor spuse de el.

Într-o comunicare cu spiritul Mioarei, la care asista și Cătălin, am întrebat-o la un moment dat:

–Ai nevoie de ceva?

–Da. De o lumânare abia fabricată și aprinsă la biserică, pentru a lumina calea care face legătura dintre noi.

(Astfel de comunicări erau destul de frecvente).

–Mai ai nevoie de ceva?

–Mie îmi place halvaua atât de mult!

–Am să cumpăr mâine și-ți voi împărți.

–Bogdaproste. Abia aștept!

–Ce anume?

–Halvaua, măi...

Cătălin îmi devenise drag. Știam că uneori se infiltra în gândul meu: ori de câte ori

mă afluam într-o dilemă, optam în cele din urmă pentru varianta care se dovedea a fi cea mai bună. Toate îmi mergeau bine, și ce îmi doream, se împlinea întocmai, mai devreme sau mai târziu. Eram fericită. Până în preajma Paștelui devenisem alt om: nu îmi mai era teamă de nimic, căpătasem o mare încredere în viață, parcă abia atunci mi se deschiseseră ochii cu adevărat. Mentorului meu spiritual îi datorez toate acestea.

Odată, Cătălin, mi-a spus: „Voi, oamenii, nu vă înțelegeți conștiințele!“ Această afirmație m-a pus pe gânduri, și m-a impulsionat puternic să caut și să verific comunicările primite, în cărți, în spusele unor înțelepți. Din ce aflam mai mult doream încă să cunosc și mai mult. Acest enunț primit de la Cătălin a fost, inevitabil, urmat de întrebarea mea: „Cum adică?“ Nu a vrut să-mi dea nici o altă explicație. Eu singură trebuia să caut răspunsul. Nu cumva el, prin toate lucrurile pe care mi le dezvăluia, și chiar numai prin problemele pe care mi le punea în față, ca în acest ultim exemplu, urmărea tocmai să mă ajute să-mi înțeleg conștiința, în cele din urmă?

Cu trei zile înainte de Paști s-a întâmplat un fapt neașteptat: Cătălin nu a mai venit, nici la chemările mele, nici din proprie inițiativă, și nici un alt spirit cunoscut nu mai venea să-mi vorbească. Dar, cu toate acestea, continuam să primesc sfaturi și mesaje care de acum luaseră caracterul unor misiuni ce mi se încredințau. Atunci când îmi erau comunicate—simțeam—de fiecare dată—acea stare unică pe care am descris-o deja într-o ocazie recentă. Să-și fi încheiat Cătălin misiunea? Este adevărat că deja mă transformasem, nu mai eram cea dinainte, eram mai bună și ceva mai înțeleaptă, iertam mai ușor pe cei din jurul meu, lăsam mult de la mine, iubeam total dezinteresat și egal pe toți oamenii buni sau răi, și constatam, cu surprindere, că începusem chiar să vorbesc cu însuflețire despre Dumnezeu și minunile Sale, într-un context potrivit, desigur. Toate acestea veneau de la sine, eu nu îmi propuneam nimic concret, și mă miram singură de această schimbare foarte vizibilă din viața mea, pe care o remarcasem și câteva cunoștințe apropiate. Aveam să înțeleg că spiritul lui Cătălin trebuise de fapt să „pregătească terenul“ pentru ceea ce va urma...

4 APRILIE 1991

Cătălin nu mai vrea să-mi vorbească. L-am supărat cu ceva oare? Dacă ar fi așa nu s-ar sfii tocmai el să mi-o spună! Sunt sigură că nu el îmi vorbește acum. Nu vrea să-mi spună cine este, dar nu este Cătălin. Este un spirit mai mare, cred. Îmi vorbește atât de frumos, altfel decât oricare dintre prietenii mei de ACOLO. Iată ce mi-a comunicat astăzi:

—Cum Dumnezeu i-a iertat pe toți credincioșii, El poate să-i ierte și pe toți necredincioșii care de-acum își vor întoarce fața la El. Atâta timp cât Dumnezeu este cu

tine, și tu ești cu El în gând, nu ți se va întâmpla nimic rău, ba numai lucruri bune ți se întâmplă! Este foarte bine că ai început să citești Biblia. Ia seama la tot ce stă scris în ea. Acolo stă scris cuvântul lui Dumnezeu. Ascultă ce te învață, fata mea, să fii bună! Dumnezeu te-a ales și tu nu trebuie să mai fii altfel decât cum vrea El.

Sunt atât de tulburată, încât nu mai pot comunica. Mi-a spus „fata mea!“. Este cineva care mă iubește.

5 APRILIE 1991

–Fii bună. Eu nu vreau să te forțez să fii așa, dar vreau să-ți arăt calea cea bună și Dumnezeu așa vrea, cum ți-am zis.

Deși simțeam că nu este Cătălin, am întrebat, totuși poate îmi spune cine este:

–Cătălin, îmi spui tu asta?

–Nu.

–Dar cine, atunci?

–Nu mai întreba cine, când știi tu singură cu cine vorbești.

Nu îndrăznesc să mă mai gândesc la nimeni. Pur și simplu presupun că un spirit mare îmi transmite mesaje din Sferele înalte ale Divinității. Și mai cred că această presupunere poate fi numită chiar intuiție. Ceea ce numim noi „intuiție“ nu este oare un mesaj transmis de Dincolo?

Continuarea acestei comunicări mă lasă fără grai:

–A sosit vremea să afli care este voia lui Dumnezeu: Dumnezeu vrea ca tu să-i faci bine cu mâinile pe oamenii bolnavi și să propovăduiești ca lumea să iasă din păcat și să se pocăiască. Peste puțin timp vei primi Harul Divin. Eu te voi anunța când va sosi acest timp, care este foarte apropiat. Harul lui Dumnezeu se coboară peste tine, căci tu ești unul din copiii lui iubiți. Ia acum un creion și scrie așa cum te învață eu: „Am misiunea încredințată de Domnul Dumnezeu prin Fiul Lui și prin Duhul Sfânt de a face bine pe oamenii bolnavi și de a propovădui ca lumea să iasă din păcat și să vină la credință“. Tu să crezi ce îți spun eu și să scrii mereu ce te-am învățat acum. Binecuvântată fii, fata mea.

„Har Divin“, „Duhul Sfânt“... deci toate acestea există cu adevărat? Minte mea nu ar fi fost capabilă să conceapă asemenea lucruri. Dacă este adevărat ce mi s-a comunicat acum, atunci eu nu mă simt în stare să fac ce mi s-a cerut. Am îndrăznit, cuminte să ridic aceste obiecții: eu nu pot propovădui, eu sunt un om obișnuit, eu nu cred că merit...

Mi s-a răspuns cu înțelegere:

–Fii liniștită. Ai să poți și ai să faci toate acestea, pentru că asta e voia lui Dumnezeu. Tu nu vezi că deja ai început să propovăduiești cuvântul Lui?

–Da, asta este foarte adevărat! Mă mir eu însămi cum, în discuțiile cu unii colegi apropiați, fără să le dezvălui secretul comunicărilor mele, îi îndemn la credință. Ei (de ce mie?) îmi pun întrebări uneori imposibile, de genul: „Dar, admitând că Dumnezeu există, pe el cine l-a făcut?“ Eu nu am citit încă prea multe despre Dumnezeu, dar, lucru foarte curios, găsesc (sau îmi vin) întotdeauna răspunsuri la toate întrebările, pe loc, răspunsuri pe care nu le-am luat din nici o carte, și nu le-am auzit nicăieri. De pildă, când un prieten mi-a pus ieri întrebarea de mai sus, m-am pomenit răspunzându-i, foarte sigură pe ceea ce spun: „El este singurul pe care nu l-a creat nimeni. El este singura cauză a tot ce există. El vine din Veșnicie“. Sunt convinsă că nu din gândul meu a izvorât acest răspuns. Mi-a fost dictat. Eu nu aveam nici o cunoștință despre aceste lucruri pe care bănuiesc că le cunosc foarte bine teologii. Și dacă sunt uimită de tot ceea ce mi se întâmplă, cel puțin sunt sigură pe cunoștințele pe care le-am acumulat eu singură, prin forțele mele modeste. În finalul aceleiași discuții, altcineva, reflectând îndelung, a concluzionat ca pentru el: „Nu, eu nu mă încred în nimic și nu mă voi închina nimănui decât propriei mele conștiințe. Eu sunt puternic și nu cred decât în această forță a mea care mă conduce“.

I-am spus atunci: „Dar această forță de unde vine? Cine ți-a dat-o fie că ai vrut tu fie că nu? Ești de acord cu mine că trebuie să vină de undeva, sau de la Cineva?“ „Da, aici sunt de acord“, mi-a răspuns. „Ei, bine, tu închinându-te ei, află că lui Dumnezeu te închini! Mai gândește-te...“ De unde atâta siguranță în ceea ce afirmam? De unde atâta putere de convingere? Nu mă mai recunosc.

În aceeași privință, deosebit de relevant mi se pare următorul fapt: într-o zi am stat de vorbă cu un coleg despre toate revelațiile mele. Era un ateu greu de zdruncinat în ideile lui, un om de formație inginerească, puternic îndoctrinat (cum am fost și eu). La început mă privea cu o vădită suspiciune, iar eu îl înțelegeam. Șase ore au trecut pe nesimțite tot discutând despre spirite și despre dovezi care veneau să confirme sau să infirme existența lor și a lui Dumnezeu. La sfârșitul acestei discuții, colegul meu mi-a spus: „Îți mărturisesc sincer că la început te-am crezut nebună. Dar, discutând cu tine, mi-am dat seama că ești mai lucidă decât mine, și eu sunt perfect normal...“. A doua zi mi-a spus că i-a povestit soției lui (o femeie cu frica lui Dumnezeu), de profesie medic, tot ce discutase cu mine și mi-a adresat o caldă invitație din partea ei (nu o cunoșteam) de a le face o vizită. Am acceptat invitația. Din primele momente ea mi-a spus „Sunt foarte dornică să cunosc persoana care a reușit să-l aducă la credință pe soțul meu în numai șase ore. Eu nu am reușit acest lucru în șase luni de zile“. La rândul lui, el mi-a spus emoționat: „Să știi că s-a întâmplat ceva extraordinar. Nu numai că am început să cred în Dumnezeu, dar m-am gândit foarte mult la tot ce mi-ai spus, și am reușit să realizez prezența Lui în toate. Poate

te surprinde ce-ți spun, dar te iubesc pentru că prin tine am reușit să-l cunosc și să-l iubesc pe Dumnezeu“. Atunci am simțit însăși bucuria lui Dumnezeu: câștigasem pentru El, primul suflet. Nu premeditasem nimic din toate acestea, ci pur și simplu am împlinit voia lui Dumnezeu.

Într-o seară, pe când mă aflam la noii mei prieteni, mama colegului meu m-a rugat să invoc spiritul mamei sale. Era foarte emoționată. I-am îndeplinit rugămintea. Doamna M. a început să plângă atunci când a simțit prezența mamei sale, plecată demult dintre noi. Atunci spiritul ei i-a transmis: „Nu mai plânge M., că aici este mult mai bine decât la voi! Uite-l și pe Traian!“ M-am uitat la doamna M., mirată: „Cine este Traian?“ Ea nu-mi vorbise despre nici o altă rudă în afară de mama ei. Mi-a spus că este un frate al ei, decedat și el. Au mai venit încă două rude pe care eu nu le chemasem, dar care, de asemenea, au fost recunoscute de familia lor. Momentul a fost foarte emoționant pentru cei în cauză, dar pentru mine păreau lucruri cât se poate de firești. De atunci mi-am zis că nu voi mai face astfel de gesturi, nu voi mai accepta rolul de intermediar, văzând că aceasta provoacă atâta durere și triste aduceri aminte, sentimente pe care spiritele încearcă să le aplaneze cum pot, dar... așa este omul născut, cu spaima de moarte...

6 APRILIE 1991

Azi am primit noi sfaturi și îndemnuri:

–Fii bună, fata mea, și vorbește cu duhul blândeții, la fel cu toată lumea. Cum poate cineva să-i învețe pe oameni lucrurile bune dacă nu are el duhul blândeții în vorba lui? Concentrează-te mereu numai la ceea ce faci! Nu trebuie să ai mințile împrăștiate. Când ai treburile tale de zi cu zi, fă-le cum trebuie, iar când vii să vorbești cu noi, detașează-te de orice alt gând, înainte de toate! Mult mă bucur când văd că mă asculți! Să nu râzi niciodată de alți! (E adevărat că am luat în râs pe o colegă, ceea ce a deranjat-o). Scrie în continuare ce te-am învățat ieri, că voia lui Dumnezeu este ca tu să-i faci bine pe oamenii bolnavi, cu mâinile, și să propovăduiești cuvântul Lui. Fii binecuvântată, fata mea.

Am început să doresc prezența acestui Spirit Luminat. Este foarte blând și înțelept, și cred că și foarte bătrân. Îmi aduce numai bucurie în suflet când îmi vorbește, parcă mă nasc a doua oară. De aceea aș face orice îmi spune numai să nu-l supăr, căci nimic din ce este lumesc nu-mi aduce o mai mare mângâiere sufletească.

Cred că mă pune să scriu cât mai des acea frază pentru ca subconștientul meu să înregistreze temeinic ce are de făcut. El vede că nu mă pot obișnui cu gândul. Repetând fraza zilnic, ea devine o mantră.

7 APRILIE 1991

Astăzi este Sărbătoarea Paștelui. Fiind foarte obosită, la sfârșitul zilei, am oscilat dacă să mă duc sau nu la biserică seara pentru a participa la Slujba de Înviere. Am decis să mă duc, hotărâtă să stau până la sfârșit, spre dimineață, dar, din cauza oboselii și aglomerației, nu am putut sta decât între orele 20.00-1.00. M-am întors apoi acasă; sunt fericită pentru această sărbătoare cu o semnificație atât de minunată, și bucuroasă că m-am dus și la biserică în cele din urmă. Tocmai mă pregăteam să mă culc, când deodată am simțit nevoia să comunic, ca o alarmă interioară—un sentiment ce-mi era deja cunoscut. În mâinile mele cartea se mișca foarte brusc, cineva ținea neapărat să-mi vorbească, și încă pe un ton foarte ferm:

—De ce te-ai întors acasă? Du-te degrabă înapoi la biserică! în noaptea asta trebuie să primești Harul Divin!

M-au cuprins fiorii: deci momentul anunțat cu trei zile înainte a sosit, este Noaptea Învierii. Fără să mai stau pe gânduri, m-am înapoiat, și am stat până la încheierea slujbei religioase. Când am ajuns acasă și am reluat comunicarea, mi s-a spus:

—Ai primit Harul Divin. De acum poți vindeca oamenii bolnavi! Dumnezeu a făcut ca unde stai tu, oamenii să se facă bine. Fii binecuvântată.

Din cauza emoțiilor, cu greu am putut adormi târziu, înspre dimineață.

8 APRILIE 1991

Astăzi m-am rugat profund ca Dumnezeu să-mi dea un semn, ca să pot verifica dacă posed în realitate această capacitate despre care mi s-a vorbit în ultimele zile. Știu că rugăciunile sunt ascultate, dacă vin din suflet și nu au scopuri egoiste¹.

---

¹ Mi s-au împlinit până acum multe rugăciuni, și mi s-au arătat destule semne că noi, oamenii nu suntem singuri. În ultima vreme capacitatea mea de intuiție s-a dublat, am prevăzut deseori mici evenimente cotidiene, care urmau să mi se întâmple întocmai. Mai precis „auzeam“ în gând o voce care mă avertiza sau pur și simplu îmi făcea cunoscute unele lucruri de care, în mod normal, nu aș fi putut să am cunoștință. Mesajele acestea le primeam mental, dar trebuie să se știe că de fapt primim zilnic astfel de mesaje însă de cele mai multe ori nu suntem capabili să le conștientizăm. De multe ori, în luarea unor decizii suntem ajutați, fără să știm, de către un spirit protector.

De data aceasta răspunsul la rugăciune a venit atât de prompt cum nici nu mă așteptam: ca din senin m-a fulgerat o durere ascuțită în gât. Durerea persistă, dar am fost mulțumită că am astfel ocazia să mă autotestez. Mi-am pus palmele pe gât, în locul dureros, întrebându-mă ce altceva ar mai trebui să fac. Eu mă așteptam ca, imediat cum ating zona bolnavă, durerea să și dispară rapid. Nu numai că nu mi-a dispărut, dar s-a și întetit! Atunci m-am speriat și am început să mă rog din nou cu ardoare, de data aceasta să mi se ia durerea, provocată la propria-mi dorință. Rugăciunea a fost atât de sinceră pe cât a fost și durerea de vie... Abia atunci, ca trezită dintr-un vis, am constatat surprinsă, că nu mai simt nici o durere! Am înghițit de câteva ori ca să mă conving: eram perfect sănătoasă.

Încrezătoare, am luat cartea pentru comunicare, întrebând:

–Este adevărat că Dumnezeu mi-a dat această suferință?

–Da.

–Dar eu nu știu ce trebuie să fac!

–Ai văzut tu singură că fără credință nu poți face nimic!

Vei face așa cum te învăț eu: atinge cu mâinile zona dureroasă și te rogi la Dumnezeu așa: „Doamne, vindecă pe... (numele mic) de această boală și fă ca... să reziste la boli și necazuri de acum înainte. Și mai apără-l, Doamne pe... de toți dușmanii văzuți și nevăzuți, și unde stă... trimite îngerii tăi păzitori să-l apere!“ Tu să-i vindeci numai pe oamenii credincioși, iar pe cei necredincioși să-i îndrepti spre credință și apoi să-i vindeci și pe aceștia. Îi vei cunoaște pe cei credincioși de cei necredincioși așa: cei credincioși se vor gândi imediat la Dumnezeu, iar cei necredincioși vor gândi urât despre tine. Eu voi face ca tu să poți citi gândurile oamenilor.

9 APRILIE 1991

Mama a avut azi o migrenă îngrozitoare care a ținut-o la pat. Jumătate de oră s-a văitat de dureri de cap atroce. I-am pus mâna pe frunte și m-am rugat profund pentru ea. Durerea a părăsit-o treptat până a dispărut complet, în numai 3–4 minute! Această întâmplare mi-a dat mai multă încredere în mine.

Din lipsă de timp, astăzi am făcut o comunicare foarte scurtă:

–Te-ai rugat pentru mama ta și Dumnezeu a vindecat-o prin tine. Vezi că azi îți va ieși în cale un copil bolnav.

M-am îndoit de acest lucru, pentru că nu mai aveam de gând să ies astăzi din casă. Dar... a trebui să fac niște cumpărături. În tot orașul—cozi interminabile.

„Întâmplător“, lângă mine, la rând, era o veche prietenă, o fostă colegă de facultate.

Mi-a povestit că este supărată din pricina băiețelului ei, în vârstă de patru ani, pe care acum l-a lăsat singur în casă: de câteva zile îl doare un picior, i s-a umflat talpa și i s-a învinețit, nu mai poate merge bietul copil. Ducându-l la spital când a observat primele simptome, i s-a spus că nu este nimic grav, și va trece de la sine. Dar nu a fost așa, și ea nu știe ce să mai facă... Am început să mă gândesc serios la faptul că acest băiețel este copilul bolnav care trebuia să-mi iasă astăzi în cale, văzând că mama lui îmi dădea atâtea amănunte despre suferința prin care trece micuțul. În tot acest timp o voce interioară mă îndemna să mă duc să văd copilul, că eu îl pot ajuta. Dar îmi era totuși greu să fac acest pas, dacă boala lui era prea avansată și eu nu-l puteam vindeca? Tocmai când mă gândeam, ca, din acest motiv, să nu întreprind nimic, prietena mea mi-a lansat invitația de a o vizita după ce terminăm cumpărăturile.

Atunci lucrurile mi-au devenit clare: dacă am fost avertizată că voi întâlni cu copil bolnav, așa cum mi s-a spus, înseamnă că va trebui să mă și ocup cu vindecarea lui, căci nu degeaba s-au întâmplat toate acestea. Am acceptat invitația, l-am văzut pe micul pacient: talpa lui nu era foarte inflamată, dar era ușor învinețită și băiețelul avea dureri când încerca să meargă. I-am aplicat „tratamentul“ meu și m-am rugat pentru sănătatea lui. Mă voi interesa de evoluția bolii lui în continuare.

10 APRILIE 1991

Azi prietena mea m-a întrebat la telefon „ce i-am făcut copilului?“, că a început să meargă prin casă, piciorul îl mai doare foarte puțin!

Am primit seara o comunicare foarte emoționantă:

–Luminează calea care face legătura cu noi cu o lumânare abia fabricată. Fă bine la toți cei bolnavi, că de aceea ai har! Hotărăște-te acum! Eu nu îți cer asta ca gaj, ci blândă cerere îți fac! Adu două lumânări, aprinde-le, apoi spune în minte rugăciunea pe care ți-o spun eu: „Iartă, Doamne, lumea de păcate, acum, cât nu e prea târziu! Îți cerem ție ajutorul! Ai milă de noi și nu ne lăsa pradă deșertăciunii și întinării! Apără-ne, Doamne, de cei vicleni și haini!“

M-am rugat așa cum am fost învățată. Ce mult trebuie să ne iubească Dumnezeu!... El este gata să ne ierte păcatele, numai noi nu-i cerem acest lucru...

După această rugăciune acest Mare Spirit mi-a mai comunicat:

–Să spui de multe ori în gând această rugăciune! Diana, ești bună și vreau ca tu să îi ajuți pe oamenii bolnavi.

13 APRILIE 1991

A venit la mine, pentru câteva zile, în vizită, verișoara mea R. Toată dimineața s-a plâns că o doare brațul drept. Bănuiește că este o durere reumatică. Când am văzut că durerile nu îi cedează, i-am propus să mă lase să intervin. Simțeam că o pot ajuta, căci numai la dorința mea de a o vindeca, palmele au început să mi se încălzească, radiind. Când i-am cuprins brațul în mâini, după două minute ea mi-a spus că „i s-a încălzit brațul și simte înțepături“. Aceeași senzație o încercam și eu. Amândouă simțeam în locul contactului furnicăture și înțepături. După cinci minute mi-a spus că nu mai simte nici o durere!

Cât despre comunicări acestea s-au rărit, nu mai simt nevoia să chem spiritele zilnic, ca înainte. Nu știu dacă această stare este rezultatul unui imbold primit de DINCOLO, sau se datorează faptului că obligațiile mele strict „pămâtenesce“ îmi răpesc mult timp.

1 MAI 1991

Pe pământ se întâmplă multe nenorociri. Zilele astea au fost mari cicloane și cutremure de pământ, soldate cu mii de victime nevinovate, care și-așa duceau o viață nevoiașă... M-a cuprins revolta: dacă Dumnezeu este bun și blând, cum poate El îngădui așa ceva?

Am luat cartea pentru comunicări și am pus direct întrebarea:

–De ce sunt atâtea catastrofe și mor mii de oameni?

–Pentru că Dumnezeu s-a mâniat pe oameni: pentru că ei se luptă pentru bani, și nu pentru viața veșnică! Dar nu te speria, căci Dumnezeu nu vrea să vă distrugă pe toți, ci numai pe cei care nu cred în El!

–Dar, totuși, au murit acum zeci de mii de oameni; printre ei nu erau oare și credincioși?

–De ce îl judeci tu, om mic, pe Dumnezeu, și nu te încrezi în înțelepciunea Lui?

–Ce mai pot spune decât: „Facă-se voia Lui“?

10 MAI 1991

Azi am dorit să comunic fără un motiv anume. Se prea poate să fi fost eu cea „chemată“. Eu nu am invocat pe nimeni, în mod special. Mi s-a spus, direct:

–Caută să fii calmă și binevoitoare cu toată lumea.

–Cine ești?

–Adam.

–Care Adam? Când ai trăit pe Pământ?

–Nu are importanță.

–Te superi dacă îți mai pun întrebări despre tine?

–Da. Nouă nu ne place să fii pisăloagă.

–Bine, atunci ce vrei să-mi comunici?

–Nu ești un om incult, dar faci unele greșeli în gândire.

Am tăcut, puțin surprinsă de noutatea comunicării. Tot el a continuat:

–Nu vrei să-ți îndrepti greșelile?

–Bineînțeles! Care este cea mai mare greșeală!

–Credința că nu boala te leagă de lumea voastră. De fapt, cu cât ești mai bolnav, cu atât te simți mai legat de această lume materială.

Sunt puțin contrariată. De ce îmi spune aceste lucruri? Poate pentru că, deși mă îngrijesc de bolile altora, îmi neglijez propria sănătate... Asta cam așa e, trebuie să recunosc. Dar spiritul lui Adam pare că vrea să continue, căci îmi spune:

–Eu fac bine la cel ce vrea ca Dumnezeu să-l ajute să-și îndrepte greșelile.

–Care este, deci, a doua greșeală?

–A doua greșeală este că îți dai prea mult interes ca să afli ce o să fie după ce o să vină sfârșitul lumii, și chiar dacă ai afla, tot nu ai putea face nimic!

Aici se înșală: eu nu prea sunt tentată să cred într-un sfârșit (fizic) al lumii, care să vină prea curând, cum se spune. Mă interesează sfârșitul, dar nu în acest sens. Îi explic că:

–De fapt eu nu îmi dau atâta interes să află ce va fi după „sfârșitul lumii” –cum spui tu, cât vreau să află ce va fi cu noi (cu sufletul) după moarte.

–Moarte nu există, căci Dumnezeu însemnează Viață și El a creat tot Universul! Dar există pedeapsă Divină pentru păcatele oamenilor. Acum ai aflat adevărul despre moarte.

Răspunsul lui a fost neașteptat chiar și pentru mine, pe care, comunicând cu ei, cu „morții”, nu ar fi trebuit să mă surprindă. Dar, de vreme ce ei există, îmi vorbesc, iar eu nu sunt nici prima și nici ultima care am luat contact cu o lume din altă dimensiune, trebuie să admit că afirmația acestui spirit: „Moarte nu există!” este chiar „adevărul despre moarte”.

Unei discuții atât de incomode i-a urmat un dialog de un farmec aparte. S-a prezentat spiritul lui Cătălin. Încântată de revenirea lui, i-am spus:

–Bună ziua Cătălin!

–Bună să-ți fie inima, muritoare! De ce vorbești cu Adam?

–Pentru că el îmi spune lucruri care mă interesează. E ceva rău în asta?

–Nu. Dar eu nu-ți povesteam tot ce voiai?

–Ba da, dar nu ai mai venit demult. Mă bucur că ai venit acum, îmi ești simpatic!

–De ce ai spus că îți sunt simpatic?

–Pentru cum mi-ai răspuns la salut. Ai vorbit serios?

–Am glumit.

–De asta te simpatizez. (Glumesc). Poate sunt eu mai sentimentală.

–Cu morții?

–Dar ce, tu ești mort?

–Nici viu nu sunt.

Știu că glumești, se amuză. Este exact stilul lui de a-mi vorbi, îmi spune lucruri serioase, dar nu uită niciodată să le dea o undă de ironie și chiar umor. Este o plăcere să stai de vorbă cu acest „spiriduș“! Intru în joc cu el și-i spun, sperând să-l „încui“:

–Bine, fie ca tine: eu sunt „muritoare“ și tu ești „mort“. Care este mai câștigat dintre noi?

–Eu, că sunt nemuritor!

L-am întrebat apoi:

–Ai trecut pe aici ca să vezi ce mai fac?

–Nu. Eram aici de multe ori, dar tu nu știai. Am fost prezent și la discuția ta cu Adam.

–Spune-mi, crezi că Adam mă învață lucruri bune?

–Dumnezeu l-a trimis ca să-ți corecteze greșelile din cap.

–Din gândire, vrei să spui...

Se pare că, la gândul lui, Adam era prezent la această discuție, căci a intervenit, supărat de mica mea îndoială asupra seriozității lui:

–Sunt Adam. Eu ți-am spus că vreau să te ajut! De ce îi întrebi pe alții de mine?

În fine, i-am explicat că am făcut asta pentru că nu mai vorbisem niciodată cu el (probabil), iar pe Cătălin deja îl cunoșteam, mai bine zis îi cunoșteam ideile; mi-e teamă să nu fiu păcălită de vreun spirit inferior, eu nu-i văd, ci îi pot recunoaște doar după felul de a-mi vorbi și, eventual, după starea pe care mi-o provoacă prin prezența lor: indiferență, neliniște inexplicabilă, sau pace sufletească, bucurie, potrivit gradului lor de evoluție. Pot afirma cu tărie că fiecare spirit are propria lui personalitate. Spiritele unor oameni pe care i-am cunoscut, continuă să mi se adreseze la fel cum o făceau în viață. Trăsăturile de caracter li se păstrează. Spiritul bunicii mele, vorbindu-mi odată, a folosit un diminutiv cu care mă striga când eram copil, de care uitasem complet. Cât despre spiritele pe care nu le-am cunoscut cât au fost încarnate, prin comunicările pe care mi le fac în mod repetat, încep să le cunosc așa cum cunosc un om prin discuțiile purtate cu el.

În finalul acestei comunicări, convingându-mă că aceste spirite îmi vor binele și nu permit unor spirite inferioare să mă influențeze, le-am spus, dintr-un elan de recunoștință:

–Vă iubesc!

–Pe oameni să-i iubești!

–Dar nu toții oamenii sunt așa buni ca voi...

–Fă-i buni!

14 MAI 1991

–Cătălin, cum putem comunica mai simplu decât cu cartea?

–Gândește-te la mine cu forță și rămâi cu gândurile îndreptate spre mine până când percepi gândul meu.

–Asta poate dura mult, sau puțin?

–Depinde de puterea ta de concentrare.

–Dar nu există riscul de a-mi confunda propriile-mi gânduri cu ale tale?

–Nu, dacă dinainte îți impui să nu te gândești la nimic. Numai atunci subconștientul tău va deveni un bun receptor!

–Ce este subconștientul?

–Este spiritul tău, conștiința ta care este dată de la Dumnezeu, gândul tău de când ai început să gândești; dar să știi că spiritul tău a început să gândească cu mult înainte de această viață numai că nu ai voie să-ți amintești.

–Vrei să spui că există reîncarnare?

–Da.

Sunt nevoită deseori să întrerup comunicările pentru a le nota, ceea ce, evident, nu este pe placul lui Cătălin. După ce mi-a spus toate astea, m-am gândit să notez imediat, pentru a nu uita vreun amănunt, în cazul în care discuția ar fi căpătat amploare. Însă el m-a atenționat pe loc:

–Dacă mai scrii când îți vorbesc, nu-ți mai explic nimic!

Am lăsat creionul:

–Acum îmi explici?

–Da. Bine că ai descoperit că ai conștiință.

Cred că râde de neștiința mea. Îl las să continue:

–Să faci mereu cum îți dictează conștiința. Să nu te iei după nimeni! Învăță să-ți asculți spiritul.

–Îmi spui lucruri pe care nu le-am mai auzit nicăieri! Deocamdată te ascult pe tine.

–Bine faci.

–Mi-ai spus mai înainte să mă concentrez la tine–dar nu-ți știu decât numele și ideile... Nu te văd. Aș vrea să te văd. Cum să mi te imaginez, așa cum ești?

–Sunt aici, un spirit nevăzut, care are de îndeplinit misiuni, și răbdare multă...

Ce imagine vizuală aș putea avea despre tine? (Dacă este posibil).

–O dâră de lumină.

–Ce semnifică asta?

–Sunt eu!

–Trebuie că te bucură mai mult un corp de lumină decât unul carnal.

–Ai ghicit. De ce nu încerci metoda pe care te-am învățat?

Am făcut exact cum m-a învățat: am reușit să-mi elimin orice gânduri și apoi l-am chemat mental. Deci iată acum o foarte scurtă comunicare mentală:

–Cătălin, ești aici?

–Da. Vezi că poți?

–Da! Nu-i așa că ești trist? (Simțeam o stare apăsătoare).

–Sunt obosit. Aș pleca acum.

–Nu pleca înainte de a-mi confirma cu cartea această comunicare.

Mi-a ascultat rugămintea, și mi-a comunicat prin metoda devenită deja clasică:

–Tot așa ți-am vorbit și alteori, dar tu ori nu mă auzai ori credeai că tu ești cea care gândești în acel moment. Acum sunt foarte obosit...

Eu cred că este și plictisit... dar nu-mi spune.

20 MAI 1991

Am chemat astăzi un spirit cu care nu am mai comunicat niciodată: este spiritul lui Dan, o rudă a mea îndepărtată. Nu l-am cunoscut. A murit de mai mulți ani, la vârsta de 27 de ani, într-un accident de motocicletă. După câțiva ani de la acest accident, a murit și fetița lui, în vârstă de 5 ani de leucemie. El mi-a comunicat, când l-am întrebat dacă are să-mi spună ceva:

–Dragostea este lupta cu moartea. Judecata dreaptă este calea spre adevăr, este lumina vieții. Diana, să-ți fie călăuză în viață aceste cuvinte!

M-a impresionat mult ce mi-a spus.

12 IUNIE 1991

Mi-am amintit de o fostă colegă de facultate, care a murit când era în anul II, într-un accident de mașină. Atunci a murit și mama ei, și au rămas în viață doar sora ei mai

mică, bolnavă de cancer, și tatăl ei, care și-a pierdut mințile... A fost cel mai cumplit accident de care am auzit vreodată. Încep să cred în destinul omului, și încă aici este vorba de destinul unei familii... Cu toate acestea, spiritul fostei mele colege nu este deloc trist! Am depănat cu ea multe amintiri. De la ea am aflat răspunsul la o întrebare care demult mă frământă:

–Spune-mi, când noi vă împărțim mâncarea, voi chiar mâncați? Îmi este imposibil să-mi imaginez la ce și cum vă folosește.

–Nu mâncăm! Noi poftim, și când ne împărțiți este ca și cum ne-am potoli pofta.

20 Iunie 1991

Zilele astea am pus la punct un nou sistem de comunicare, care are la bază principiul pendulului. Pendulul este foarte bine influențat de prezența unor energii străine cum sunt spiritele, care îi perturbă starea de repaus după voia lor. (De altfel, pendulul se folosește și în depistarea zonelor bolnave ale organismului uman, în care undele de energie (aura energetică) ce înconjoară corpul fizic în mod normal sunt periclitare din cauza bolii, prezentând anomalii).

Pe o planșetă am scris toate literele alfabetului, cifrele de la 0 la 9, câteva semne de punctuație: „“, „,,“, „!“, „?“ . La nivelul crucii pe care am desenat-o, mișcarea pendulului înainte-înapoi înseamnă „Da“, iar deplasarea stânga-dreapta „Nu“. Deasupra literei pe care vrea să mi-o comunice, spiritul îmi spune „Da“ (prin mișcarea stabilită), în rest, „Nu“. Apoi reiau alfabetul. Pentru ca dialogurile să fie și mai lesnicioase am întocmit și o planșetă împărțită în casete în care am notat cuvinte uzuale în comunicări. Am scris deci cuvintele care am observat că sunt cel mai des folosite de spirite, în primul rând: „Dumnezeu“, „viață“, „Iisus“, „iubire“, „boală“, „moarte“, „lumânare“ etc. Unele casete au fost completate chiar cu ajutorul spiritelor, eu nemai știind la un moment dat ce cuvinte să scriu. Astfel, spiritul Cătălin mi-a sugerat cuvintele „hotar“ și „aprins“, iar spiritul Adam mi-a comunicat să scriu și cuvântul „biserica“—la care nu mă gândisem—precizându-mi apoi că... „Biserica te așteaptă“. Într-adevăr, nu am mai intrat în biserică de vreo lună.

Acest sistem de comunicare este mult mai eficient, așa încât renunț la serviciile cărții. Am sărbătorit „evenimentul“ împreună cu Cătălin, punând amândoi la cale teste și jocuri amuzante. De pildă, el trebuia să încercuiască printr-o mișcare circulară a pendulului semnul care crede că îl caracterizează; dintre semnele pe care le are la dispoziție mi-a încercuit semnul exclamării: „!“ . Apoi îmi spune că pe mine mă caracterizează semnul „?“ . Bineînțeles, eu mereu am câte ceva de întrebat.

De notat că spiritul poate mișca pendulul foarte tare, fără ca eu să-mi mișc mâna,

evident, iar direcțiile pe care le impune sunt perfect diferențiate, ceea ce mă ajută să înțeleg foarte bine mesajul. După micile jocuri, Cătălin mi-a comunicat, în numele spiritelor prezente, că noul sistem „este mai sigur, noi te-am inspirat cum să-l faci!”

24 Iunie 1991

S-a întâmplat uneori ca în timpul unei comunicări, să intre în cameră, pe neașteptate, cineva care nu are cunoștință de acest fenomen sau, dacă are, nu crede în el. Tocmai din dorința de a evita pe viitor astfel de incidente destul de neplăcute, am stabilit cu prietenii mei din Invizibil un semnal de avertizare: când cineva nedorit se apropie de locul comunicării, spiritul cu care comunic va trebui să imprime pendulului o mișcare puternică de rotație. Astfel voi fi anunțată din timp și voi înceta comunicarea. Am făcut câteva astfel de încercări, pentru „antrenament”, în timpul unei comunicări banale: spiritele își dau tot concursul și ideea mea nu e rea deloc!

30 Iunie 1991

Azi, un spirit (nu l-am întrebat cine este) mi-a cerut nici mai mult nici mai puțin decât să-mi așez degetul la rădăcina nasului, între sprâncene. M-a surprins din cale-afară gestul cerut, drept pentru care l-am întrebat imediat:

–Ce-i cu asta?

–Este al treilea ochi care poate să facă orice!

6 Iulie 1991

Fără îndoială, gândul este o forță mult mai puternică decât mi-am închipuit până acum.

Am fost în seara asta la un spectacol urmat de un film artistic, care s-a încheiat la o oră foarte târzie. La ora 0.30 am ajuns acasă. Mama era singură acasă și dormea adânc, iar eu uitasem să-mi iau cheile la plecare... Am sunat la ușă un sfert de oră fără să o pot trezi. Deja începusem să prevăd că-mi voi petrece noaptea la ușă când, în disperare de cauză, am chemat mental spiritul lui Cătălin, spunându-i: „Dacă ești protectorul meu, trebuie să mă ajuți să ies cumva din situația asta!”

Atunci, mi-a „venit” ideea de a încerca să-i transmit mamei un mesaj telepatic, poate–cine știe?–reșc s-o trezesc. Altfel, ce-aș mai fi avut de făcut la o oră atât de târzie, când toată lumea doarme, decât să mă resemnez și să aștept dimineața?... Am încetat să mai sun și m-am concentrat cu putere timp de câteva minute. Am chemat în gând imaginea chipului mamei și mi-am concentrat toată voința, toată atenția și gândurile mele asupra

„celui de-al treilea ochi“ de pe chipul ei. I-am comandat, încercând să-i induc un sentiment de alarmă, de panică: „Trezește-te!“ Mi-am dorit atât de mult să reușesc s-o trezesc pentru a putea intra în casă, încât de-acum nu mai avea nici o importanță ineditul fenomenului pe care speram să-l produc, ci numai faptul în sine, de a o trezi. Rezultatul mi-a întrecut așteptările: după cele câteva minute de concentrare și comenzi mentale, am auzit pași prin casă, și mama mi-a descuiat ușa, somnoarosă. Am întrebat-o de ce s-a trezit (știind că nu mai sunasem de câteva minute). Mi-a spus: „Nu știu. M-am trezit pur și simplu“. „Când?“ „Acum“. „Dacă ai ști cât am sunat!...“ „Dar ce, ai sunat?“ M-a bucurat mult această reușită și abia după ce am făcut aceste verificări i-am povestit și ei motivele pentru care „s-a trezit pur și simplu“.

Deși s-a trezit în urma mesajelor mele telepatice, mama nu și-a amintit nimic din ce-i transmisese, ea s-a trezit și atâta tot, subconștientul ei și-a însușit ordinul și l-a executat, iar ea o dată trezită, nu știa nimic. Conștientul meu a operat asupra subconștientului ei.

Cătălin mi-a explicat apoi că într-adevăr eu am trezit-o transmițându-i acea stare de neliniște care a culminat cu comanda efectivă de a se trezi. Ceea ce chemasem eu în gând–imaginea ei–ar fi corpul ei eteric, o entitate care există cu adevărat și care se simte „ca la ea acasă“ în Astral.

Așadar, lumea gândurilor este o lume aparte, reală, de forme, culori, sunete și imagini. Poate că dacă am vedea (în mod obișnuit) toate acestea, am rămâne uimiți în fața unei evidențe atât de concrete. Această lume este lumea nevăzută a spiritelor sau numai o părțică din ea. Mi s-a spus că ce este mai departe este un mister chiar și pentru ele, pe care îl descoperă ca și noi, căutând. La rândul lor, spiritele și mai elevate, le ajută să părundă Marea Taină a Creatorului, așa cum ele ne ajută pe noi acum. Stau și mă gândesc că, dacă principiul care stă la baza vieții și evoluției nu ar fi fost Iubirea, așa cum îmi spun spiritele și cum scrie și în Cărțile Sfinte, toate aceste lucruri nu ar mai fi posibile, și deci evoluția însăși nu ar mai fi fost cu putință, NIMIC nu ar mai fi fost posibil atunci... căci ce le determină pe spiritele mari să le ajute pe cele mai mici, dacă nu forța iubirii?

11 IULIE 1991

Azi cred că am fost cam insistentă în comunicarea pe care am avut-o cu Cătălin. L-am întrebat:

- Spune-mi, chemările mele te agasează sau te bucură.
- Nu chiar mă bucură, dar nu mă enervează.
- Și cu cine discuți mai mult, atunci când nu discuți cu mine?

- Cu alți spiriduși de pe lângă mine care au probleme și știu că eu îi pot ajuta.
- Dar tu îi poți ajuta?
- Da.
- Tu ești spiriduș?
- Da.
- Păi nu ești spirit?
- Nu. Sunt spiriduș. (Nu mai înțeleg nimic).
- Dar nu este același lucru?
- Nu. Spiri...

Brusc, pendulul a început să se rotească din ce în ce mai tare. Nu pricep: să fie semnalul? Dar sunt singură în toată casa... Pentru orice eventualitate întrerup comunicarea. Aud cheia în ușa apartamentului. Este tata, la o oră la care nu mă așteptam să vină. El nu este la curent cu comunicările mele. Nu m-ar crede, dacă i-aș povesti. A avut ceva de căutat, nu găsea, l-am ajutat, a plecat. Revin la comunicare și îi mulțumesc lui Cătălin că m-a avertizat. Continui cu întrebările:

- Te enervez dacă te întreb care este diferența dintre spirit și spiriduș?
- Nu. Spiritul liber nu are voie să influențeze prea mult oamenii, iar spiridușul poate să eșafodeze moartea.
- Cum adică s-o „eșafodeze“?
- Hai, că acum chiar mă enervezi!

A plecat. Și eu am rămas mai nedumerită decât eram la începutul comunicării... Îți imaginez că, după câte știe, Cătălin nu este un simplu spiriduș. Spiriduș ar putea fi unul mic sau prost. Sau rău. Sau și una și alta, căci el îi ajută pe „spiriduși“. Trebuie că-l agasez pe Cătălin cu neștiința mea, am reușit să-l enervez...

20 IULIE 1991

Comunicarea de astăzi este mai mult decât uimitoare! Iată care sunt cuvintele ce mi s-au comunicat (de către cine, se va vedea în finalul comunicării):

- Nu am lumină.
- Ar trebui să aprind o lumânare?
- Nu.
- Dar cum te pot ajuta?
- Mută-mă la fereastră.
- Ce să mut la fereastră?
- Pe mine.

–Dar cine ești tu?

–Floarea.

–Care Floarea?

–Tu m-ai adus ieri aici.

Asta e prea de tot! Cine își bate joc de mine? Cum să comunic cu o... floare? E adevărat că ieri am cumpărat un ghiveci cu o floare, care nu știu cum se numește. Am așezat-o pe un dulap. Și totuși cum să cred că îmi vorbește o floare? „O“ iau cu binișorul:

–Și spui că ești floarea cea nouă?

–Da.

–O să și înflorești?

–Mută-mă la fereastră!

–Și o să faci flori?

–Da.

–Ce culoare vor avea florile tale?

–Roz. (Asta rămâne de văzut).

–Nu pot să cred ce-mi spui. Hai, spune-mi, cine ești?

–Nu am suficientă lumină...

Mut floarea la locul indicat. Acum are mai multă lumină, într-adevăr. Mă gândesc că o plantă, chiar dacă o avea și ea un suflet al ei, acesta nu poate fi atât de evoluat încât să-mi poată vorbi... Pendulul începe să se miște fără să mai întreb nimic. Disting cuvintele...

–Eu sunt duhul floral, care iau informația de la floare și ți-o transmit ție prelucrată, încât să o înțelegi.

Ce ciudat: „Duhul floral!“ încep să cred ce-mi spune. Dumnezeu le-a orânduit bine pe toate. Inevitabil, încep să curgă întrebările mele:

–Ai și alte flori?

–Nu.

–Ai fost și tu pe pământ?

–Da.

–Când, cine ai fost?

–Nu are importanță.

–De ce ai vrut să vorbești cu mine?

–Pentru binele florii. Să o iubești și tu ca și mine! Dacă nu interveneam eu, murea. Nu voi spune nimănui despre această comunicare. Cine m-ar crede?

27 IULIE 1991

Am invocat spiritul unei femei care a murit acum câțiva ani la vârsta de 34 de ani. Eu nu am cunoscut-o. În urma unei discuții purtate cu o cunoștință comună, m-am decis să încerc să iau legătura cu acest spirit. A venit la invocările mele.

–M. ești aici?

–Da.

–Spune-mi ceva, te rog, ca să-mi dau seama că ești tu și nu altcineva.

–Nu mă mai verifica atât, că eu sunt, M.! M-ai chemat, am venit.

De notat că în viața pământească a fost un om energic și o bună sportivă. M-a surprins pe moment replica pe care mi-a dat-o, dar mi s-a confirmat apoi că pe același „ton“ mi-ar fi răspuns și când era printre noi.

–Spune-mi, te rog, N. este cu tine? (băiețelul lui M., mort și el).

–Nu.

–De ce?

–N. este la Domnul Iisus, pe când eu sunt în Cer.

–Dar Domnul Iisus nu este tot în Cer?

–În Cer sunt toți cei ce mor, dar la Domnul Iisus sunt cei aleși de Dumnezeu ca să trăiască veșnic.

–Tu nu ești aleasă?

–Nu.

–Dar aștepti ceva?

–Da.

–Ce aștepti?

–Judecata lui Dumnezeu.

–Îți este frică de judecata Lui?

–Nu, pentru că am respectat cuvântul lui Dumnezeu cât am fost pe Pământ. (Adevărat).

–Spune-mi, tu ești moartă?

–Da, din punctul de vedere al oamenilor. Dar sunt vie din punctul de vedere al spiritelor.

–Când erai printre noi, dacă ți-aș fi zis că vorbesc cu „morții“, ce-ai fi spus?

–Că ești nebună.

–Dar acum?

–Întrebare inutilă.

–Soțul tău ar crede vreodată că acum se mai poate vorbi cu tine?

–Nu ar crede decât dacă ar fi sigur că Dumnezeu există cu adevărat. O să rog și

alte spirite să îl determine să creadă în Dumnezeu. Soțul meu nu accepta niciodată această idee. (Verificat).

–Dumnezeu există cu adevărat?

–Pui întrebări la care le știi deja răspunsul!

–Dumnezeu ne ascultă rugăciunile?

–Dumnezeu ascultă întotdeauna rugăciunile credincioșilor și le și împlinește.

–Ai corp acum?

–Da.

–Ai putea să mi-l descrii?

–Am o sferă de lumină drept înveliș al conștiinței mele pe care o am de la Dumnezeu.

–De această conștiință dispuneai și în timpul vieții pământene?

–Da, dar nu-mi dădeam seama de ea.

–La ce vârstă ai murit?

–34.

–Acum ce vârstă ai?

–Acum sunt în afara timpului!

–Ai vrea să te mai chem altă dată?

–Da.

–Acum mai ai să-mi spui ceva?

–Să nu mă mai ții așa mult data viitoare.

–De ce-mi spui asta?

–Spre binele tău.

–Tu poți sta oricât de mult?

–Eu da, tu nu.

3 AUGUST 1991

Invoc spiritul unui băiat care a murit la foarte puțin timp după ce l-am cunoscut. Avea numai 18 ani. Au trecut mulți ani de atunci.

–Ștefan, ești aici?

–Da.

–Mă cunoști?

–Da.

–Îmi poți spune, te rog, în ce împrejurări ne-ai părăsit?

–În accident de tren. Te rog să nu mă mai întrebi despre asta.

–Iartă-mă. Spune-mi, ai nevoie de ceva?
–Colivă și lumânări.
–Părinții tăi îți dau colivă?
–Nu. Ei sunt cu mine.
–Ai nevoie de mâncare?
–Da.
–Ce anume?
–Porumb fiert îmi plăcea.
–Care consideri că este cel mai important sfat pe care mi l-ai putea da?
–Să iubești viața, care merită iubită, căci este de la El. Și nu trebuie să te gândești

la moarte!

–Unde ești?
–La Iisus Cristos.
–Îți este bine?
–Nu.
–Ești trist?
–Da.
–De ce ești trist?
–Pentru că viața mea a fost mult prea scurtă.
–Consideri că accidentul s-a produs din cauza ta?
–Nu. Omul acela a fost de vină.
–Vrei să te mai chem?
–Nu.
–Nu ai vrea să mai ții astfel legătura cu lumea noastră?
–Ba da, dar asta mă întristează.
Apare alt spirit. Este Cătălin*.
–De ce-l chinui pe Ștefan?
–Nu vreau să-l chinui, ci să-l ajut!
–De ce crezi tu că chemându-l îl ajuți?
–Dar pe tine te chinui când te chem?
–Pe mine nu.

* Concluzii: atât Cătălin cât și Ștefan au murit la 18 ani, însă stările lor „de spirit” sunt atât de diferite! În viața pământească primul se pare că se situa din punct de vedere spiritual, deasupra nivelului celor de vârsta lui. Și ca spirit liber Cătălin este evoluat. Ștefan

a fost un băiat obișnuit. Și acum, după atâția ani de când ne-a părăsit, tânjește după lumea noastră materială, pe care spiritele superioare lui o văd ca pe cea mai întunecată și joasă treaptă a evoluției. În schimb, el o vede ca pe un bun pierdut... Este primul spirit atât de trist cu care am comunicat. Mi-a provocat și mie o tristețe profundă. Dacă el nu vrea, nu îl mai chem niciodată. De altfel este și sfatul lui Cătălin.

10 AUGUST 1991

Floarea are doi boboci frumoși. Sunt roz!

14 AUGUST 1991

Azi cineva mi-a comunicat:

–Ești o fată care stă și meditează la o lume mai frumoasă, dar nu faci nimic să înfrumusețezi lumea.

–Dar ce pot eu, una, să fac?

–Fii blândă cu toți oamenii și iubește-i pe toți cei din jurul tău!

–Asta și încerc să fac. Ai văzut ce putere are gândul meu? (îmi mai reușiseră câteva experiențe de telepatie).

–Gândul tău este mult mai puternic, dar ar trebui să-l utilizezi pentru binele oamenilor bolnavi. Ai har!

Poți să-mi explici mai bine acest lucru?

–Ești aleasă de Dumnezeu. Și morții lasă-i, că ei se scoală.

–Când?

–Mâine.

Închei aici comunicarea. „Mâine“, la ei poate să însemne și peste un veac. Prea mă depășește problema asta, de aceea nici nu mai insist.

Am reușit să mișc pendulul cu forța gândului meu, în condițiile în care spiritele au fost rugate să nu intervină și s-au conformat. Dar anumite limite nu le pot depăși. Dacă pendulul este suspendat de un obiect oarecare, nu se mișcă decât abia perceptibil. Gravitația nu o pot învinge, corpurile nu le pot mișca din loc prin forța gândului concentrat, iar spiritele cu care comunic eu sunt prea imateriale și înțelepte ca să facă asta. Doar un fir de ață subțire l-am putut curba după voia gândului meu, și numai acest lucru m-a obosit enorm! Dar măcar am văzut cu ochii mei, că nu este imposibil. Prin sugestia mentală am reușit să-mi ridic mâinile în aer, să „încarc“ mental pendulul cu o „greutate“ de cinci kilograme care-mi trăgea rapid mâna în jos.

Am comentat cu un spirit toate aceste fenomene. Mi-a spus că pendulul se

deplasează numai când se află în vecinătatea mâinii mele pentru că ei acționează de fapt punând într-o anumită stare de vibrații propriul meu câmp energetic, care deplasează efectiv pendulul cum vor ei. Nu pentru oricine este posibil acest lucru. Trebuie să am grijă ca atunci când pun întrebări, să nu mă gândesc la nici un posibil răspuns, pentru a nu genera chiar eu vreun răspuns. De acest lucru am ținut seama și până acum: m-am ferit totdeauna să presupun eu însămi vreun răspuns la chestiunile pe care le puneam, pentru a nu influența cu nimic comunicarea. Așa se explică și faptul că nu întotdeauna răspunsurile primite sunt așa cum le-aș fi gândit sau dorit eu. La întrebarea mea: „De ce gândul meu nu poate deplasa obiecte mici“? spiritul mi-a răspuns: „Pentru că gândul tău este blocat în mare măsură de țesătura gândurilor înconjurătoare, ale altora. Ești lipsită de antrenament în acest sens“.

25 AUGUST 1991

O fostă elevă a mea, acum studentă la Teologie, mi-a făcut o vizită pentru a-mi aduce câteva cărți religioase. După trei ore de discuții pe teme legate de religie și credință, ea mi-a relatat un fapt real care s-a întâmplat unui coleg al ei. C., pe care îl cunosc și eu, în timp ce învăța pentru admiterea la același institut. Lui îi murise relativ de curând un văr care nu prea fusese un om la locul lui. În fiecare seară când învăța, lui C., i se întâmpla un lucru foarte straniu: filele caietelor și cărților începeau să se răsfoiască singure, o bucățică de pâine s-a transformat într-o grămăjoară de firimituri (fără ca cineva s-o atingă), și astfel de mici neplăceri nu-l mai lăsau de la o vreme să învețe. Părinții nu l-au crezut până nu au văzut cu ochii lor. Au înțeles mai târziu că era manifestarea spiritului vărului decedat, care probabil se plictisea... într-o noapte chiar le-a vorbit o voce care li se adresa cu... „unchiule“ și „mătușă“. Aceeași voce îl îndemna pe C. „să nu mai învețe“. Spiritul acesta buclucaș devenise „de-al casei“, dar fără voia stăpânilor, care îngroziți, au tălmăiat casa. Spiritul a încetat să își mai facă apariția numai din momentul în care C. a reușit la examenul de admitere.

Încheind această relatare, tânăra fată se pregătea să plece. Chiar în acele momente, o vitrină a început să se miște brusc, cu zgomot, după care s-a făcut din nou liniște. Ne-am gândit la un cutremur, dar în momentele următoare vitrina, și numai ea, continua să trepideze insistent. Fata s-a speriat, făcând o corelație între discuția anterioară și ceea ce se întâmpla atunci, imediat. Cu toate astea, nu i-am spus nimic despre comunicările mele. După ce a plecat, am luat pendulul și planșeta cu alfabetul și am întrebat:

–Cine mișca servanta?

–Eu eram.

–Cine?

–Ioana. (Spiritul bunicii mele).

–Dumneata o mișcai așa?

–Da, ca să te fac să vii să vorbim.

–Despre ce să vorbim?

–Dacă vorbiți de spirite rele, ele vin de parcă le-ați chema. Spune „Tatăl nostru“ ca să plece.

–Vrei să spui că acum el este aici?

–Da.

Am rostit rugăciunea și bunica mi-a spus că e bine așa, spiritul a plecat. Apoi am rugat-o să mai miște o dată vitrina. Mi-a zis:

–Fii înțeleaptă și nu-mi cere așa ceva.

–Depui un efort mare?

–Prea mare.

–Îmi mai spui ceva?

–Da. Fata care a fost la tine este o fată foarte bună și ei poți să-i spui că vorbești cu noi.

Am mai auzit de astfel de cazuri în care case întregi sunt devastate de ființe nevăzute. Fenomenul este numit „poltergeist“. Spiritele inferioare au o construcție mai grosieră, mai materială și, concentrându-și forțele sunt capabile să deplaseze obiecte materiale sau să producă zgomote ce pot fi foarte bine percepute de oameni. Un spirit superior, aproape imaterial, ar putea produce astfel de fenomene folosindu-se de un spirit inferior sau captând materia necesară de la un medium. Dar, de regulă, spiritele evolute nu se dedau la astfel de manifestări care pot fi dăunătoare oamenilor prin șocurile pe care le produc.

25 AUGUST 1991

–Vrea cineva să comunice cu mine astăzi?

–Ștefan.

Nu mă gândisem la el. Nu mă gândisem la nimeni.

–Ai primit ce ți-am „dat“?

–Bogdaproste.

–Mai ai nevoie de ceva?

–Flori pe mormânt.

–Unde este mormântul tău?

- Pe dreapta.
- Mai ești trist?
- Florile pune-le jos, că le iau eu.
- Eeei, le iei!...
- De ce nu crezi că putem să dematerializăm obiectele din lumea voastră?
- Florile nu le poți lua de la mine din casă?
- Nu fac asta.
- Îmi mai spui ceva?
- Florile să fie culese de tine.

Ștefan a venit fără să-l chem eu; el singur a vrut să-mi vorbească!

Poate că n-ar trebui să mă surprindă ce mi-a spus cu privire la dematerializări. Am citit mai demult în cartea „Le livre du mystère” semnată de Jacques Bergier, George H. Gallet împreună cu echipa de la „Giornale dei Misteri” lucruri care vin să confirme întrucâtva spusele lui Ștefan: „Cum e posibil ca grupe de persoane, de nave, de avioane, armate, popoare întregi, să dispară fără urmă? Știința nu poate explica aceste mistere. Oamenii sunt dezarmați în fața lor. Se estimează că mai multe tone de „obiecte” se pierd zilnic în lume, fără să se știe unde. Disparația corpurilor de mici dimensiuni să admitem că s-ar mai putea explica, dar ce-am putea gândi privitor la dispariția fără urmă a unor avioane sau vapoare? Există totuși unele „ascunzători” secrete, cum ar fi „Bermudele”.

30 AUGUST 1991

Azi mi-a vorbit un Spirit mare:

–De ce nu-i lași pe cei morți, că ei sunt în grija lui Dumnezeu. De ce nu citești Biblia? Tu, ca să propovăduiești Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să cunoști mai bine Biblia.

–Am observat că deseori încerc să-i conving pe cei cu care stau de vorbă că Dumnezeu există și că El este bun. Înainte nu eram așa...

–Asta provine din faptul că Dumnezeu a vrut ca tu să vorbești oamenilor despre El.

–Mă părăsești?

–Nu te părăsesc. Nu simți iubirea lui Dumnezeu?

Simt o stare de fericire totală, greu de descris. Nu se poate compara cu nici una din bunurile pe care ni le oferă lumea noastră. Adevărata fericire pe care o căutăm cu toții (de multe ori acolo unde nu trebuie) nu ne-o poate aduce decât Spiritul. El continuă să-mi comunice:

–Găsește tu sufletul pe care ți l-a dăruit Dumnezeu și vei vedea lucruri minunate în Împărăția Lui!

–Dar cum să-l găsesc?

–Fii binevoitoare cu toată lumea. Să nu te cerți niciodată cu părinții tăi.

–Nu pleca încă te rog. Mai am două întrebări: 1) Unde este sufletul meu? 2) Cine ești tu?

–Sufletul tău este în tot corpul tău și vei ști mai multe despre el căutându-l!

–La întrebarea a doua îmi răspunzi?

–Ți-am răspuns deja.

–???

7 SEPTEMBRIE 1991

Același Spirit mi-a vorbit și astăzi:

–Dumnezeu este o ființă de lumină, este blând, bun. El nu poate să facă rău unui popor ca cel din România, care este evlavios și puternic! Dumnezeu va face ca acolo unde va sta un român, acolo va sta Duhul Sfânt. Poporul român este sfânt.

–Va fi o a doua venire a lui Iisus?

–Nu mai este mult până la Judecata cea mare! Tu să fii bună cu toată lumea, și să îi înveți pe oameni să fie buni. Să nu judeci pe nimeni, că nimeni nu va scăpa judecății drepte a lui Dumnezeu. El va face ca acolo unde vei sta tu, oamenii să te iubească.

–Dacă fac uneori greșeli mai mici, involuntare, îl supăr pe Dumnezeu?

–De ce mă întrebi asta, că doar eu nu sunt pus pe osândit, ci pe povățuit. Fii binecuvântată.

18 SEPTEMBRIE 1991

Împreună cu prietena mea, M., am invocat spiritul unui vechi prieten al soțului ei, care a murit (student fiind) înecat în împrejurări misterioase. Era un foarte bun înotător și la vremea respectivă s-a presupus că a fost omorât. Nu s-a descoperit nici o dovadă concretă, însă. El a venit imediat și a început să ne vorbească.

Fie ca cel ce mi-a dat brânci în apă să nu aibă parte de liniște cât o să trăiască!

–Cum îl cheamă?

–Petre.

–Dar cu cine erai, deci, în barcă?

–Eram cu Petre, cel mai prefăcut dintre prietenii mei.

–Cum îl mai chema?

–Tudose.

–Unde ești tu?

–La Iisus.

–Cum este corpul tău?

–Corp luminos, sferic, și care poate să treacă prin orice.

–Cum o cheamă pe soția ta?

–Dar M., știe cum o cheamă! De ce nu o întrebi pe ea?

–Ea știe, dar eu nu știu. Am vrea să facem o verificare. Te supără asta?

–Nu. O cheamă Claudina. Când a murit, ea era gravidă.

O privesc pe prietena mea, curioasă. Ea mă asigură că acesta era numele soției victimei, și într-adevăr, ea era însărcinată atunci, însă nu știe nimic despre acel „Petre“.

–De ce te-a aruncat în apă Petre?

–Pentru că era nebun după soția mea.

–Ai să-i transmiți ceva soțului lui M.?

–Să nu-mi uite prietenia și să facă realizări mari, că viața îi este dăruită de Dumnezeu ca să lase ceva în urma lui!

26 SEPTEMBRIE 1991

M-am decis să invoc spiritul unui băiat care a murit în vara aceasta. Se afla într-o tabără de elevi, la munte. Într-o zi, împreună cu un grup restrâns a urcat pe munte. La coborâre el s-a desprins de grup, considerând că a descoperit o cale mai bună, pe care se poate coborî mai repede. A căzut într-o prăpastie adâncă de 10 metri. Înainte de cădere s-a agățat de un arbore aflat pe margine. Dar acesta a cedat și băiatul a căzut, zdrobindu-se de singura piatră aflată pe fundul prăpastiei. A murit imediat. Era în clasa a X-a, un elev strălucit, singur la părinți... Se comenta atunci că ar fi avut totuși mari șanse de supraviețuire dacă: ar fi mers împreună cu restul grupului, dacă acel copac l-ar fi ținut, dacă nu ar fi nimerit cu capul în acea piatră, sau dacă ea nu ar fi existat acolo. Prăpastia nu era foarte adâncă. Sunt oameni care au căzut de la înălțimi mai mari și s-au ales doar cu fracturi. Mă întreb: el singur a găsit această cale? Sau Soarta?

Fiind foarte comentat acest caz la vremea respectivă, l-am reținut și astăzi am primit acordul să comunic cu spiritul acelui tânăr. Însuși faptul că m-am gândit intens la el și dorința de a comunica l-au determinat să-mi răspundă:

–Poți să-mi vorbești?

–Da.

–Care este numele tău?

–Radu. (Adevărat).

–Ești mort?

–Nu sunt mort, ci doar plecat dintre voi.

–Unde?

–La Iisus.

–Ai nevoie de ceva?

–Nu. Aici suntem foarte liniștiți.

–Ai un alt corp acum?

–Conștiința pe care o avem de la Dumnezeu joacă un rol primordial în viață.

–În viața noastră de pe Pământ?

–Da, dar și în viața ce-i urmează celei de pe pământ.

–Dar, acum poți spune că ai un corp?

–Da. Am un corp care este liber și ușor. El are o formă sferică și... nu-mi place să vorbesc despre mine. Niciodată nu mi-a plăcut asta.

–Îmi mai spui ceva de Acolo?

–Da. Că în Cer stau îngerii lui Dumnezeu.

Apoi formulez doar în gând întrebarea: „Simți că te-ai eliberat prin moarte?“, dar mă răzgândesc, nu mai vreau să-i pun această întrebare. Și totuși el îmi răspunde imediat:

–Acum sunt liber.

–Dacă nu te duceai pe munte, mureai?

–Nu.

–Cine crezi că este de vină?

–Spiritele rele m-au împins în prăpastie. Unde eram eu erau și ele. Dar eu nu știam asta.

–Ai fost credincios?

–Nu. Dacă eram, nu îi mai chinuiam atât pe părinții mei. Spiritele bune m-ar fi putut salva dacă aș fi crezut în puterea lui Dumnezeu.

–Îmi poți spune care este mecanismul producerii visului?

–Ce să-ți spun?!

–Am citit undeva o comunicare a unui spirit care spunea că atunci când dormim, duhul nostru se detașează, face plimbări, și apoi revine în trup. Crezi că așa se întâmplă?

–Dar unde ai citit asta?

Îi arăt revista editată de Societatea B.P. Hașdeu în 1939, și îi precizez:

–Aici este semnat „Spiritul Margareta“.

–Cheamă mai bine spiritul care a spus asta.

Îl chem. Mi se răspunde:

–Margareta este aici.

–Spune-mi, te rog, tu ai vorbit despre vis?

–Da.

–Deci este adevărat ce scrie în articol?

–Da, dar duhul poate părăsi trupul și când ești treaz. Asta când ești speriat sau foarte liniștit.

–Spune-mi, ai fost printre noi?

–Da.

–Când ai trăit pe pământ?

–Ce importanță are?

–Pentru voi poate nu are nici o importanță, pentru noi, da. Îmi răspunzi, numai dacă vrei, cu câteva cuvinte despre tine?

–Am fost printre voi în anii o mie opt sute nouăzeci. Făceam focul în șemineu, iar vara mă mai duceam cu familia la mare.

Îmi dau seama că mai mult de atât nu-mi va spune. Aici se încheie comunicarea.

29 SEPTEMBRIE 1991

După câteva comunicări banale am senzația că este Cătălin cel care-mi vorbește, și vreau să mă conving:

–Cu cine vorbesc?

–Mereu ești curioasă cu cine vorbești când de fapt tu știi!

–Dar nu știi sigur.

–Ba știi.

–De unde știi? De la voi?

–Nu.

–Dar de la cine?

–Conștiința ta află singură.

–Dar de la cine? Tot trebuie să fie de la cineva...

–Conștiința ta află!

Deodată parcă s-a ridicat un vâl care mă împiedica să înțeleg.

În definitiv, nu numai ei sunt posesorii câte unui spirit, ci am și eu propriul meu spirit, conștiința veșnică, după cum mi se spune. Cât suntem în această viață, de cele mai multe ori nu suntem siguri că această conștiință este o entitate perfect individualizată; o confundăm adesea cu corpul fizic, cu o activitate produsă în mod absolut de creier. O dată

conștient de această individualitate–conștiința–care nu face decât să anime creierul și implicit întregul organism, spiritul uman este stimulat și devine capabil să pătrundă lucruri cu totul noi, care altfel ar rămâne multă vreme ascunse în întuneric... Întreb spiritul dacă greșesc gândind astfel. El îmi răspunde:

–Fii sigură că nu greșești, pentru că eu ți-am transmis. Bine că ai înțeles. Acum îmi spui cine sunt?

–Știu că ești Cătălin.

–Da, eu sunt, Cătălin, învață să-ți citești mai bine propriile gânduri. Conștiința ta te ajută mai mult decât crezi. Ți poți lua tu singură informațiile de care ai nevoie, fără să ne mai întrebăm pe noi.

–Îmi vorbești de parcă ar urma să nu mai comunicăm niciodată.

–Nu este așa, vreau doar să te ajut.

1 OCTOMBRIE 1991

Nu am mai comunicat demult cu spiritul A., (29 ianuarie). Și pentru că astăzi am primit de la o rudă a ei două fotografii reprezentând-o pe A., m-am hotărât să îi invoc spiritul pentru a-i observa reacțiile în prezența fotografiilor ei. Mi-a comunicat:

–Sunt eu în aceste fotografii. Mă fotografiaseră părinții mei ca să aibă amintire de la mine.

–Pe spatele uneia dintre ele este scrisul tău.

–...

–Te întristează?

–Da.

–Iartă-mă. Vrei să mai vorbim?

–Da. Vreau să știi că mama mea este rea și mi-a luat lăncișorul de la gât când eu mă simțeam gata să mor...

(Trebuie să menționez că ulterior ruda ei mi-a spus că într-adevăr A. purta la gât un lăncișor de aur primit de la bunica ei la care a ținut foarte mult. Nu s-a despărțit niciodată de acel lăncișor, dar, cu puțin înainte de a muri, mama ei i l-a luat de la gât și l-a dat fratelui ei. Am fost foarte puternic impresionată când am aflat aceste lucruri, atât de la A., cât mai ales de la ruda ei care mi le-a confirmat).

–Ai simțit că o să mori?

–Da.

–Cum?

–Bine, că hoinăream printr-o lume în care unde priveai vedeai numai suflete de

oameni morți.

–Îți spuneau ceva?

–Da. Că Dumnezeu o să mă ia la El. Mie îmi era frică. Erau foarte multe spirite.

–Ce gândeai?

–Că o să mor și că nu o să mai fiu cu ai mei...

Îmi dau seama că nu ar fi trebuit să pun astfel de întrebări care aduc tristețe. După o scurtă perioadă de tăcere, ea îmi spune:

–Hai să povestim!

–Cine să povestească, tu?

–Nu eu, ci tu!

–Te plictisești?

–Da.

–Pot să-ți povestesc în gând, oricând. Mă gândesc la tine, tu vii și eu îți povestesc.

–Povestește-mi acum.

–Despre ce ai vrea să-ți povestesc?

–Despre o fată care moare, în nici un caz!

Am rememorat o întâmplare, o farsă nostimă pe care o trăisem în anii studenției.

Apoi i-am spus:

–Este o poveste adevărată. Ți-a plăcut?

–Foarte mult. Acum fii atentă la povestea mea: Eram la mama-mare și acolo era un băiat foarte simpatic. Îl chema Mihai Rusu. Și orice făcea el, eu nu băgam în seamă. Dar odată, la plecare, mi-a dat un bilețel în care-mi scria că îi este greu să-mi vorbească, dar îi este mai ușor să-mi scrie. Și mi-a scris că mă iubește și că vrea să fim prieteni. El nu-și dăduse seama că eu eram mo... că eu... eram topită după el. Și când am primit bilețelul am glumit zicându-i că știam că mă iubește, iar el s-a înroșit și s-a supărat că am râs de el.

–Câți ani aveai atunci?

–13 jumate.

–Și ați fost prieteni?

–Da.

–Este frumoasă povestea ta!...

–Este adevărat tot ce ți-am povestit!

–Te cred.

Ar putea fii numai visul unei fete, de treisprezece ani și jumătate, rămas neîmplinit, sau ar putea fi chiar o poveste adevărată.

M-am interesat la persoana care mi-a dat fotografiile de acel băiat, Mihai, dar nu-l

cunoștea. Nu pot trage de aici neapărat concluzia că el nu există. În schimb, în privința fotografiilor, mi-a spus că una dintre ele este făcută cu puțin înainte de deces, de către părinți (așa cum îmi comunicase A.). Din fotografie îmi zâmbește trist o fată cu un lăntișor la gât...

2 OCTOMBRIE 1991

În seara asta mi-a vorbit un spirit necunoscut:

–Dacă mi-ai da de mâncare, Dumnezeu te-ar binecuvânta.

–Dar cu cine vorbesc?

–Cu Sorin.

Nu am idee cine poate fi, îl întreb dacă poate să-mi spună ceva despre el, și-mi răspunde:

–La moartea mea a fost o mulțime de oameni.

–De cât timp ai plecat dintre noi?

–De trei săptămâni. Împlinisem 24 de ani.

–Cu ce te ocupai?

–Eu ca să câștig bani eram om bun la toate la un patron.

–Mai ai ceva să-mi spui?

–Că dacă mi-ai da de mâncare, Dumnezeu te-ar binecuvânta.

4 OCTOMBRIE 1991

Mi-am cumpărat un costum frumos și m-am gândit să-l „dau“ unui spirit, fiind nou, cumpărat de mine. M-am gândit la spiritul Mioarei, cu care nu am mai comunicat din ianuarie, și deja i-am simțit prezența:

–Costumul este foarte frumos și l-am și primit când te-ai gândit la mine.

–Mioara, dar tu îl porți?

–Nu aș putea spune chiar asta.

–Atunci cum să înțeleg că „l-ai primit“?

–Iau altă înfățișare.

–Dar cum erai înainte?

–Cu haina albă de la Dumnezeu.

–Unde ești?

–La Iisus.

–De când?

–După 40 de zile după ce am murit. Bogdaproste pentru costum.

–Dar cum să iei altă înfățișare, când voi mi-ați spus că suntem sfere luminoase?
–Suntem sfere, dar, dacă dorim, putem lua forma pe care am avut-o ca oameni.
–Și cel mai des, tu ce formă ai?
–De om, cum mă știai și tu.
–Deci semeni cu Mioara, cea pe care am cunoscut-o eu?
–Foarte bine. Mă faci să râd.
–Voi aveți străzi, clădiri ca la noi în orașe?
–Avem pajiști înflorite și nu mai avem nevoie de săptămâni, zile, ore, ca să măsurăm timpul.

–În afară de pajiști mai aveți ceva?
–Da. Mai avem pomi cu fructe gustoase...
–Seamănă cu cele de la noi?
–Nu. Se mănâncă numai cu gândul. E greu să înțelegi...
–Înseamnă că nici pomii nu sunt ca cei de pe pământ?
–Nu.

Gândesc: „Probabil sunt niște pomi imaginari“. Are dreptate Mioara când îmi spune că este greu să înțeleg. De fapt nu înțeleg mai nimic. A și citit gândul meu, căci a continuat:

–Pomii de la noi sunt reali, iar pomii voștri sunt fictivi!
–Susții că lumea adevărată ar fi lumea voastră?!
–Da. Lumea voastră este creată de gândul lui Dumnezeu. La început a fost gândul Lui. Pe voi v-a creat gândul lui Dumnezeu.

–Și pe voi? Lumea voastră?
–Tot gândul lui Dumnezeu a creat și lumea noastră, dar nouă ne-a dat mai multă libertate decât vouă.

–Dar pentru ce?
–Este așa pentru a fi posibilă evoluția. Astfel, stări de evoluție inferioară, preced stări superioare. Nimic nu este fără sens.

–Care este scopul vieții pe pământ?
–De a învăța primele litere ale alfabetului Universului. De pildă, eu, înainte de a pleca din lumea voastră, am ajuns la litera „I“, iar după ce am venit aici, până acum, am ajuns mult mai departe. Îți spun astfel pentru a te ajuta în aprecierile cu privire la nivelul spiritual care se poate ajunge pe pământ și aici.

–Ce este dincolo de „literele“ care ți-au rămas?
–Este apropierea de Dumnezeu, care poate să dureze mii de ani terestri, dar pe noi

nu ne afectează această durată, fiindcă pentru noi nu mai există timp, cum ți-am spus.

–Mi-ai spus mai înainte că lumea voastră ar fi lumea reală. Dar nu există riscul ca fiecare să considere că singura lume reală, adevărată, este cea în care trăiește el?

–Nu există acest risc–dacă te referi la lumea noastră–pentru că întotdeauna un spirit superior este mult mai lucid decât unul inferior, fie încarnat, fier liber.

–Cum îl percepi pe Dumnezeu?

–Ca pe un infinit de sfere minuscule care radiază lumină, blândește și o stare de fericire. O dată atinsă această stare, după ce ai parcurs șirul de vieți pămâtenene și astrale care te-au ajutat să te apropii de ea, te contopești cu Dumnezeu, devii părțică din Infinit, corpul tău spiritual își leapădă, în sfârșit, ultima haină, și redevine ce a fost din veșnicie: UNU, cu deosebire că acum e conștient de sine, se cunoaște pe sine. Acum el nu poartă nici un nume, este ceea ce numim „Dumnezeu“ ca să-l putem „delimita“ potrivit capacității noastre de pricepere ca oameni, ca spirite. (Multe spirite ale unor oameni simpli, dar care au crezut în existența lui Dumnezeu, sunt năucite după moarte, că nu îl găsesc pe Dumnezeu, așa cum se așteptau n.a.).

Se poate înțelege acum că cel ce ai devenit, UNU, poate fi în toate, pretutindeni. Iată că ai aflat nu numai rostul vieții pe Pământ, ci rostul vieții în sine: Dumnezeu se cunoaște pe Sine prin noi, „copiii“ Lui.

–Dar asta înseamnă că totul a pornit de la UNU?

–Dumnezeu a fost UNUL din Veșnicie, dar nu se cunoaștea pe Sine, fiind însă conștient de existența Lui: gândea. Din acel UNU El a făcut mai întâi TREI, care erau: Conștiința, Voința și Mâna, sau Puterea de a face, de a crea, respectiv: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Treimea Sfântă a făcut alți UNU după chipul și asemănarea primului UNU–Tatăl, deci conștienți că există și atât, fără să se cunoască pe sine. Prin Voință, Mâna a făcut ca, conștiința să devină Conștiință. Pentru că timp de fapt nu există, Opera lui Dumnezeu nu are nici început și nici sfârșit, este veșnică.

–Dar ai spus că mai întâi a fost doar UNU!...

–Da, dar există cicluri de evoluție.

–Și involuție?

–Involuția este un nonsens! De pildă, un spirit care a fost uman nu se va reîntrupa într-un animal, ci numai în alt om, care va putea cunoaște mai mult decât în viața precedentă. Chiar pentru ispășirea unor păcate nu trebuie să vii numaidecât într-un animal, ci poți reveni pe pământ ca om, în condiții umile, să cunoști mizeria și suferința.

Deci există ciclicitate, cicluri ale evoluției. La sfârșitul unui astfel de ciclu Dumnezeu redevine UNU, iar Spiritul Lui gândește la toată Creația Sa și se bucură pentru

că prin Creația Lui s-a cunoscut pe Sine. Fiindcă timpul nu se scurge, propria Lui Creație se memorează în Spiritul Divin și astfel se reia totul de la Unu la Trinitate, de la Trinitate la Infinit, de la Infinit, iar la Unu, și așa mai departe.

–Dar eu nu înțeleg un lucru: dacă Dumnezeu a reușit să se cunoască, de ce mai reia tot procesul de creație și cunoaștere? (Cred că am spus o prostie, un singur lucru l-am înțeles bine: nu se poate exprima în cuvinte actul Creației).

–S-a cunoscut pe Sine, dar nu uita că nefiind Timp, nu există nici trecut, nici viitor pentru Dumnezeu, iar eu am folosit termenii de „ciclu“, „reluare“, numai pentru a-ți da posibilitatea de a înțelege unele lucruri care pot fi foarte greu înțelese atunci când simți curgerea timpului și când îți sunt atât de pregnante noțiunile de trecut și viitor. Dacă ai fi fost și tu în afara timpului ți-aș fi spus așa: numai într-un continuu prezent Dumnezeu își face Opera Lui de Creație. ACUM El este Unul. ACUM este Infinit. Spune-mi sincer, așa înțelegi mai bine?

–Pacă te-aș putea minți? E greu să pricep.

–Vezi? De-acum trebuie să mă opresc pentru că deja am ajuns la chestiuni pe care mi-ar fi foarte greu să ți le explic încât să le înțelegi. Dar îți mai spun ceva: s-au adunat zeci de spirite dornice de cunoaștere, cărora stadiul în care se află nu le permite să afle prin ele însele aceste lucruri.

–Dar tot ce mi-ai spus nu este totuși o taină?

–Ba da, dar nu și pentru cei care pun Adevărul mai presus de orice!

–Spune-mi, te rog, cum se face trecerea de la o stare inferioară la una superioară pe treptele evoluției spirituale?

–Această trecere se face chiar în momentul în care devii conștient de însuși faptul că ești mai superior decât erai în starea în care te aflai înainte.

–Dar nu te poți înșela? Adică să te crezi mai avansat decât ești în realitate?

–Aici nu mai este loc pentru înșelătorie sau minciună! Aici nu mai ai simțuri care te pot păcăli, ci numai o conștiință în care te vezi ca într-o oglindă. Aici nu te poți vedea decât exact așa cum ești.

–Mai am două nelămuriri: Acolo sunteți bărbați și femei, ca aici? Este mai puternică legătura de rudenie decât cea spirituală?

–Legăturile de rudenie există numai pe pământ. Apoi rămân numai legăturile spirituale, care sunt mai puternice. Aici suntem toți copiii lui Dumnezeu, nu ne mai diferențiem pe sexe, și nici pe grade de rudenie. Dar unii se mai întâlnesc cu foste rude de ale lor și stau de vorbă despre cei rămași pe pământ. Pe cei care le-au fost dragi se străduiesc să-i ajute. Acum plec la mine acasă.

–Îmi vei mai spune și altădată câte ceva?

–Sigur că da.

–De ce îmi povestești toate acestea?

–Întotdeauna vei recunoaște un spirit uman evoluat după trei aspecte: dăruirea de sine, iubirea dezinteresată față de alții și interesul pe care-l manifestă pentru „lumea cealaltă”–cum spuneți voi. Eu, vorbindu-ți despre minunile lui Dumnezeu obțin un dublu rezultat: te ajut să te luminezi dar și eu mă înalț, pentru că orice gând bun pe care îl emiți sau orice faptă bună pe care o faci, se răsfrâng în bine asupra ta.

5 OCTOMBRIE 1991

De vorbă cu spiritul bunicii:

–Bunico, de ce nu-mi mai vorbești?

–Dacă tu nu mă mai chemi...

Îmi dau seama de mica gafă pe care am făcut-o–nu am mai chemat demult spiritul ei ca să-mi poată vorbi–și schimb repede subiectul. Ea știe că-mi pare rău.

–Spune-mi, ce-ți place mai mult acolo unde te afli?

–Liniștea. Uneori cântă îngerii lui Dumnezeu. Este o muzică cu totul diferită de cea de la voi!

–Aveți „clădiri“?

–Aici sunt foarte multe biserici, catedrale, și printre ele este numai verdeață și flori.

–Dar ape aveți?

–Avem râuri în care curge nectar și ambrozie.

–Dar ce sunt acestea?

–Este hrana noastră.

8 OCTOMBRIE 1991

Am îndeplinit rugămintea lui Sorin cu care am comunicat acum o săptămână și astăzi am stat de vorbă cu el; chiar dacă nu-l cunosc, aș vrea să văd ce mi-ar mai putea spune:

–Pot să îți spun că avem reminiscențe din fostul corp, care ne folosesc ca să putem lua forma pe care o aveam pe pământ. Modelul uman ni l-a lăsat Dumnezeu ca să-l avem în amintirea vieții de pe pământ. Iisus va veni la voi pe pământ ca să mântuiască omenirea. Germenii răutății și ai urii vor fi stârpiți. Lumea se va bucura de iubirea lui Dumnezeu.

–Când va veni Iisus?

–Când va vrea Dumnezeu.

–Dar lumea noastră va fi tot materială?

–Va fi la fel, materială, dar nu vor mai exista nici păcate, nici durere și nimeni nu va mai urî pe nimeni căci toți oamenii vor avea credință în Dumnezeu. Eu am venit să-ți arăt răul din lume, cum va fi după sfârșitul lumii voastre și ce ai tu de făcut când Iisus va veni pe Pământ. Dumnezeu vrea să-i faci bine pe oamenii bolnavi. Acum faci bine dacă semeni iubire între oameni! Sfiește-te de Dumnezeu în tot ce faci.

–Ce înțelegi prin „bine“?

–Îi faci bine pe oamenii bolnavi. Ești miloasă. Peste mulți români Dumnezeu și-a lăsat Harul.

–Îmi poți explica în ce fel „pot vindeca oamenii bolnavi“?

–Dumnezeu ți-a dat energie mai multă decât la alți oameni, ca să o poți ceda celor bolnavi. Diana, eu sunt obosit.

–Vrei să pleci?

–Nu vreau să plec, dar nu mai pot să stau.

10 OCTOMBRIE 1991

Azi am primit o comunicare cu totul deosebită; a dorit să-mi vorbească un spirit cu care nu am mai comunicat până acum:

–Eu sunt sufletul poetului... Aș vrea să-ți transmit o poezie. Aș fi foarte bucuros dacă o vei transcrie. Eu am încercat de multe ori să-i inspir pe anumiți oameni, dar ei nu sunt conștienți de acest lucru. Tu o vei transcrie conștientă că eu ți-o dictez:

Moartea

1. Și moartea mai are o moarte,
2. Un hohot sălbatic în noapte!
3. Și moartea mai pleacă prin moarte,
4. Se duce departe, departe...
5. Eu merg legat la ochi în moarte
6. Și moartea se-adâncește-n moarte...
7. Și moartea nu poate să scape
8. De-ale morților lumi–negre ape!
9. La unica, searbădă-mi moarte,
10. Stăteam în sicriuri rotate...
11. Și moartea mai moare prin moarte,

12. Doar când hienele-s moarte!

Poeziei i-a urmat un scurt și binevenit comentariu al spiritului poetului care mi-a dictat-o:

1.–Știi cum și noi mai avem încă o moarte? Când spiritul uită că a fost întrupat.

2.–Moartea mea s-a produs noaptea.

3.–4.–Moartea pleacă pentru cei chemați la Dumnezeu!

5.–Sunt obligat să mor.

6.–Gara morții lasă să treacă trenurile morții.

7.–8.–Moartea are doar o slabă licărire de lumină, dar în rest are „negre ape“.

–Dar de unde acea licărire de lumină?

–De la mila lui Dumnezeu.

9.–10.–„Sicriuri rotate“ simbolizează pe toți cei care sunt răspunzători de moartea mea.

–De ce „rotate“?

–„Rotate“ pentru că ucigașii mei se roteau în jurul meu la înmormântarea mea!

11.–12.–Hienele mureau și stârvurile pe care le mâncau nu mai aveau aceeași soartă.

–Explică-mi, te rog, acest lucru.

–Dacă hienele le mănâncă stârvul, sufletul animalelor de la care provine stârvul devin rele; dacă mor împăcate–reîntorcându-se liniștite în natură–devin suflete bune. De aceea, prin moartea hienelor moare și moartea veșnică. Încearcă să privești simbolic?

–Este foarte sumbră această poezie... îți mulțumesc pentru că mi-ai dictat-o și pentru că m-ai ajutat s-o înțeleg, cât de cât. Mi-e teamă să o arăt cuiva...

–Nu te teme! Această poezie a fost făcută de mine după ce oasele mi-au putrezit.

–Te mai simți cumva legat de ele?

–Nu. Erau ca o carcasă.

–Cum definești corpul fizic?

–Vehicul al spiritului.

–Exact asta este?

–Da.

–Deci este ca o mașină în care eu urc, merg cu ea cât este necesar, iar apoi ies din ea?

–Este bună comparația ta.

–Îmi mai spui ceva astăzi?

–Tu de ce nu scrii direct ce-ți dictez? Fără alfabet!

–Te referi la un fel de scriere intuitivă?

–Da.

–E prea greu așa ceva. E drept că am început, de la o vreme, să intuiesc mai bine, dar... ar trebui să exersezi, probabil, ca să reușesc.

–Dacă vrei, te pot ajuta. Acum, însă, ești obosită. Lasă pe altă dată.

17 OCTOMBRIE 1991

Zilele trecute am făcut zeci de încercări, la îndemnul Poetului, de a transcrie direct, fără pendul. Nu am reușit concentrându-mă așa cum m-a învățat el. Mai repede reușeam când nu îmi propuneam acest lucru. Se pare că mai degrabă este nevoie de relaxare totală, în loc de concentrare. Îmi era ciudă că, făcând aceste exerciții de concentrare mentală, nu numai că nu am reușit, dar ele au însemnat o muncă obositoare, și pierderea unui timp prețios în care aș fi putut transcrie comunicările cu ajutorul clasicului pendul.

Când eram necăjită din pricina imposibilității unei comunicări directe, mai facile, mi s-a comunicat prin pendul:

–Pentru ușurarea transcrierilor din lumea noastră, roagă-te la Dumnezeu să-ți lumineze mintea și să te ajute să poți transcrie direct după dictarea noastră. Atunci mintea ți se va lumina și vei putea citi mesajele noastre ca dintr-o carte!

Căpătând un nou firicel de speranță și curaj, m-am rugat din suflet să pot primi mesajele pe calea gândului.

18 OCTOMBRIE 1991

Astăzi, într-un moment de relaxare, fără să vreau, am luat un creion în mână și m-am pomenit scriind: „Sunt eu, Sufletul Poetului, și am intrat în gândul tău. Tu scrii acum ce „auzi“ de la mine. Observ că ți se mai strecoară în gând unele îndoieli, dar în curând nu le vei mai avea. Nu, nu te opri, scrie mai departe. Îți voi dicta o poezie usturătoare la adresa unui poet care se află încă printre voi:

„Masca“: Sub o față de martir/Zace-un suflet cam senil/Și un suflet stă să nască/O față cu altă mască.// Te-ai ascuns pe după mască,/Suflete uscat, de iască!/ Și tot searbăd ești și trist,/Tu, o mască de artist!/ Reapari din nou pe scenă/ Și ne minți cu altă temă. Suflet hâd și caraghios./ Ne-ai surâs și ți-ai și scos// Masca ta de zi cu zi/ Ce pe față o tot ții!/ Te-am văzut atunci perfect: /Nulitate și defect!// Și-am văzut pe chipul tău/ Cum s-a mai

căscat un hău/Și-acest hău naște și-mparte/ Poezii cu rime sparte!“

După ce am terminat de scris, am recitit totul și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Totuși, un lucru îmi este clar: nu eu am făcut această poezie! Aceste versuri au fost scrise repede, fără ca eu să gândesc, unul după altul. Nu pot fi decât gândurile altcuiva, care nu are cum să le aștearnă pe hârtie decât în acest mod. După această experiență uimitoare, nu am dreptul să mă mai îndoiesc că mai există cel puțin-ființe care gândesc, și pe care nu le vedem. Deși totul pare incredibil, este concluzia cea mai simplă și logică pe care o pot trage, în ciuda tuturor suspiciunilor mele de până acum.

24 OCTOMBRIE 1991

Astăzi a revenit spiritul Domnicăi. Am rugat-o să-mi spună câte ceva despre preocupările ei de Acolo și mi-a spus: să-i ajutăm să iasă din situațiile grele. Dar nu-i putem ajuta.

–Pe noi ne cheamă Iisus la El și ne trimite la oameni să-i ajutăm să iasă din situațiile grele. Dar nu-i putem ajuta pe cei care nu cred în El.

–Nu puteți, nu vreți, sau nu aveți voie?

–Nu putem! Domnul Iisus ne mai trimite câteodată la duhurile rele care bagă zânzanie între oameni, ca să le învățăm să nu mai facă rău, iar dacă ele nu ne ascultă, atunci Domnul Iisus le șterge din Cartea Vieții!

11 NOIEMBRIE 1991

Azi Mioara mi-a continuat relatările ei de Dincolo, așa cum îmi promisese:

–Știi, la noi este bucurie permanentă, și nu mai există durere. Unde te uiți, vezi pajiști cu flori minunat colorate. Facem cu gândul multe lucruri pe care le punem în slujba voastră. Ținem permanent legătura cu oamenii.

–Țineți legătura și cu alte ființe, care nu au fost pe pământ?

–Sunt ființe care îl preaslăvesc pe Dumnezeu și noi nu putem lua legătura cu ele decât dacă vrea Dumnezeu. Toți copiii care vin la noi devin sfinți, iar cei săraci și orfani devin îngerași ai lui Dumnezeu.

–Îți mulțumesc mult pentru tot ce mi-ai spus.

–Să știi că Dumnezeu a vrut să afli cum este în Împărăția Lui ca să-ți imprime dorința de a te comporta astfel încât să poți veni în Împărăția Lui când va sosi vremea.

Seara, de vorbă cu Cătălin. L-am rugat să-mi spună câte ceva din amintirile vieții lui de pe Pământ. Mă așteptam să-mi „vorbească“ despre lucruri mai pământene, dar iată

comunicarea lui:

–Eu credeam în capacitatea mea de a-mi exercita voința și în forța care mă ținea dintotdeauna deasupra celorlalți.

–Dar ce forță era aceea?

–Eram ales de Dumnezeu. El voia ca eu să fac oamenii să deosebească ce-i bun de ce-i rău, ce-i curat de necurățenie.

12 NOIEMBRIE 1991

Un spirit mi-a transmis următorul mesaj:

–Tu vei face pe multă lume să se închine lui Dumnezeu. O să fii solicitată de mulți oameni necăjiți care nu mai găsesc speranță decât în Dumnezeu. Să știi că legătura cu noi o vei realiza practic peste trei zile după ce vei ști cine va fi ghidul spiritual care te va aduce din când în când în lumea noastră. Un om pe care acum nu-l cunoști te va ajuta să realizezi practic psihotronul. El va ști să-l realizeze numai după ce îl va contacta telepatic Robert, care-i va vorbi despre aparatul pe care l-a realizat el la vremea lui.

–Este misterioasă această comunicare, și nu prea o înțeleg... Despre ce aparat este vorba? Cine este acest Robert? întreb:

–Cine ești?

–Stivănsen. (Transcriu exact literele care mi-au fost dictate).

–Ajută-mă să înțeleg: Robert cine este?

–Eu sunt Robert Stivănsen.

–Probabil nu ai trăit în România...

–Am fost englez, dar asta nu are nici o importanță acum. Mi se spune Tehnicianul.

–Ce te-a îndemnat să vii să-mi vorbești?

–Știam că te chinui să comunic cu spiritul poetului și am venit să te ajut. Tu ți-ai dorit ușurarea comunicărilor cu lumea noastră.

–Tu comunicai cu spiritele când erai pe Pământ?

–Da, și de aceea te înțeleg foarte bine, iar Dumnezeu mi-a încredințat misiunea de a te ajuta în strădania ta de a comunica cu noi.

–Ai pomenit ceva de un aparat.

–Da. Psihotronul este un aparat cu ajutorul căruia vibrațiile noastre sunt transformate în impulsuri electrice. Cu ajutorul acestui aparat se vizualizează comunicările celor care au plecat din lumea noastră.

–Crezi că vom reuși să realizăm un astfel de aparat?

–Da, dacă veți face întocmai cum vă învăț!

–Dar cine mi-a vorbit la începutul acestei comunicări despre tine?

–Era un spirit intermediar care ți-a făcut legătura cu mine.

13 NOIEMBRIE 1991

Astăzi, când mă întorceam acasă după orele de serviciu mi s-a întâmplat un lucru ciudat: deși nu aveam bani la mine, deși nu-mi propusesem să intru în librăria de pe strada mea, pe drum am simțit îndemnuri: „Du-te la librărie! Trebuie să cumperi o anumită carte!”. Am intrat și am cerut direct cartea „Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde”. Este o carte care în mod obișnuit nu m-ar fi atras, eu nu cumpăr astfel de cărți. Vânzătoarea mi-a reținut-o, m-am dus acasă după banii necesari, am revenit și am cumpărat-o. Nu am citit numele autorului decât ajunsă din nou acasă, cu cărticica. Citindu-l, am rămas stupefiată: Robert Louis Stevenson! Nu am citit până acum nici o carte a acestui autor, și, sinceră să fiu, nici nu am auzit vreodată de el. Am luat repede pendulul și am întrebat:

–Cine m-a trimis la librărie?

–Tehnicianul.

–Tu ai vrut să cumpăr această carte?

–Da.

–Cine este Robert Louis Stevenson?

–Este omul în care am locuit eu.

–De ce ai vrut să cumpăr această carte?

–Toată cartea este scrisă conform realității. Vei afla din ea foarte multe lucruri care îți sunt indispensabile pentru realizarea unei legături mai bune cu lumea noastră. Ți-am spus să o cumperi pentru a te iniția cât de cât în tainica lume a umbrelor, și pentru a-ți arăta că eu sunt într-adevăr cel care am realizat pentru prima dată legătura practică cu lumea umbrelor.

–Doctorul Jekyll și domnul Hyde, vrei să spui că sunt personaje reale?

–Au existat în realitate.

Comunicarea ne-a fost întreruptă de pisica mea care până acum dormise la trei metri de mine. Brusc a început să miorlăie, a sărit de la locul ei, a venit lângă mine foarte agitată, mirosind cartea lui Robert și călcând în picioare tabla cu alfabetul. M-a surprins reacția atât de violentă a micului animal, aparent fără nici o cauză. Robert mi-a explicat:

–Pisica ta face așa pentru că ea simte prezența noastră. De multe ori chiar ne vede. Acum deschide cartea. Vezi la pagina 13. Aștept.

Deschid rapid cartea la pagina 13 și citesc cu înfrigurare următoarele cuvinte: „Și

astfel, vălurile nesigure care îi acopereau vederea se ridicară brusc, lăsând să se contureze clar silueta unui duh necurat“.

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare! Mi se întâmplă niște lucruri incredibile: pe data de 13 fac cunoștință cu un spirit–autor al unei cărți pe care o cumpăr fără să vreau s-o cumpăr, mă îndeamnă să o deschid la pagina 13 unde se vorbește despre apariția unui duh necurat... După ce am citit fragmentul din carte, iau din nou pendulul și aștept noi explicații.

–Fragmentul pe care l-ai citit vrea să-ți dezvăluie faptul că spiritele rele te pot înșela! Spiritele rele nu sunt aici dar pot veni chiar dacă nu le poțestești!

–Îmi dau seama dintr-odată că Robert este ghidul spiritual al cărui nume urma să-l aflu, și deci, care mă va conduce. De fapt este foarte probabil ca el să-mi fi transmis acest gând. Îl întreb, în modul cel mai direct:

–Tu ești?

–Da. Și peste trei zile vei lua legătura direct cu noi. Nu întâmplător ai tăi au hotărât să plece sâmbătă (peste trei zile), când va trebui să fii singură, fără să te deranjeze nimeni.

Îmi amintesc că ei se hotărâseră să plece peste o săptămână din localitate, dar ulterior s-au răzgândit–nu-mi explicam de ce–stabilind plecarea peste trei zile...

Robert continuă să-mi comunice:

–Sâmbătă, când vei fi singură, vei veni la noi. Pentru a te descotorosi de corpul fizic vei dormi profund timp de 13 minute, timp în care sufletul tău va face o săritură în timp și va părăsi spațiul și timpul în care se află! Unora li se întâmplă acest lucru în stare de veghe, ceea ce vei reuși și tu, dar după ce vei fi venit de la noi înapoi pe Pământ. Somnul îți va fi provocat de mine la ora 13. Tu fă tot posibilul ca la această oră să fii acasă, în pat, la tine în cameră. La vremea stabilită îți vei simți corpul ușor ca un fir de praf!... Tu nu știi ce bine va fi când vei ajunge la noi! Să nu te sperii, că Dumnezeu este cu tine! Eu voi fi ghidul tău spiritual în plimbarea pe care sufletul tău o va face.

Tocmai mă gândeam cu teamă că în urma experienței pe care mi-o propunea Robert m-aș trezi în situația de a nu mai găsi calea de întoarcere, când el mi-a transmis:

–Fii sigură că drumul îl vei parcurge „dus-întors“! Să nu te agăți de corpul fizic când vei simți că te înalți! Un sentiment de teamă va pune stăpânire pe tine, dar tu să-i întorci spatele!

–Teamă în vis?

–Nu va fi vis, ci Realitatea care de fapt este ADEVĂRUL pe care de atâta timp l-ai căutat! Să fii cât se poate de calmă și relaxată! Citește cartea și-ți mai dau apoi unele

lămuriri. Îți spun să o citești pentru a afla mai multe lucruri despre noi. Tu ai un nimb strălucitor și nici un duh rău nu va îndrăzni să-ți facă vreun rău!

–A venit apoi Sufletul Poetului și l-am întrebat ce poate să-mi spună despre toate acestea. Mi-a spus:

–O să mă atingi!

–Ce gândeai când îmi spuneai mereu să mă concentrez la tine, să percep gândul tău?

–Că trebuie să te determin să-ți dorești foarte mult ca să reușești într-adevăr.

–Deci cu toate strădaniile mele, tu nu gândeai că voi putea reuși atunci, pe loc?

–Nu.

–Ce simți acum?

–Bucurie, lacrimi de bucurie pentru tine!...

14 NOIEMBRIE 1991

După o comunicare banală și spontană cu Robert, care m-a făcut să râd (se pare că pe el nu), mi-a spus un lucru care m-a cam stingerit:

–Un spirit nu este văzut de oameni, dar poate avea o personalitate mai puternică decât voi sau decât vă închipuiți voi! Un spirit inferior poate să-ți rupă legătura pe care o ai cu lumea în care te-ai născut om.

După ce am citit cartea lui Robert, spiritul lui mi-a comunicat:

–Eu am fost Utterson. Vezi că Jekyll și-a ucis în cele din urmă propriul trup ca să-și ucidă răul din el, și nu se gândise nici o clipă că nu poate să ducă la bun sfârșit ceea ce a început. Inițial el a vrut ca ceea ce este rău în el să dispară, dar nu a reușit decât să se subjuge Răului¹.

---

¹ Henry Jekyll–doctor în medicină, doctor în drept, efectuează o experiență de dedublare a propriei persoane, în urma căreia noul Jekyll devine o persoană ce posedă numai calitățile fostului Jekyll, iar domnul Hyde–dublura lui–devine purtătorul tuturor slăbiciunilor și defectelor domnului Henry Jekyll. Notarul Utterson este cel care cercetează și observă cu atenție acest straniu experiment. (n.a.)

Scopul lui Jekyll a fost să ucidă tot răul din el neutralizându-l pe Hyde. Ți-am

spus să citești această carte ca să vezi cât de rău poate fi răul din tine! Tu ești un om bun, proporția de rău din tine este diminuată, de aceea Dumnezeu îi iubește pe oamenii ca tine, și vrea ca voi să-i ajutați pe ceilalți să-L iubească și să fie buni.

–De ce ți se spune „Tehnicianul“?

–Cei de aici îmi spun așa, și cei din lumea voastră cu care țin legătura, pentru că am construit un aparat de comunicare între cele două lumi când am fost pe pământ, iar misiunea mea pe care am avut-o pe pământ de a menține această legătură, o continui aici. Faceți tot posibilul și realizați aparatul! Vă va fi de mare folos când va fi sfârșitul lumii voastre și începutul alteia noi!

–„Noua lume“ va fi tot aici, pe Pământ?

–Da, dar vor fi numai oameni buni.

–Totul din cartea ta este inspirat din realitate? E cam greu de crezut...

–Totul a fost real și nu simbolic!

–Se mai străduiește cineva să construiască psihotronul?

–A și fost realizat! Se fac mari cercetări în toată lumea și mai ales în România, care este un popor sfânt!

–Aș putea lua legătura cu cei care fac astfel de cercetări?

–Da, dar este prea devreme. Așteaptă. Vei primi un proiect.

Am îndoieli foarte mari. De la cine să primesc proiectul unui aparat imaginar (cel puțin deocamdată), când eu nu am vorbit cu absolut nimeni despre așa ceva? Și nici nu aș putea vorbi...

Robert revine cu noi lămuriri:

–Psihotronul este un aparat care transformă vibrațiile noastre în semnale electrice. Un model de psihotron ar fi un traducător. Un calculator sau o mașină de scris electrică va putea primi direct informațiile de la noi. Aceasta se va putea face numai în prezența ta sau a altui om dotat cu un biocâmp puternic.

–Pisoiul mă deranja și m-am gândit să-i sugerez să doarmă. L-am întrebat pe Robert dacă aș fi capabilă în cele din urmă să-l adorm. Mi-a răspuns:

–Da, prin hipnoză. Pur și simplu îi comanzi să doarmă!

–Dar crezi că e cazul să-i sugerez prin cuvinte unui animal să doarmă?

–Nu. Numai în cazul oamenilor comenzile le faci prin cuvinte dar chiar și prin imagini. În cazul pisicii creezi mental imaginea ei dormind. Acea imagine reprezintă de fapt corpul eteric al pisicii și el va constitui un model pentru corpul fizic. Corpul eteric determină manifestările corpului fizic.

15 NOIEMBRIE 1991

Noaptea trecută, pe neașteptate, sufletul meu s-a detașat de trup. Acest fapt s-a petrecut în timp ce dormeam, însă după o foarte scurtă nedumerire mi-am dat seama despre ce este vorba și m-am speriat, căutând să revin cât mai repede în trup, cu toate pregătirile prealabile ale lui Robert. Mă tot întrebam pentru ce n-a așteptat până la ziua și ora stabilită? Nu-mi amintesc cum s-a produs decorporarea, dar știu că la un moment dat era ca și cum m-aș fi trezit (chiar dacă aveam ochii închiși și corpul meu fizic continua să doarmă) eram perfect conștientă că sunt un „noruleț“ alburiu care plutea deasupra capului meu—pe care-l vedeam pe pernă, cu ochii închiși. Îmi tot repetam în acele clipe: „Doamne, pentru asta m-a pregătit Robert... Dar el unde este, și de ce s-a grăbit?“ Am conchis că mi-e prea frică și, nu știu cum, m-am reîntors în trup. Abia apoi a urmat somnul obișnuit.. Oricum, nu-mi mai amintesc nimic altceva.

Iată acum o comunicare din timpul zilei, de la Robert, referitoare la întâmplarea de azi noapte:

—Ți-am arătat în noaptea trecută că nu ți se întâmplă nimic rău dacă pleci puțin. Deci, astfel în timpul somnului, sufletul tău își va lua zborul. Te-am pregătit destul ca să te mai sperii.

—Mi-ai vorbit noaptea trecută? Că eu nu-mi amintesc să-mi fi vorbit.

—Nici n-am avut când. Dar poți să fi sigură că data viitoare îți voi vorbi.

—Te voi recunoaște?

—Da. Azi noapte sufletul tău a ieșit puțin din trup pentru a se obișnui cu senzația de părăsire a trupului.

—Eram conștientă de asta și totuși îmi amintesc acum destul de confuz.

—Erai obosită. Dacă o să fii odihnită și relaxată o să fii perfect conștientă!

—Spune-mi, te rog, pe la ce oră s-a petrecut azi noapte detașarea și cât m-am distanțat?

—La ora trei. E adevărat că nu știai cum să revii mai repede în corp: sufletul tău ți-a părăsit trupul în întregime doar până te-ai dezmeticit și te-ai speriat. Atunci eu te-am ajutat să revii în corpul tău, și te-am lăsat să-ți continui somnul normal.

—Pentru sâmbătă la ora 13 rămâne valabilă detașarea?

—Da. Detașarea de azi noapte a fost o etapă pregătitoare, dar practică. Îți mai dau un sfat: în general este bine să mănânci numai după ce revii pe Pământ.

—Aș dori să-mi spui câte ceva despre modul în care trebuie să revii în corp, pentru că azi noapte cam intrasem în panică, de frică să nu rămân „pe-afară“...

—Te vei reîntoarce în trup ușor, ca și cum ai îmbrăca o haină firavă și ți-ar fi teamă

să nu se descoasă.

–Robert, am să-ți pun o întrebare mai... personală: tu ești un spirit sobru?

–Dimpotrivă! Uneori chiar mă amuz de felul în care-mi pui întrebările.

–Dacă, să presupunem, chiar voi „veni la voi“, ce-mi vei arăta?

–Îți voi arăta pe toți cei cu care ai comunicat–de altfel ei vor veni singuri–și nu numai atât! Te vei minuna de câte cei vedea și vei auzi aici! Ne vei cunoaște mai bine și te vei hrăni din hrana noastră.

16 NOIEMBRIE 1991

Ora 12. Comunicarea cu Robert.

–Acum pregătește-te pentru decorporare. Fii calmă și invocă-mă un timp mai lung pentru a-ți apropia vibrațiile de ale mele. Eu îți voi provoca un somn adânc, în care vei fi conștientă de ce ți se întâmplă.

M-am conformat. A sosit ora 13. Condițiile au fost, din păcate, total nefavorabile: un tânăr insistent (de unde a apărut?) m-a scos din așa zisul calm pe care reușisem să-l dobândesc–de fapt crispată–pe la ora 13,15, pe neașteptate, a sunat cineva la ușă care nu s-a lăsat până nu am deschis, am rămas din nou singură, m-am relaxat, l-am invocat din nou pe Robert, după care, fiind foarte obosită din cauza tuturor comunicărilor din ultimele săptămâni, am adormit normal ca un om obosit. M-am trezit nu după 13 minute, ci după trei ore, supărată foc: am dormit prea mult, și nici măcar nu-mi aminteam nimic deosebit...

L-am chemat pe Ghid:

–Am fost la voi?

–Nu. Ai fost prea obosită, și încă nu știi să scapi complet de un dușman: frica. Dar tot e bine că te-ai odihnit, pentru că săptămâna asta ai ajuns să dormi patru ore pe noapte, iar după masa deloc.

–Bine, dar experiența?

Îmi venea să plâng de ciudă, deși somnul acesta mi-a fost foarte necesar. Robert a continuat să mă liniștească:

–Te porți ca un copil căruia nu i s-a dat jucăria promisă. Fii liniștită, că odată tot vei reuși! Când vei veni aici, îți va place atât de mult, încât nu-ți va mai veni să pleci! Și să nu-ți mai fie frică, pentru că noi îți vom ține viața în mâinile noastre.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Nici un spirit răuvoitor nu va putea pune stăpânire pe trupul tău atunci când legătura ta cu el (cu corpul fizic) se va fi slăbit din cauza extracorporalizării. Nu ți se va întâmpla nimic rău.

–Dar de ce trebuie să vin?

–Nu ești obligată să vii. Dacă vei veni, vei învăța multe aici, ceea ce prin pendul este foarte anevoios. Vei primi date și despre psihotron.

–Dar voi reține oare ce voi învăța?

–Da, dacă notezi totul imediat după ce revii în trup. Și oricum, în privința aparatului, eu voi inspira pe altcineva pe care l-am ales. Omul acela te va căuta.

–Cine este acel om?

–Așteaptă și ți se va prezenta singur.

–Te-am supărat astăzi?

–Nu m-ai invocat până să adormi, gândurile ți-au fugit în alte direcții și toată strădania mea a fost aproape degeaba de data asta...

–Dar pentru altă dată nu-mi va fi de folos?

–Ba da, dar va fi altă muncă.

Rețin totuși din această eșuată experiență câteva senzații de un fel de încercare a sufletului de a se desprinde de corpul carnal. Nu știu dacă acest lucru venea numai din partea mea sau mă ajuta ghidul, dar la un moment dat mi-am simțit corpul foarte greu, ca o bucată de plumb, mă străduiam și doream să-mi părăsesc propriul trup și nu reușeam. Forțele care țineau sufletul legat de trup erau mai puternice, teama nu mă părăsise total, eram emoționată–și ajunsesem să mă întreb de ce oare nu reușesc? Din acel moment cred că am stricat totul. Sunt conștientă că nu am încă o tehnică a detașării, astfel încât calmul și voința mea să învingă acele forțe nevăzute care ne țin legați de lumea noastră. Totuși, după toate acestea am căpătat certitudinea că adevărata mea ființă, eu, sunt altceva decât corpul meu fizic, și asta nu pentru că mi-ar fi spus-o Robert, ci pentru că așa am simțit.

Robert mi-a confirmat această teorie și mă întreb dacă nu cumva chiar el m-a ajutat să înțeleg ce s-a petrecut cu mine.

17 NOIEMBRIE 1991

După comunicarea lipsită de importanță (legată de treburi pământești) cu Robert, el mi-a zis:

–Tot ce ți-am spus este conform realității voastre.

–Știu că voi considerați că realitatea este (în) lumea voastră. Dar oare nu cumva eu, din lumea mea, văd ca fiind reală această lume în care mă aflu, iar voi, la rândul vostru considerați că lumea voastră este cea reală? Și când ne priviți pe noi „din afară“ ne priviți ca pe un fel de „produs“ al vostru, al lumii voastre, al gândurilor voastre, așa cum oamenii obișnuiți vă consideră îndeobște un produs al imaginației lor?

–Nu este așa! Cât te înșeli asupra acestei probleme dacă crezi ce ai spus adineauri! Singura lume reală cu adevărat este lumea noastră, în raport cu orice sistem. Nu-ți pot explica acest lucru în câteva cuvinte. Încearcă să înveți pe un preșcolar analiza matematică. Vei reuși? Singurul Adevăr este Dumnezeu și Împărăția Lui.

Seara, într-o clipă de răgaz, am luat pendulul în mână fără să invoc pe nimeni. Știam că cineva vrea să-mi vorbească. Mi s-a spus:

–Ești foarte ocupată și ți-ai uitat vechii prieteni!

–Cine îmi vorbește?

–Cătălin, Mioara, Ștefan, A., bunicii... Suntem aici. Noi te iubim și am așteptat să vii la noi dar n-ai mai venit.

–Îmi pare rău. Vom mai comunica. Sunteți supărați?

–Nu, dar așteptăm să te mai gândești și la noi din când în când.

Mi-au făcut o surpriză frumoasă prietenii mei, mă bucur că au venit fără ca măcar să mă gândesc la ei.

19 NOIEMBRIE 1991

Azi am început să mă relaxez cum m-a învățat Robert dar nu am reușit din cauza unui vecin care a bătut cuie timp de o oră...

Am primit, în schimb următoarea comunicare:

–Conspectează partea a doua din „Egiptul secret“ că acolo este descris tot ce trebuie să faci pentru a te uni cu Dumnezeu.

Nu știi cine mi-a spus asta.

20 NOIEMBRIE 1991

Astăzi mi-a vorbit Spiritul Poetului. A intervenit fără să-l chem, ca să-mi spună:

–Am să-ți spun ceva important! Dorința mea cea mai arzătoare este să-mi publici poeziile, și să se știe că am fost ucis. Nu te speria, că Dumnezeu vrea ca adevărul să iasă la iveală, fără ca ție să ți se întâmple ceva rău.

Într-adevăr, astfel de gânduri îmi frământau mintea în acel moment. El a simțit teama mea. Dar iată ce mi-a fost destăinuit prin această comunicare.

–Pe cei responsabili de moartea mea îi vor urmări spiritele rele până ce vor umbla ca niște vagabonzi. Unul dintre ei a plătit în dolari pe zugravul lui ca să mă omoare. Zugravul s-a ținut după mine o zi întreagă. La ora 10 seara veneam de la un prieten care acum locuiește în America. În stația de tramvai de la prietenul meu, zugravul mă aștepta. A

sosit tramvaiul și zugravul s-a urcat cu mine în tramvai. El nu vedea că eu, un poet atât de talentat, eram un prăpădit!... El înfăptuia orbește ce i s-a impus. La stația următoare zugravul s-a prefăcut că se dă jos. Un alt tramvai venea din spate. Zugravul s-a agățat de mine în timp ce tramvaiul nostru pornea. Tramvaiul din spate avea viteză mare și m-a lovit pentru că am fost împins chiar pe șine. Eu am plecat imediat la Iisus și m-am simțit un spirit care putea să vadă totul de la înălțime. Am văzut atunci cum zugravul a fugit pe străzi lăturalnice până la cel ce-l trimisese să mă omoare spunându-i: „Gata. E zob“, după care a primit banii și a fugit la aeroport. Un avion tocmai decola spre un oraș din... știam numele, acum nu-l mai știu. Zugravul s-a urcat în avion și dus a fost! Autorii morali ai crimei s-au „rotit“ la înmormântarea mea ca niște „sicriuri rotate“. Ei erau foarte invidioși pentru că eram talentat și nu puteau suporta gândul că ar putea fi întrecuți. Acesta a fost motivul pentru care m-au ucis. Atât.

*

Azi noapte am avut un vis pe care-l rețin în toate amănuntele. Este un vis neobișnuit. L-am invocat pe Robert și i l-am povestit:

–Eram pe malul unui ocean, eram pregătită să intru în apa lui, doream acest lucru, dar mă temeam să o fac. În jurul meu erau oameni care mă priveau foarte prietenos, cu înțelegere, și ei intrau în acea apă trecând pe lângă mine, în timp ce eu ezitam. O voce mi-a spus să merg liniștită înainte, că mă va ajuta „această femeie“. Lângă mine se afla o femeie foarte frumoasă care m-a împins ușor înainte, încurajându-mă. N-am avut încotro și m-am pomenit în apa oceanului ce se întindea la picioarele mele, dar, înaintând, constataam că nu era apă, nu aveam senzația de rece și ud, cum mă așteptam...

Înaintam deja cu viteză foarte mare printr-un tunel larg, luminos, care mă absorbea, nu știam unde o să ajung, eram uimită și înfricoșată. Am avut senzația că această călătorie a durat câteva minute, până ce am ajuns, parcă expulzată, într-un loc în care mă simțeam extraordinar de bine, parcă mă aflam în mijlocul unui ocean de lumină blândă. Distingeam pretutindeni în jurul meu... particule luminoase, cu o mare claritate. Da, erau puncte de lumină! Apoi totul a devenit din ce în ce mai confuz.

Robert mi-a comunicat imediat:

–Nu ai visat, a fost o călătorie reală, iar acela pe care l-ai parcurs nu era ocean, ci TIMPUL! Ți-a fost teamă, și spiritul unei femei pe care tu nu o cunoști te-a ajutat.

–Tu de ce nu erai acolo? Nu ești tu ghidul meu?

–Ba da. Tu ai fost la Iisus dar nu ai putut să ne percepi pentru că îți consumasei mult din energie. De aceea te-ai întors instantaneu în lumea ta, de fapt într-un plan mai apropiat lumii voastre. Nici nu mai ai nevoie de tehnici speciale, tu știi de acum ce ai de

făcut ca să vii la noi. Este bine că îți amintești senzația de viteză de când ai călătorit prin timp, căci înseamnă că ai păstrat câte ceva din realitatea pe care ai trăit-o. Ți-am dat toate datele necesare să vii aici. Azi noapte sufletul tău a zburat spre noi în afara timpului cu o viteză mai mare decât viteza gândului, mai repede decât viteza luminii, mai rapid decât viteza unei stale căzătoare!

21 NOIEMBRIE 1991

G.O. soțul prietenei mele, este un om cu însușiri ieșite din comun. Dintotdeauna modul lui de a gândi a fost mai matur decât al celor de vârsta lui. El are acum 30 de ani și este un soț și un tată exemplar.

Când avea numai trei ani el avea un caiet în care caligrafia „bețișoare“ cum se învață în clasa I-a, din proprie inițiativă. Dacă unul nu-i ieșea corect, îi arăta bunicii lui spunându-i, supărat, că iar a greșit. Bunica îl păcălea, zicându-i că este bine, „de ce să-și bată capul micuțul de pe-acum cu scrisul?“ Dar el se ambiționa și se corecta singur.

G.O. povestește:

„Eu la patru ani, când ai mei m-au dus la grădiniță, deja știam tabla înmulțirii și literele alfabetului, încât educatoarea m-a trimis înapoi, acasă, zicând că sunt atât de dotat încât aș fi putut să merg la școală! Dar eram prea mic pentru școală, iar la grădiniță nu mai aveam ce învăța...

Când eram în clasa a șaptea ne-a venit într-o zi o inspecție la geografie. În ziua aceea noi nu aveam această materie în orar, dar eu făceam parte dintr-o clasă cu elevi buni, la care profesoara noastră s-a hotărât să fie asistată (susținea un examen). Fuseserăm anunțați cu o zi înainte despre această inspecție, dar eu nu știusem de acest anunț și nu mă pregătisem deloc la geografie. Știindu-mă un elev bun și serios, profesoara m-a scos pe mine la hartă. Eram conștient că nu mă pregătisem și din cauza aceasta eram foarte speriat. Am ieșit la hartă foarte emoționat, convins că nu voi scoate nici un cuvânt și că voi fi trecut la loc. Dar când mă aflu în fața hărții și a întrebărilor profesoarei, ceva s-a întâmplat. Nici acum nu-mi pot explica ce anume, cert este că în acel moment, parcă deodată mintea mi s-a luminat. Am început să dau explicații strălucite, indicând pe hartă locuri, zone, curenți oceanici, denumiri care nu ne fuseseră predate la nici o oră și pe care nu le citisem nicăieri. Profesoara și toată asistența au rămas uimiți. După oră, însuși inspectorul a ținut să mă cunoască personal și să-mi strângă mâna, întrebându-mă ce vreau să urmez după terminarea școlii. Ca un om perfect matur i-am spus foarte serios că vreau să urmez filologia. N-a fost să fie așa—sunt inginer...

Eu nu visez. Eu dorm foarte profund, poți să tai lemne pe mine. Sunt foarte rare

cazurile când „visez“, dar știu că acelea nu sunt vise, e realitate pură.

Întotdeauna ceva m-a ținut deasupra celorlalți. Sunt capabil să domin—cu idei—o masă de oameni. Mi s-a spus de multe ori acest lucru. Odată, după 15 minute de discuții cu un grup de țigani fără nici un Dumnezeu, înrăiți, cu care nu se putea înțelege nimeni, i-am „îmblânzit“ și în cele din urmă mi-au dat dreptate.

Stând de vorbă cu oamenii, îi „citesc“ uitându-mă la ei și ascultându-i. Nu de puține ori s-au mirat interlocutorii cărora—fără să-i cunosc dinainte—le-am relatat ce anume le place și ce nu, ce vicii au, și, în general, lucruri despre viața lor personală“.

Soția lui G.O. mi-a spus că soțul ei i-a amintit de nenumărate ori că „Eu trebuia să mă nasc în alte timpuri“, și, câteodată spunea că nu va muri bătrân. El a putut prevedea cu exactitate—de multe ori, sub forma unor viziuni—imagini—evenimente ce urmau să se întâmple (mai ales familiei lui) într-un an de zile. Niciodată nu s-a înșelat! Este un om extrem de corect cu sine și cu cei din jurul său, și foarte capabil. Tocmai pentru că niciodată intuiția lui atât de dezvoltată nu l-a înșelat, soția lui este neliniștită din cauza afirmațiilor lui de mai sus, privitoare la propriul său destin. În ultima perioadă el a repetat de atâtea ori că i se va întâmpla ceva rău, că nu trebuia să se nască atunci când s-a născut, ci „în alte timpuri“, încât soția lui a devenit din ce în ce mai îngrijorată.

Fiindu-mi prietenă bună, îmi povestea de multe ori despre temerile ei, până azi, când am primit de la ea un telefon în care m-a anunțat plângând, că G. se afla de câteva zile internat într-un mare spital. Are amețeli, nu poate sta pe picioare, a slăbit foarte mult, medicii nu știu încă, concret, de ce suferă. M-a rugat să o ajut, ea știind despre comunicările mele.

În cadrul comunicării ce a urmat am întrebat ce se petrece cu G. și cum poate fi ajutat. La aceste întrebări am primit un răspuns foarte detaliat și care m-a uimit prin ineditul lui:

—Tu poți să îl salvezi pe G. așa: du-te la el la spital și spune-i că ai venit să-l vindeci cu ajutorul lui Dumnezeu. G. se va însănătoși dacă va crede că Dumnezeu este cel care-i alungă boala.

Dacă nu va crede, atunci Dumnezeu nu-l va ajuta și se va îmbolnăvi și mai tare. Roagă-te pentru el și Dumnezeu va auzi ruga ta. G. își dorește acest lucru, chiar dacă nu arată asta. (G. nu prea crede în Dumnezeu, dar susține că de mai multe ori i-a vorbit o „voce“).

G. este un ales al lui Dumnezeu și nimeni nu știe acest lucru dar toți văd că el face minuni și nu-și pot explica de ce. Colegii lui îl invidiază și sunt răi cu el pentru că el este foarte bun. G. a știut tot timpul că el trebuia să se nască în alte timpuri pentru că spiritul lui

a fost, înainte ca el să se nască, întrupat într-un om care se numea Tudor Zamfir și el a trăit în satul... știe G. numele satului dacă își caută în memorie. Tudor Zamfir a murit în satul Vulturul, când avea 30 de ani, iar sufletul lui s-a reîntrupat imediat în G. De aceea, fiindcă spiritul acelui om s-a reîntrupat imediat după moarte, G. cunoaște evenimente din viața anterioară și acum i-a venit timpul să suporte o cumpănă.

Ajută-l cum te-am învățat!

Dumnezeu vrea să facă din România un popor sfânt și pentru aceasta El are un plan, planul a început să fie pus în aplicare. În România sunt foarte mulți oameni sfinți, dar ei nu știu acest lucru. Dumnezeu astfel își va face lucrarea lui: mai întâi va face să nu mai fie boli, mai apoi va face să nu mai trăiască cei ce nu au crezut în El; până ce pe Pământ va fi un înfricoșător cutremur și vor muri toți necredincioșii și vor rămâne numai cei cu frică de Dumnezeu, se va fi curățit lumea de boli și de păcate. Copiii lui Dumnezeu vor fi apărați de îngerii Lui, dar vai de cei fără pic de credință, că duhurile rele îi vor trimite acolo unde este pericolul mai mare!

24 NOIEMBRIE 1991

În urmă cu 10 zile Robert îmi spunea că voi primi un proiect al psihotronului. Nu l-am crezut. Alalteieri am primit un telefon de la redacția revistei „Magazin“, în paginile căreia mi-au apărut articolele—pe tema acestor comunicări—și mi s-a comunicat acest mesaj: „Vă așteptăm, ați primit pe adresa redacției o scrisoare de la un domn H., inginer din localitatea... care vă pune la dispoziție proiectul unui aparat care, susține dânsul, v-ar putea ajuta foarte mult“.

Am plecat într-un suflet și m-am întors cu proiectul, pe care îl am în față și nu-mi vine să cred! Proiectantul se adresează redacției în câteva rânduri, spunând, în final: „Am proiectat un dispozitiv electronic atașat la o mașină de scris electrică pentru „convorbiri“ cu suprasensibilul. Cred că acest dispozitiv i-ar fi de mare folos doamnei din Constanța. De aceea vă rog să-i trimiteți schițele și descrierea ce v-o trimit alăturat“.

Deși el îl denumește „Dispozitiv electronic de comunicații dintre Universul material propriu-zis și Universul suprasensibil“ (DECUMUS), este vorba chiar despre psihotron! Am alături schema electrică de principiu și explicațiile necesare. L-am chemat pe Tehnician (spiritul lui Robert) și el mi-a spus:

—Tu trebuie să ajuți la îndeplinirea Planului lui Dumnezeu de a salva omenirea. H. a făcut proiectul DECUMUS sub inspirația noastră, și tot așa ți-a expediat și proiectul. (Chiar mă întrebam: de ce mie?—doar au fost publicate și alte persoane având aceleași preocupări cu ale mele, despre care H. ar fi luat cunoștință...).

Eu am vrut să primești proiectul DECUMUS. Va veni și ziua când îl veți pune în aplicare.

25 NOIEMBRIE 1991

Azi am fost la G. la spital împreună cu soția lui. I-am vorbit lui G. despre puterea lui Dumnezeu de a-l vindeca și am încercat să-i insuflu o mai mare încredere în El. I-am spus și despre datele pe care le-am primit despre existența lui anterioară. M-a ascultat în tăcere de la început la sfârșit. Abia acum am aflat că satul Vulturul este satul în care s-a născut G.! Nu a comentat nimic mai mult.

Lui G. i s-a pus diagnosticul „Hepatită B“. Inițial analizele îi ieșeau bune în ciuda faptului că el nu se putea ține pe picioare. Apoi analizele i-au ieșit foarte proaste, iar starea lui de slăbiciune este avansată. Cu toate acestea, el susține în salon, în fața oricui, că sâmbătă (răspoimâine) va pleca acasă sănătos. Aceasta ar însemna că, după cum spune el, ar trebui să se externeze după numai 12 zile de la data internării, în condițiile în care medicii i-au spus că va trebui să stea cel puțin 18 zile, având în vedere starea în care se află. Mai mult, el a spus tuturor pacienților din salon care va fi ziua externării fiecăruia dintre ei. Nimeni nu-l crede.

1 DECEMBRIE 1991

Sâmbătă G. a devenit dintr-o dată sănătos și plin de viață, încât medicul a fost nevoit să-l externeze, spunându-i că este uimit să aibă un caz ca G., caz extrem de rar în istoricul acestei boli; niciodată vreunui pacient de-al său nu i-au ieșit analizele atât de „suspect“ de bune după un timp atât de scurt!

Alți doi pacienți din același salon au plecat exact în zilele indicate de G., deși nu se așteptau.

7 DECEMBRIE 1991

Înainte de plecarea mea de astăzi la București am primit o scurtă comunicare care mă avertiza:

–Pe drum Dumnezeu îți va arăta un semn. La București, mâine, vei întâlni un om bolnav de rinichi.

Și acum iată faptele, care nu pot fi trecute cu vederea, chiar și dacă nu ar fi existat avertismentul de care am pomenit, și pe care, atunci când mi-a fost făcut, l-am privit cu oarecare neîncredere.

În trenul cu care am călătorit, în același compartiment cu mine, pe canapeaua din

fața mea erau un băiat și o fată, doi prieteni foarte tineri. Fata și-a scos dintr-o geantă o mică Biblie și a început să citească din ea. Băiatul și-a întors, râzând, fața spre prietena lui, glumind pe seama faptului că ea poate citi o „asemenea carte“.

Reacția fetei a fost cuminte, s-a mulțumit doar să-l privească muștrător, și și-a continuat lectura. Văzând că nu o poate convinge să renunțe la Biblie el a ieșit pe culoar să fumeze o țigară. Nu și-a aprins țigara înainte de a o trage și pe fată afară din compartiment, pentru a-i ține companie. După numai un minut am auzit deodată țipetele disperate ale fetei pe culoar. Toți cei din compartiment ne-am adunat în dreptul ușii, care era blocată de tânărul ce abia ieșise și care acum era inconștient, alb la față, susținut cu mare greutate de prietena lui care plângea în hohote. Băiatul leșinase. Am reușit să ieșim din compartiment, și un bărbat a început să strige: „Îi este rău! Să vină cineva care știe Tatăl Nostru!“ O altă voce spunea: „Moare omul, dați-i un extraveral, opriți trenul!“

O bătrânică i-a spus ceva, probabil un descântec, dar în zadar. Am sugerat să-l întindem pe canapea, în compartiment. Mi-am dat imediat seama că acesta era semnul și știam, eram sigură că eu îl pot face să-și revină și că așa trebuie să se „întâmpale“. Întotdeauna îmi păstrez calmul și luciditatea în astfel de momente; la fel și acum. I-am lăsat pe cei din compartiment să îl pălmuiască și să-l stropească cu apă pe tânăr și am văzut că rămâne în continuare în aceeași stare de inconștiență. Atunci am intervenit și i-am rugat să mă lase să-l ajut, pentru că „eu pot și știu“. Cuvintele acestea îmi veniseră pe moment în minte. M-au privit într-un mod curios și m-au lăsat să mă așez lângă el. Am întrebat-o pe prietena lui care îi este numele mic și ea mi-a zis, continuând să plângă: „Ștefan“. Mi-am apropiat palmele de el și m-am rugat din suflet atât pentru sănătatea lui Ștefan cât și pentru iertarea greșelilor lui. M-am rugat, în gând, lui Dumnezeu, să-mi trimită acum acel semn, dacă aceasta a fost voia Lui. În două-trei minute băiatul a început să-și recapete culoarea în obraji într-un mod foarte vizibil, a deschis ochii și s-a ridicat. Pe frunte avea brobonițe de sudoare. A început apoi să vorbească: „Dintr-o dată se făcuse întuneric... N-am mai trecut niciodată prin așa ceva“. L-am privit: era un tânăr înalt, bine legat. A fost întrebat dacă nu crede cumva că i s-a făcut rău din cauză că nu mâncase, sau poate băuse sau fumase prea mult. Ne-a spus că el nu bea alcool, de mâncat a mâncat bine când a pornit la drum, iar țigările nu i-au făcut niciodată rău. Nu-și explica nici el starea de slăbiciune care l-a cuprins pe neașteptate. Mulțumită că totul s-a terminat cu bine, am ieșit puțin pe culoare. Ștefan a venit și el lângă mine să-și aprindă o țigară. I-am spus mirată: „Cum abia te-ai trezit din leșin și vrei să o iei de la capăt? Crezi că e bine să fumezi acum?“ „Pot să fumez, nu mi se va face rău, mă simt puternic!“ A fumat toată țigara fără să-i fie rău, timp în care l-am întrebat dacă crede în Dumnezeu. Nu-mi dau bine seama ce anume l-a determinat să-mi

răspundă: „Nu credeam în Dumnezeu. Dar de acum voi crede mereu!“, dar m-a bucurat răspunsul lui.

Prietena lui mi s-a destăinuit apoi: „Nu credea deloc, și mereu râdea de mine ori de câte ori încercam să-l aduc la credință... Mereu mă rugam ca Dumnezeu să-l facă mai smerit“... Ceilalți călători din compartiment m-au întrebat „Ce i-am făcut?“ Eu nu am făcut nimic. Dumnezeu a făcut totul.

Ajunsa în București, în drumurile mele am fost nevoită să iau un taxi pentru a străbate orașul. „Întâmplător“ am oprit un taxi particular. La jumătatea drumului, în plin centru al orașului, am avut un mic accident: un alt autoturism a lovit mașina în care mă aflam, zgâriind-o. După constatarea urmărilor ciocnirii și discuțiile inevitabile dintre cei doi conducători, ne-am reluat drumul. Șoferul taxiului, enervat din pricina acestei întâmplări nedorite, și-a cerut scuze spunându-mi că pentru el este foarte importantă această mașină, deoarece, pe lângă salariu, banii câștigați de pe taxi îl vor ajuta să-și facă peste trei zile o operație foarte grea la rinichi. Tot restul drumului mi-a povestit despre problemele pe care le are de atâta timp cu rinichii, iar eu mă gândeam întruna că nu trebuie să mă mir prea tare, pentru că doar știam că trebuie să-l întâlnesc pe acest om, nu mi se comunicase clar la plecare: „La București, mâine vei întâlni un om bolnav de rinichi!“ Oricât de circumspectă aș fi, nici de data asta nu pot crede că este o simplă coincidență întâmplătoare faptul că în acest oraș, la această dată, îmi vorbește acest om care este bolnav de rinichi, exact așa cum am fost prevenită cu o zi înainte!

10 DECEMBRIE 1991

Iată, după atâta timp, o comunicare cu caracter general privitoare la soarta oamenilor:

–Noi, cei de aici, vrem să vă ajutăm ca pe Pământ să nu se mai întâmple atâtea orori. În Univers se vor produce mari schimbări. La voi vor fi cutremure mari și vor muri mulți oameni. Noi muncim aici pentru salvarea voastră. Aici avem mulți specialiști.

12 DECEMBRIE 1991

Azi am pus la cale împreună cu colega mea, S., o nouă verificare a veridicității afirmațiilor unor spirite. Mai precis, ea mi-a sugerat să invoc spiritul bunicii ei și să îi pun câteva întrebări al căror răspuns eu nu-l cunosc: 1) Cum îi spunea ea bunicii când era copil? 2) Ce anume i-a împărțit S., bunicii sale cu câteva zile în urmă? 3) Să-mi comunice câteva versuri din cântecelul pe care bunica obișnuia să îl fredoneze nepotei sale când era copil. Deci iată această comunicare pe care am făcut-o în absența lui S., urmând să-i

transmit a doua zi răspunsurile primite.

–Ești aici?

–Da.

–Te rog să te prezinți, așa cum te numea S. când era mică.

–Mali.

Să fie o eroare? Nu am mai întâlnit acest nume niciodată. (Dar S. mi la–confirmat a doua zi).

–Ai primit ceva de la S.?

–Da.

–S. m-a rugat să te întreb ce anume ai primit.

–Ea știe că mi-a dat sarmale făcute de Z. Ei beau palincă de la Z.!

–Când le-ai primit?

–Săptămâna trecută, când erau cu Z. la masă.

–Ești mulțumită, mai ai nevoie de ceva?

–Am fost foarte mulțumită și nu mai am nevoie de nimic.

–Spune-mi, te rog, câte ceva care să o convingă pe S. că tu mai ești chiar și după ce ai plecat dintre noi.

–S. de ce nu crede că eu exist și după ce am murit, că doar cine a avut grijă de ea când a fost departe de casă? (Ulterior S. mi-a spus că, deși este cu serviciul și cu familia departe de părinți ei, totul îi merge bine, de parcă cineva o are sub protecția sa și o ajută să își rezolve favorabil toate problemele). Mai continuă:

–Fetițele lui S. le port și acum în suflet!

Nu mi-am dat seama la începutul comunicării că pisica se afla în cameră și acum–simte ea ceva–a plecat de la locul în care stătea liniștită și a venit la mine în pas vioi ca să tragă cu dinții de tabela de comunicare. Mali a apucat să-mi comunice:

–Eu nu pot suporta pisicile!

Am pedepsit pisica și am închis-o în bucătărie, unde a miorlăit în continuu până i-a dat cineva drumul, fapt care m-a cam indispus, periclitându-mi comunicarea. Dar, cel puțin, interlocutoarea mea invizibilă s-a declarat mulțumită:

–Este mai bine acum.

–Te mai rog un lucru: îmi poți spune măcar un vers din cântecelul pe care i-l cântai lui S. când era mică pentru a o înveseli?

–Fii senină, ca să-ți spun un cântecel întreg!

–De ce mi-ai spus asta?

–Că erai încruntată.

Este adevărat: nu-mi dădusem seama că eram posomorâtă încă, din cauza incidentului de mai înainte. Mali m-a făcut să zâmbesc, mai ales prin versurile pe care mi le-a dictat; sunt niște versuri nostime pe care nu le-am întâlnit până acum:

Iute se mai târguiește fata la măritat
Și îl și îmbrobodește pe bietul băiat!
Dar băiatul se răzbună pe ea deîndat:
Îi coboară și îi urcă șirul dezlânat!
Dar nici fata nu se lasă mai prejos de el,
Și îi pune în mâncare sos de ghiocel.
Nici băiatul însă nu e mai prejos,
Că se și grăbește să-l verse pe jos!

În continuarea poezioarei mi-a făcut o scurtă comunicare adresându-mi următorul îndemn:

–Fă des pomelnic pentru vii și pentru morți, că ei așteaptă și tu nu faci destul pentru ei!

–Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai comunicat.

–Rămâi sănătoasă!

13 DECEMBRIE 1991

Referitor la comunicarea de ieri, S. mi-a confirmat totul, mai puțin cântecelul, pe care nici ea nu l-a auzit niciodată.

În discuțiile cu prietenii și cunoștințele mele referitoare la Dumnezeu și Creația Sa, de multe ori mi se pune întrebarea: „Dar pe Dumnezeu cine l-a făcut?” Aceeași întrebare o pun și eu acum unui spirit înțelept. El mă învață:

–Fata mea, Dumnezeu este nenăscut și trăiește din Veșnicie! Nimeni în afară de Dumnezeu nu este nenăscut și nu trăiește din veșnicie! El trăiește în Veșnicie, nu va dispărea și nu se poate distruge niciodată.

Răspunzând gândurilor care mă frământau, gânduri care nici nu au apucat să ia forma unor întrebări concrete, mi-a spus în continuare:

–Tu să știi, fata mea, că atunci când va veni vremea, Dumnezeu te va lua la El și va fi atât de bine la El, încât vei vrea să te contopești cu El, dar conștiința ta nu se va contopi cu alte conștiințe. Tu vei fi tot tu.

–Îți mulțumesc.

15 DECEMBRIE 1991

Întreb cum am putea scăpa de această boală cruntă a secolului nostru–SIDA. Mi s-a răspuns:

–Dumnezeu a dat această boală să-i pedepsească pe oameni pentru păcatele lor și nu va dispărea decât prin credință și rugăciuni din partea oamenilor. Mulți oameni nu au credință în Dumnezeu.

–Îți mulțumesc, îmi mai spui și altceva?

–Cel ce caută adevărul îl găsește. Dar cel care caută ceva despre care nu e convins că există și cere dovezi, degeaba caută! Când crezi, adevărul singur ți se arată. Asta înțelegeți voi mai greu.

17 DECEMBRIE 1991

Aseară, când mă aflam într-un cabinet de stomatologie, s-a petrecut un fapt inexplicabil. Afară era foarte frig, dar în cabinet era cald, și, după ce mi-am tratat o măsea, am mai stat puțin de vorbă cu doamna doctor și cu asistenta. Venise vorba despre faptul că de o zi și jumătate s-a oprit curentul electric într-o zonă mare a orașului. Astfel ne-am amintit de „economii de curent electric“ care se făceau cu regularitate în epoca ceaușistă și despre cât de grea era viața în acea perioadă. În cabinet se afla o măsuță de sticlă cu suprafața de aproximativ 1 x 0,5 metri, pe care se găseau câteva instrumente stomatologice. Cu timpul, discuția s-a mai aprins, vorbind despre fostul dictator. La un moment dat s-a auzit un zgomot foarte scurt și puternic, ca o pocnitură, care ne-a făcut să ne ducem mâinile la urechi dintr-un reflex de apărare. Primul meu gând a fost că cineva aruncase de afară o piatră prin fereastra cabinetului, dar nu a fost asta, ci, pur și simplu, geamul măsuței despre care am pomenit se despicasă exact pe mijloc, transversal, după o linie perfect dreaptă, ca și cum ar fi fost tăiat. Cele două jumătăți ale geamului măsuței căzuseră înspre interior. Sticla nu fusese crăpată, ne-a asigurat asistenta, și nimic fierbinte nu fusese pus pe măsuță. Pe ea nu se aflau decât câteva instrumente ușoare, care în nici un caz nu ar fi putut provoca tensiuni atât de mari încât să conducă la un asemenea fenomen. Încă ceva: nimeni și nimic nu se sprijinise de măsuță. Atunci cum a fost posibil așa ceva? Mi s-a spus că până acum nu s-a mai întâmplat ceva asemănător.

Ajunsă acasă am primit următoarea comunicare:

–Geamul de la măsuță s-a spart întâmplător?

–Nu.

–Dar cum s-a întâmplat?

–Spiritul Elenei Ceaușescu a vrut să vă arate că nu este de acord cu ce spuneți voi.

–Nu pot crede asta!...

–Dacă nu crezi întreab-o pe ea!

Nu am mai întrebat nimic pe nimeni și mi-am zis că uneori, inexplicabilul nu este poate chiar atât de... inexplicabil precum pare.

19 DECEMBRIE 1991

De vorbă cu spiritul lui Cătălin, despre Creator:

–Spune-mi, cum îl percepi pe Dumnezeu?

–O lumină albă care este „corpul” Lui. Are o blândețe și o bunătate nemăsurate, care ne învăluie mereu. El este mare cât tot Universul. Noi suntem foarte mulți, iar El este Unul, de aceea El are toate atributele sfințeniei și toate calitățile. El este peste tot, în toate.

–Tu poți să-ți explici de unde vine El?

–Nu. Noi suntem puși în fața Faptului împlinit, ca și voi.

Seara am primit următoarea comunicare:

–Diana, prinde gândurile din zbor, că poți, dar încă nu-ți dai seama! Dacă vrei să se întâmple un lucru bun, gândește-te cu putere la acel lucru, și bucură-te, că așa va fi! Tu poți să captezi gândurile oamenilor. Să nu te gândești la nimic atunci, ca să percepi gândurile lor. Tu poți ghici gândurile oricui dacă stai lângă el. Te-am atenționat acum, pentru că tu uitasei de aceste lucruri.

23 DECEMBRIE 1991

Am citit și am scris toată ziua. În jurul orei 20, simțindu-mă obosită, am întrerupt lucrul. Încă de atunci m-am pomenit cu o dorință nelămurită de a scrie CEVA. Nu am mai luat stiloul în mână pentru că mi-am zis dinainte că nu mai scriu nimic, ajunge pentru azi. Nu mă gândeam la nimic, nu voiam să scriu nimic, dar simțeam că trebuie să iau stiloul și o foaie de hârtie și să scriu. Ce? Nu știam. M-am gândit că poate Spiritul Poetului ar dori să-mi dicteze o nouă poezie, dar nu a fost asta. Puțin alarmată, am luat totuși stiloul în mână și am așteptat câteva clipe, fără să mă gândesc la nimic. Apoi am spus mental. „Acum sunt gata să recepționez. Poți să-mi dictezi”.

Imediat am perceput o imagine ce înfățișa o mulțime de oameni care se agitau; erau atât de mulți, încât puteam crede că ei reprezentau toată populația globului pământesc—păreau că aparțin tuturor raselor umane și tuturor categoriilor sociale. Dar, în ansamblu, impresia pe care mi-a lăsat-o acea imagine a fost de mizerie și neînțelegeri,

discordie. M-a impresionat puternic, dar totodată mă întrebam ce sens are această viziune, ce era cu acești oameni?

Și atunci au început să se scrie prin mâna mea fără ca eu să gândesc, cursiv și coerent următoarele:

„Întreaga mulțime a spiritelor umane tinde către Sfânta Treime, care se identifică cu unicul Dumnezeu–Eul primordial și Eul final–dar „final“ nu în sensul că ar avea un sfârșit, ci cu semnificația de a fi Cel către care tinde totul, „totul“, fiind cel de care ați luat voi cunoștință sau nu.

Pământul aparține Universului, Universul aparține mulțimii universurilor, iar mulțimea universurilor aparține Marelui Univers, pe care-l numim Dumnezeu.

Un spirit nu este ceva trecător, și cu atât mai mult Dumnezeu este veșnic, este Veșnicia însăși.

Nu există tinerețe, nu există bătrânețe, nu există moarte. Acestea sunt create de mintea voastră, dar ele nu înseamnă decât un singur lucru, și acela este viața.

Nu există decât iubire, viață și veșnicie și acestea sunt atributele lui Dumnezeu. Iubire, Veșnicie, Viață–Hristos, Sfântul Duh și Dumnezeu–Tatăl, iată Sfânta Treime!

Viața pe Pământ este cea mai de jos etapă care trebuie parcursă în drumul către Divinitate și prin care treceți voi acum. Dar Divinitatea este în voi, și prea puțini sunteți conștienți de acest lucru. Greșeala cea mai mare a oamenilor este de a nu crede în Divinitate. Asta înseamnă că nu cred în ei înșiși și de aceea ajung să îndure cele mai mari suferințe, atât ale trupului, cât și ale spiritului–pe care de cele mai multe ori nici nu și-l cunosc.

Pentru că Dumnezeu înseamnă Iubire, de aceea El vrea să vă ajute să vă descoperiți sufletele care sunt ascunse în carnea voastră pe care, fiindcă o vedeți, credeți mai degrabă în ea, și ea nu e decât o iluzie...

Gândește și tu: ce rost ar avea trupul carnal, dacă ar fi să accepți ideea că el înseamnă mai mult decât spiritul? Carnalul înseamnă durere, murdărie, poftă care nu face decât să degradeze spiritul, care la început a fost curat.

Cele mai mari opere de artă, care sunt bucuria spiritului,–deci și a lui Dumnezeu–au fost create de trupul fizic? Nu de el, ci de spirit, care este singurul adevărat creator! Apoi mâna artistului a pus în practică ceea ce a conceput conștiința și numai așa au putut lua naștere opere, statui, picturi remarcabile! Spiritul adevăraților artiști cunoaște dinainte fericirea artei adevărate, dar el materializează tot ce simte–ca impuls creator–pentru a face să vibreze și a trezi și sufletele celor subjugăți de material–care sunt cei mai mulți. Artistul nu știe întotdeauna că de aceea face arta. El simte nevoia să exprime ceva glorios, dar nu

știe întotdeauna de ce.

Vă zbateți în propriile neajunsuri create tot de voi, numai și numai de voi!... Natura e darnică cu voi, pentru că Dumnezeu este generos. Și ajungem iar la omul fizic—acela care își terfelește numele de om de secole de-a rândul—ca să-și satisfacă plăcerile lumești. Se dedă la cele mai josnice acțiuni și din ce progresează pe plan material, îi trebuie mai mult. Iluzii hrănite cu iluzii...

Nici nu știi cât de milă îmi este de voi, când vă văd cum vă convulsionați și vă încovoiați sub poveri create de voi, oameni mici și proști, care nu mai puteți vedea decât lucrurile mici, făcând nepăsători abstracție de ceva atât de măreț și sfânt care se află chiar în voi: Divinitatea“.

Am încheiat aceste pagini scrise în mod automat, mai repede decât le-aș fi transcris dintr-o carte sau, cu atât mai mult, decât le-aș fi conceput eu, și am luat pendulul pentru a mi se confirma faptul că nu eu sunt autoarea acestor rânduri, senzație care plana asupra mea în permanență.

—Eu am conceput ceea ce am scris mai înainte?

—Nu!

—Atunci ce s-a întâmplat?

—Dumnezeu m-a trimis să-ți arăt de ce este El supărat pe oameni. Ți-am trimis această „scrisoare din cer“ ca să apară în cartea pe care o vei scrie. Dacă oamenii vor crede, nu vor mai suferi atât.

—Dar eu nu scriu nici o carte!

—Ba o vei scrie, și prin ea, mulți oameni se vor apropia de Dumnezeu.

—Dar de ce mi s-au dictat **mie** aceste cuvinte?

—Pentru că tu le poți percepe, și pentru că ai un suflet de copil. Noi am văzut că tu nu ești un om care vrea bani și averi, ci nemurirea sufletului.

Eu însămi sunt uimită și tulburată de ceea ce s-a scris cu mâna mea. Nu meditasem demult la astfel de lucruri (și nici azi) și am înțeles toate referirile din „scrisoare“ abia după ce am citit-o, de parcă altcineva o scrisese, nu mâna mea, sub ochii mei.

O recitesc din nou acum, și mesajul ei îmi răscolește și mai puternic sufletul. Da! Este într-adevăr o „scrisoare din cer“, este cea mai plină de adevăr scrisoare pe care am primit-o vreodată, și ea este transmisă din partea Celui ce și-a scris în final numele!

Într-un moment de relaxare, parcă cu un alt treilea ochi, am văzut de 8–10 ori ieșind din întrerupătorul de pe perete, împrăștiindu-se, curgând, parcă, în sus, și apoi adunându-se într-un disc luminos (sferă?) care lua apoi forma întrerupătorului. Sunt sigură

că nu se manifesta în spațiul nostru, căci de câte ori mă ambiționam să privesc în mod natural nu îl mai percepeam. Privind din nou într-un anumit fel, detașat, spotul de lumină reapărea, se deplasa cam 1 m–1,5 m, de-a lungul peretelui în diagonală, spre tavan, și dispărea.

În același timp, cadrul de lemn al ușii de lângă întrerupător se dedubla și el și vedeam, alături de el, paralel, o fâșie luminoasă identică. Acum două zile mi s-a întâmplat prima dată să „văd“ o a doua lustră lângă cea materială, care se găsește suspendată în mod normal de tavan. Era identică cu cea reală, însă părea formată din particule luminoase, fără strălucire, de un alb-lăptos. Am văzut-o pentru câteva secunde, după care a dispărut.

Am cerut unui spirit să-mi lămurească întrucâtva acest fenomen necunoscut mie până acum, și el mi-a comunicat.

–Ce ai văzut tu erau dublurile eterice ale obiectelor respective. Află că obiectele fizice sunt imaginile celor eterice și nu invers!

29 DECEMBRIE 1991

Îmi vorbește Spiritul Poetului:

–Forța gândului este cea mai puternică forță din Univers. Practic ea este singurul lucru existent cu adevărat! Rolul rugăciunilor este, în fond, de a exercita puterea gândului. De aceea, dacă vrei cu ardoare un lucru, să te gândești cu intensitate și foarte des la el și fii sigură că se va împlini în cele din urmă, întocmai cum ți-ai dorit.

–Spune-mi, te rog, de unde vine intuiția unui om, inspirația unui artist?

–De multe ori este un spirit prieten, protector, care-l ajută, îi influențează gândurile fără ca el să știe, sau chiar îi dictează. Unii oameni se trezesc noaptea din somn foarte inspirați—când spiritul lor, parțial degajat în timpul somnului, a primit un mesaj.

Dar mai este și cazul în care propriul lor subconștient își ia „inspirația“...

–De unde?

–Din locul în care se afla înainte de a se întrupa, și unde va pleca iar, după ce va „muri“.

–Nu-mi poți spune nimic despre locul acela? E secret?

–E secretul pe care îl știi deja—este Dumnezeu.

–Voi îl „vedeți“ pe Dumnezeu altfel decât cum îl „vedeați“ când erați printre noi?

–Noi îl percepem, nu-l vedem. Voi îl percepeți mai greu, și doar unii dintre voi; mai mult vi-l imaginați, dar El există cu adevărat!

–Tu, ACOLO, ești considerat tot poet?

–Eu nu mai am pretenția că sunt poet, ci mai degrabă spirit liber. Poet eram pentru

oameni. Dar asta nu înseamnă că nu continui să fac și aici poezii.

4 IANUARIE 1992

Îmi comunică spiritul unui cunoscut pictor și grafician:

–Să nu vă pară rău după un om care moare, pentru că sufletul lui pleacă abia atunci în adevărata existență, unde mă aflu și eu acum. Noi suntem liberi de orice legătură cu lumea voastră care este atât de murdară și decăzută moral, și pe care am cunoscut-o și noi, fiecare la vremea lui.

Aici ne continuăm actul creației început acolo, dar numai aici se poate desăvârși cu adevărat, datorită unor posibilități nebănuite de voi.

9 IANUARIE 1992

Seara, când stăteam singură în cameră, pe canapea și citeam, am simțit dintr-o dată, foarte pregnantă, prezența cuiva în dreapta mea, ca și cum ar fi fost o persoană de față care mă privea insistent. Nu am mai putut continua cititul din acel moment, pur și simplu simțeam că am un musafir invizibil. Așa încât am luat pendulul și alfabetul ca să văd despre ce este vorba. Am primit următorul mesaj:

–Închide televizorul! (l-am închis). Nu ne-ai mai chemat demult și noi am avut lucruri foarte importante să-ți spunem.

–Dar, scuză-mă, eu nici acum nu aveam de gând să vă chem.

–Așa este, dar eu ți-am transmis ideea că sunt o ființă prezentă care vrea să-ți vorbească.

–Deci nu mi s-a părut...

–Cum să ți se pară? Eu sunt lângă tine doar!

Ce firesc îmi vorbește, de parcă am aparține aceleiași lumi!...

–Cine ești?

–Eu, Spiritul Poetului. Dar pe lângă tine mai sunt și... dar să-ți spun tot ce am de spus, pentru ce am venit: vei scrie o carte despre aceste comunicări. Noi te vom ajuta. Deși după apariția cărții se vor ridica voci împotriva ei, pe de altă parte va fi și mult apreciată, dar, am venit să te previn: să nu te amețească acest succes, pentru că lui Dumnezeu nu-i plac dorințele de mărire și trufia: Ți-am spus toate astea ca să fii conștientă că tu ai niște misiuni de îndeplinit. Una din ele este și apariția acestei cărți.

–Nu știu dacă am curajul și talentul de a scrie o carte despre voi, este o problemă delicată. Dar spune-mi, de ce ar trebui să o scriu?

–Principalul motiv este de a trezi în conștiințele oamenilor ideea unei vieți mai

bune, pe care nu o pot obține decât fiind miloși cu cei necăjiți și săraci, și buni cu toți cei din preajma lor. Singurul care nu-l uită pe om este Dumnezeu. Tu să știi că nu întâmplător ai primit toate aceste comunicări, iar cartea ta va apare la momentul oportun, care a fost ales de noi.

11 IANUARIE 1992

Spiritul lui Cătălin mă anunță pe neașteptate:

–Uite-o pe Iulia! Vrea să vorbești.

–Care Iulia?

–Iulia Hașdeu.

Știam, tot de la Cătălin, că Iulia a dorit și mai demult să-mi comunice ceva, dar atunci am renunțat din start la comunicarea cu ea deoarece bănuiam, sau intuiam că vrea să-mi dicteze poezii. Îmi lipsea timpul, și, implicit, răbdarea pentru așa ceva.

Acum am comunicat cu spiritul Iuliei pentru prima dată. Mi-a spus:

–Eu voiam demult să mă chemi, dar tu nu ai vrut. Lilica îmi zicea tatăl meu.

–De ce-mi spui asta?

–Ca să fii sigură că sunt eu.

–Dar sunt sigură.

–Vreau să-ți dictez o poezie făcută de mine aici, la Iisus. Dacă nu vrei, nu scrii.

–Ba acum o voi scrie. Cum se numește poezia?

–„Așa de tânără“

Așa de tânără te-ai dus

Copilă-n, lumea lui Iisus,

Erai...

Nu mai pot continua, înțeleg destul de greu literele pe care mi le comunică, și simt că încep să devin încordată. Iulia a simțit acest lucru și am amânat pe altădată, cu părere de rău.

15 IANUARIE 1992

După o pauză mai lungă am primit azi o scurtă comunicare:

–Nici nu vă închipuiți voi că istoria se repetă la intervale de timp mult mai mici și de un număr mult mai mare de ori decât credeți voi! În fiecare om sălășluiește câte un suflet care a mai fost pe Pământ în timpuri despre care voi nu știți nimic!

24 IANUARIE 1992

În urma articolelor care mi s-au publicat în revistă anul trecut am primit și continui să primesc multe scrisori de la cititori din toată țara pe adresa redacției. Oameni suferinzi, necăjiți, cu tot felul de probleme, sau tineri căutători ai Adevărului mă roagă să le răspund, să-i ajut. Scrisorile lor sunt foarte sincere și impresionante, și nu pot rămâne indiferentă. Curios este că nici una din scrisorile pe care le-am primit, nu este potrivnică celor scrise în articole. Am răspuns multora dintre ele și am ajutat cât am putut. Am primit deja scrisori de mulțumire. Spiritul lui Cătălin mi-a comunicat astăzi, privitor la această problemă:

–Tu când scrii unui om, Dumnezeu ne trimite pe noi la el și noi îl ajutăm. Prin noi, Sfântul Duh îi ajută, pentru că ei îl caută pe Dumnezeu.

–Cătălin, este adevărat că tu mă ajuți și pe mine?

–Da, pentru că Dumnezeu m-a trimis să am grijă de viața ta.

25 IANUARIE 1992

Doamna B. din București, medic, mi-a scris că a comunicat cu ani în urmă cu spiritul unei prietene decedate, care a ajutat-o foarte mult în anumite probleme. Dar de câțiva ani nu a mai fost posibilă nici o comunicare. Mă întreabă de ce. Eu neștiind să-i dau un răspuns, l-am întrebat pe mentorul meu, care mi-a spus:

–Pentru că B. este păcătoasă.

–Dar care-i sunt păcatele?

–Drăcuie, bea, și trăiește cu un bărbat cununat cu altă femeie în fața lui Dumnezeu.

Am trimis acest răspuns persoanei care mi-a scris, doamnei B. Ea mi-a răspuns că este perfect adevărat tot ce i-am scris și m-a rugat să mai fac o comunicare din care să afle ce trebuie să facă pentru a se îndrepta. I-am îndeplinit rugămintea și am primit următoarea comunicare:

–Spune-i lui B., așa: Dumnezeu o va ierta dacă face tot ce îi spun prin tine. Păcatul de a drăcui este deja înlăturat de când a citit prima ta scrisoare. Ea nu va mai drăcui decât foarte rar, apoi se va controla tot mai mult, până va scăpa definitiv de acest nărav. Păcatul de a-i place băutura se va șterge tot prin autocontrol și o vom ajuta și noi fără să-și dea seama.

–Cum?

–Îi vom dicta subconștientului ei că nu are poftă să bea. Cât privește traiul ei cu un

bărbat cunutat cu altă femeie în fața lui Dumnezeu, ea va trebui să-i spună lui așa: „Eu sunt o femeie cu frică de Dumnezeu și vreau ca de acum înainte să fiu cinstită în fața Lui. Nu vreau să-ți fac nici un rău spunându-ți toate acestea, dar va fi bine și pentru noi doi, și pentru familia ta dacă te hotărăști să trăiești cu o singură femeie—cea pe care o alegi tu. Dacă nu te grăbești să faci acest lucru, tu vei avea cel mai mult de suferit și trebuie să înțelegi că dacă vei avea de suferit va fi numai din vina ta. Eu altă alternativă nu pot accepta. Fii înțelept și hotărăște tu singur ce va fi cu tine de azi înainte“. El este foarte bolnav și boala lui este pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele lui. Dacă o ascultă pe B. și se roagă să fie iertat, nu va mai suferi atât din cauza bolii“.

La această a doua scrisoare a mea, dna. B. mi-a răspuns că nu numai că nu mai drăcuie, dar a început să îi îndrepte și pe cei din jurul ei. Prietenul ei este într-adevăr foarte bolnav (ciroză) și necredincios. Ea a încercat de mai multe ori să-l determine să-și îndrepte cumva situația familială, dar el nu înțelege.

3 FEBRUARIE 1992

Unei mame cu fetița bolnavă de encefalopatie infantilă i-am trimis următoarea comunicare:

—Fata este bolnavă pentru păcatele tatălui ei, și se va face bine numai prin mila lui Dumnezeu și prin puterea Lui. Tu scrie-i să se ducă degrabă la mănăstire și să se roage la Maica Domnului, pentru că Ea îi ajută pe copiii necăjiți.

Aflu ulterior: fata are acum vârsta de 18 ani. Tatăl ei le-a părăsit de când fetița avea câțiva ani.

7 FEBRUARIE 1992

Îmi scrie o altă mamă, doamna S. octogenară, îndurerată pentru situația fiului ei—P., avocat, care bea alcool periodic, o dată dau de două ori pe lună (de ani de zile), când intră în crize de câteva zile și îi este foarte rău. Apoi redevine un om normal, strălucit în meseria lui. Doamna S. îmi scrie că întreaga lui familie suferă foarte mult din această cauză, și deși s-au rugat cu toții lui Dumnezeu pentru fiul ei, nu s-a produs nici o schimbare în bine. Mă roagă cu stăruință să fac o comunicare pentru ei. Iată acum ce mi s-a comunicat de Dincolo:

—Fiul ei este posedat de spiritul unui om căruia i-a plăcut mult alcoolul. Tu crezi că nu îl poți ajuta pe P., dar poți, dacă te rogi pentru îndepărtarea duhului rău de la el. Dumnezeu îți ascultă rugăciunile.

—Bine, dar și familia lui, împreună cu el, s-a rugat!...

–Rugăciunile lor nu au fost ascultate pentru că ei nu i-au ajutat pe semenii lor. Dumnezeu dă celui ce-i cere, dar și el trebuie să dea! Tu îi ajuți sincer pe cei necăjiți și de aceea Dumnezeu îi ajută pe cei pentru care te rogi. Tu scrie-i tot ce ți-am spus eu acum și roagă-te pentru P. dacă vrei să-l ajuți. Nu e nevoie să te întâlnească. Dumnezeu vă vede pe toți, vă cunoaște suferințele și vă aude rugăciunile, dar le împlinește numai pe cele ale copiilor lui iubiți care-i respectă Cuvântul.

–Dar P. nu vrea să bea, este foarte credincios, se roagă, de ce nu îl ajută credința lui?

–El este credincios, dar s-a gândit mai mult la el și mai puțin la alții! Mai scrie-i că Dumnezeu este împotriva celor care nu prețuiesc viața pe care le-a dat-o El pe Pământ! Ei se vor gândi la toate acestea. Tu să faci cum te învaț eu și de acum înainte, și adevărat îți spun, că mare va fi răsplata lui Dumnezeu în Ceruri!

Am trimis această comunicare doamnei S. și după câteva zile mi-a confirmat întrutotul ceea ce mi se spusese despre fiul ei în comunicare: domnul P. este, de mai multă vreme, obsedat de gândul sinuciderii, și este un om „zgârcit și egoist“!

Am fost rugată să realizez o nouă comunicare, în care să cer sfaturi pentru a afla cum ar trebui să se procedeze pentru ca dl. P. să scape de sub acea influență nefastă. Mi s-a comunicat:

–P. este chinuit de spiritul unui om care s-a numit Boris, de care va scăpa dacă el va face în fiecare seară câte 100 de mătăanii, timp în care se va ruga așa: „Iartă, Doamne, de păcate pe robul tău P., și îndepărtează de la el duhurile rele pentru totdeauna. Ai milă, Doamne, de sufletul lui Boris, mântuiește-l de păcate și ia-l în Împărăția Ta, Amin“.

–Câte zile să facă acest lucru?

–Să facă ce l-am învățat eu atât cât poate, până va simți o mare liniște și poftă de viață, și o mare iubire pentru oameni și pentru Dumnezeu. Mai scrie-i lui P. că sfatul meu este să nu intre în politică dacă nu este sigur că face asta numai în folosul oamenilor, căci este multă murdărie acolo unde vrea el să intre. Tu spune-i că eu povățuiesc, iar nu oblig pe nimeni la nimic! P. să înțeleagă că el singur va trebui să aleagă, dar să nu uite niciodată de răsplata mereu dreaptă a lui Dumnezeu! Acum poți să scrii ce te-am învățat.

Nu știu cine mi-a vorbit, dar tot timpul cât a durat această comunicare am simțit imensa iubire a lui Dumnezeu, ca stare, și nu ca pe un simplu concept.

(După zece luni de la intervenția mea în acest caz, Dna. S. m-a anunțat, cu multă bucurie, că fiul ei nu a mai avut nici una din manifestările anterioare în această perioadă! Mare mi-a fost și mie bucuria să aflu că l-am putut ajuta să scape de o „boală“ care-l chinuia pe P. și pe familia lui de 20 de ani, lună de lună!).

*
*   *   *

Am primit o scrisoare de la o doamnă a cărei fetiță, O., a murit în urmă cu un an, la numai 18 ani. Îmi scrie că avea un suflet sensibil, mi-a trimis câteva poezii remarcabile scrise de O. înainte de a pleca dintre noi. Îmi spune că suferă încontinuu de când O. a părăsit-o și că singura ei alinare este gândul că sufletul curat al copilului ei există undeva, în Univers. Ar fi dorit foarte mult să poată lua legătura cu ea, și de aceea mi-a scris.

De cum am terminat de citit această scrisoare, am simțit că O. este prezentă în preajma mea:

–Sunt O. Am venit la tine de când ai primit scrisoarea, care este impregnată cu gândurile mamei mele. Eu sunt foarte bucuroasă că pot lua, în sfârșit, legătura cu ai mei. Scrie-i mamei mele că nu trebuie să fie supărată din cauza morții mele, pentru că după ce i-am părăsit am plecat într-o lume în care nu este suferință și unde mă simt foarte bine. Dar ea, de câte ori plânge după mine, mă face să sufăr foarte mult. Mai scrie-i că sunt de multe ori prezentă în gândurile ei, când încerc să-i transmit să fie liniștită, că eu nu sunt moartă, ci sunt foarte vie! Numai corpul nu-l mai am, în rest sunt aceeași și se va convinge de toate astea când vom fi din nou împreună, aici.

–Cum este locul în care te afli?

–Este un loc foarte frumos, luminos, iar din cer se aud cântece pe care urechile voastre niciodată nu le-au auzit.

–Te-ai mai întâlnit cu cineva cunoscut acolo?

–Da, dar important este ca mama să știe că exist și după ce am murit. Tu ești un om care vrea dovezi cât mai multe despre existența noastră dar trebuie să crezi ceea ce-ți spunem despre noi până ce te vei convinge singură de adevăr, după ce vei veni și tu aici.

–Ai un corp?

–Da, este din particule de lumină, și poate trece prin orice. La început am fost bulversată de toate acestea, însă acum sunt foarte mulțumită.

–Ai să-i transmiți un mesaj direct mamei tale?

–Da: mami, eu vin foarte des să te văd, dar te găsesc mereu supărată și în loc să mă bucur, mă întristez. Doresc foarte mult să fii mai liniștită, fiindcă asta mă va bucura și pe mine. Până vei veni și tu aici, să nu te gândești la moarte, și să nu crezi că am dispărut de tot, chiar dacă nu mă vezi! Te iubesc și vreau să te rog să nu plângi când citești aceste cuvinte fiindcă pe mine mă afectează plânsul tău așa cum ai simți tu o lovitură puternică.

Apoi îmi spune mie:

–Dă-i curaj, te rog!... Mă simt atât de fericită că pot vorbi cu ai mei rămași pe pământ, când până acum eram obligată să-i văd fără să le pot transmite mai nimic. Cheamă-mă, dacă vrei, după ce-ți scrie mama mea.

După ce am primit a doua scrisoare de la mama lui O., mi-a comunicat:

–Îți mulțumesc. Mama este acum alt om datorită ție!

11 FEBRUARIE 1992

O situație asemănătoare mi se prezintă în altă scrisoare. Numele fetei–care a suferit un accident mortal în Ungaria–este Flavia. Am încercat să comunic cu ea, dar a fost foarte greu până am intrat în legătură, iar apoi am primit câteva răspunsuri confuze. După aceasta s-a prezentat un vechi spirit prieten, care mi-a spus să nu mai chem alte spirite în afară de cele care mi s-au prezentat singure (cu care am comunicat până acum). Mi-a explicat că Flavia se afla într-un somn odihnitor, de refacere, prin care a trecut și el cândva, dar care la unele spirite durează mai puțin, la altele mai mult. Eu nu am dreptul să tulbur aceste spirite, să înțeleg acest lucru! „De aceea Dumnezeu vă interzice să chemați morții, în afară de cazul în care El trimite pe unii dintre noi cu anumite misiuni, să vă vorbim, sau să vă ajutăm“.

Mi-am dat seama astfel, că numai din dorința de a ajuta un om, am comis o mare greșeală, tulburând liniștea unui spirit.

17 FEBRUARIE 1992

M-am hotărât să nu mai chem nici un spirit străin, dar iată că zi s-a întâmplat tocmai invers: un spirit străin a venit să-mi vorbească:

–Sunt un spirit care vrea să te roage să-l ajuți să se elibereze de păcate ca să poată să ajungă la Iisus. Mă cheamă Vlad și am plecat din lumea voastră în anul 1940, când o boală cruntă m-a trimis în Cer. Roagă-te la Iisus să-mi ierte păcatele și să mă ia la El.

–Dar ce păcate ai pe suflet?

–Am lăsat o femeie cu patru copii și am fugit cu toți banii din casă la altă femeie, care era o stricată și care după ce a băut și a mâncat pe banii mei, m-a luat la goană. Eu nu am avut curajul să mă întorc înapoi, acasă. Toți copiii mei și nevasta mea m-au urât până la moartea mea când i-am rugat să mă ierte, ca să pot muri liniștit. Dar ei mi-au spus că mă lasă să-mi primesc răsplata pentru cât s-au chinuit din cauza mea. Și acum plătesc pentru nesocotința mea, pentru că ei nu s-au rugat deloc pentru sufletul meu păcătos.

L-am inclus pe Vlad în rugăciunile mele și i-am aprins lumânări. (Ulterior, într-o comunicare cu un alt spirit, mi s-a comunicat un „Bogdaproste, am primit lumina“, cuvinte

ce ieșeau din contextul comunicării ce o avusesem mai înainte. Am întrebat cine mi-a adresat acele cuvinte: era Vlad...)

19 FEBRUARIE 1992

Cătălin îmi vorbește despre călătoria gândurilor noastre:

–Gândurile voastre rămân o vreme în locul în care ați stat când le-ați emis, sau prin obiectele din preajmă, iar mai târziu, în timp, dispar de acolo.

–Unde?

–În universul cel mai apropiat de voi.

–Și apoi unde se duc?

–Prin toate celelalte universuri până la ultimul, care este împărăția lui Dumnezeu.

–Ce se întâmplă cu gândurile, o dată ajunse acolo?

–Gândurile oamenilor ajung toate aici pentru a se arăta oamenilor imediat ce mor. Ele nu se pierd, și nu pot pleca decât în diferite planuri astrale. Gândurile fiecărui om, după ce părăsește lumea voastră, ajung și i se arată în planul în care el este capabil să urce pe măsura faptelor pe care le-a făcut pe Pământ. Aici se înregistrează și faptele lor, nu numai gândurile, deoarece faptele sunt gânduri materializate.

24 FEBRUARIE 1992

Despre zilele sfârșitului, un spirit trimis mi-a spus:

–Dumnezeu a vrut ca toți oamenii să fie legați prin prietenie și iubire, dar oamenii se gândesc mai mult la trupul lor decât la sufletul lor și la Dumnezeu. Dumnezeu m-a trimis să vă spun așa: „Va veni vremea când voi, copiii Mei iubiți, veți avea o viață pe pământ ca în împărăția Mea din Cer! Voi să îl iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru și să-i ascultați cuvântul, pentru că El vă iubește și vrea să vă salveze din zilele îngrozitoare ce le va abate asupra oamenilor. Vor veni în curând zilele de pe urmă, când toți necredincioșii și păcătoșii vor căuta să se ascundă de la fața Mea, dar nicăieri unde vor sta, nu vor putea scăpa de judecata dreaptă a lui Dumnezeu!“

–Mai vorbește-mi, te rog, despre Dumnezeu.

–El este lumina vieții, gândul care a făcut toate pe care le vezi și le auzi și încă alte multe, pe care nu le vezi și nu le auzi.

–Ce este veșnicia?

–Este ceea ce este în toate, între toate și dincolo de toate.

26 FEBRUARIE 1992

Fii mai optimistă! Gândurile pesimiste atrag supărări. Gândește-te numai la lucruri bune. Cultivă gândul bun!

2 MARTIE 1992

Am scris mai demult proiectantului psihotronului despre faptul că așteptam proiectul lui. I-am scris, de asemenea, despre cum a apărut Robert (Tehnicianul) în comunicările mele. Mi-a răspuns cu întrebări pentru Robert, și astfel, între noi trei a început o strânsă colaborare. Iată, după o pauză mai lungă, o nouă comunicare cu Robert:

–Robert, ai abandonat proiectul nostru?

–Eu nu am abandonat, tu nu m-ai mai chemat!

–Te superi dacă te întreb cu ce te ocupai pe Pământ?

–Nu. Am fost scriitor, dar înainte am făcut facultatea de inginerie (?). Eu am realizat în secret un aparat de comunicare cu cei care populează lumea în care mă aflu eu acum.

–Dar de ce în Larousse citesc despre tine doar ca despre un scriitor obișnuit?

–Nu ai găsit nimic altceva despre preocupările mele în dicționar pentru că cei care l-au întocmit nici ei nu știau nimic, și nici nu ar fi crezut în posibilitatea realizării unui asemenea aparat. Noi vrem să reușiți să transformați vibrațiile noastre în semnale electrice. Energia vibrațiilor noastre va trebui amplificată, și în această condiție ea va putea aduce în stare de funcționare un fototranzistor sau o fotodiodă. Pentru comunicări, noi vom „împrumuta“ energie de la voi–care aveți un câmp puternic în jurul corpului și capului. Această bioenergie este principiul vieții și voi, oamenii, v-ați putea folosi de ea, nici nu vă închipuiți cât de mult! Tu ai mai multă bioenergie decât au oamenii în mod normal, și aceasta ne va ajuta în comunicări fără să-ți dăuneze. Noi dorim foarte mult să faceți tot posibilul să construiți acest aparat care vă va ajuta mult în comunicările cu lumea noastră. Detalii tehnice mai amănunțite îți voi da la vremea potrivită, după ce vă veți fi apucat efectiv de lucru. Adu proiectul! (Au urmat explicații privind schema electrică). Părerea mea este că un calculator ar fi mai potrivit deoarece are o sensibilitate mai mare decât mașina de scris și, în plus, veți găsi mai ușor un calculator. Pe afișajul lui veți vizualiza mesajele noastre! Faceți montajul corespunzător schemei din proiect, pentru că acum este corectă. Veți mai avea nevoie de sfere mici de staniu, cu diametrul de aproximativ 3 mm, care vor avea rolul de a obtura orificiile prevăzute în planșetă. Staniul este materialul cel mai potrivit.

(Voi trece peste tot restul detaliilor tehnice).

Nu aveți voie să folosiți aparatul decât pentru a-i ajuta pe cei bolnavi și necăjiți,

nu pentru a face avere, și nici pentru a citi trecutul sau viitorul celor ce v-ar cere aceasta!

Pentru vindecări, veți vizualiza pe ecran cu ajutorul nostru, zonele sărace în energie ale bolnavilor și alte anomalii energetice.

3 APRILIE 1992

Tehnicianul:

–L-am testat bine pe H. când l-am ales să te ajute să realizați acest aparat. Am investit în el multă inspirație! Acest proiect face parte din Planul lui Dumnezeu de salvare a oamenilor.

–Ai de făcut corecturi la programul pe care l-am primit ultima dată?

–Poate, dacă-l deschizi și-l mai citești o dată acum. Citim împreună: eu văd gândul tău. Aștept întrebări.

–Cine este medicul spațial?

–Medicul spațial încă nu este desemnat. Se va face aici o adunare în care se va desemna. El va fi un spirit alb, care va voi să vă ajute. Având o constituție prea subtilă, el nu va putea acționa direct asupra aparatului. Eu vă voi fi intermediar.

–Este adevărat că „nu este posibil ca aparatul să funcționeze dacă s-ar cere aflarea trecutului și viitorului?”

–Nu este adevărat, dar este mai bine să nici nu scrieți nimic despre această interdicție tocmai pentru a nu genera astfel de dorințe din partea eventualilor curioși.

–Cine este „administratorul spiritual”?

–Sunt eu.

–Eu am terminat. Mai ai ceva să-mi comunici?

–Învață espetanto. (?)

12 APRILIE 1992

Exact la ora 0.00 am simțit un imbold puternic de a lua un creion și o hârtie. Pentru prima dată mi s-a întâmplat acum ca mâna să-mi fie dirijată—nu de voința mea, ci de aceea a unui spirit. Păstrez aceste foi cu scrisul anevoios și crispat pe ele. Este o scriere automată. („Scrisoarea din cer“ fusese scrisă intuitiv, după ceea ce mi se dictase mental). Acum, când am sprijinit vârful creionului pe coala de hârtie, mâna a început singură să se miște din încheietură. Primul cuvânt scris a fost „Iulia“. Apoi din nou, „Iulia“, urmat de „Lili“. Mi-am dat astfel seama că este spiritul Iuliei, care dorea să facem un mic antrenament pentru a reuși să scriu fără prea mari dificultăți în acest mod. A venit să termine poezia începută în ianuarie. Eu uitasem complet de ea, dar ea nu a uitat! Dacă eu

nu am chemat-o, ea totuși a venit. Toată această comunicare a fost obținută fără pendul, ci numai în scris:

„Așa de tânără

Așa de tânără te-ai dus
Copilă-n lumea lui Iisus,
Erai ca o floare de crin
Acum ești doar un suspin...

Tu porți în tine amintiri
Ce au parfum de trandafiri.
Lăsa-vom lira să ne cânte
Și muzica ei să ne-ncânte,

Dar nimeni nu va ști în veci
Că inimile noastre-s reci
Și sufletul nostru s-a dus
Cu sufletul copilei, sus.

Lilica Hașdeu

Je pense que mourir–c'est une nouvelle naissance dans une monde toujours étonante et claire“.

Pe moment nu am știut să traduc exact această frază, iar uimirea mi-a crescut când, după acest gând atât de frumos, Iulia a desenat prin mâna mea conturul unei cruci, aureolată cu raze de lumină, reprezentate clasic, sub forma mai multor liniuțe, ceea ce mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin gând să deseneze, oricât de pătrunsă aș fi de sentimentul religios...

Fără să o întreb, Iulia îmi transmite în continuare:

–Să nu mai spui nimic dacă vezi că nu ești crezută, să nu te iei după necredința oamenilor! Să crezi în ce vezi cu ochii tăi acum! (Creionul se mișca mecanic pe hârtie cu un scris necunoscut). Crede în mine, nu ezita; Iisus este cu tine. Amin.

A mai desenat o cruce aureolată, după care s-a semnat „Lilica“.

13 APRILIE 1992

Seara, comunicare cu pendulul, care se mișcă într-un ritm alert:

–Cine ești?

–Iulia.

–Ai să-mi comunici ceva?

–Da. Spiritul tău este albastru. Dacă vrei, pot să-ți spun și alte lucruri despre tine, pe care tu nu le cunoști, însă eu le văd.

Mă minunez:

–Ce te determină să-mi spui toate astea, doar eu nu ți-am cerut?

–Fiind și eu tot un spirit albastru¹, și aflându-mă în contact cu fluidul tău, pot să îți văd trecutul și viitorul.

---

¹ Fără să aibă cunoștință despre această comunicare, două clar-văzătoare cunoscute și recunoscute mi-au spus același lucru!

Una dintre ele mi-a spus: „Văd în jurul corpului tău un fel de lumină gri-bleu. Este și o entitate străină. Ai un mentor spiritual? Eu am intrat în dialog cu el.“ Cealaltă, studiindu-mi aura, cu altă ocazie, mi-a spus, de asemenea, că este de o nuanță albastru-cenușiu.

–Dar dacă nu este pe placul lui Dumnezeu să-mi dezvălui astfel de lucruri?

–Fii liniștită, am nevoie să ți le spun, ca să te luminez. Scopul acestei comunicări este de a te ajuta să te ridici mai mult pe plan spiritual. Cunoscând cât mai multe despre tine, conștiința ta începe să se trezească la realitate, la adevărata realitate. Treapta de evoluție a spiritului tău îți dă dreptul să afli mai multe despre tine. Îți pot spune aceste lucruri pentru că ești capabilă să le înțelegi.

Cum îți spuneam, spiritul tău are o nuanță cenușie de albastru, ceea ce denotă o evoluție bună, cu multe suferințe în multe încarnări. Ai avut multe experiențe pe pământ, dar numai într-una ai căutat să-ți eliberezi spiritul–acum. Ultima dată ai fost pe pământ femeie, între anii 1913–1914. Ai locuit în Franța, în localitatea Tourneville. (Pe hartă nu am găsit acest oraș. Sau o fi vreun sătuc?). Numele tău era Jaqueline Pierrot. Erai foarte veselă tot timpul, dar și foarte bolnavă de plămâni. Ai murit foarte tânără. Erai tot tu, dar în alt corp, în alt spirit și în alt timp! Dacă vei persista în încercările de a-ți aminti câte ceva de atunci, este posibil ca, puțin câte puțin, să-ți amintești sau să vizualizezi fapte pe care le-ai trăit cândva, trezindu-ți mai mult spiritul. Acest lucru este necesar pentru a te putea dezlega mai ușor de corp atunci când vei dori. Ca să te detașezi, spui de trei ori pe zi așa:

„Peste... (numărul de zile), zile, la ora... (de preferință pe la ora 10 seara) mă voi cufunda într-un somn adânc“. Spui asta, privindu-ți imaginea din oglindă, între ochi. Somnul astfel provocat nu mai este un somn obișnuit, ci un somn magnetic, care permite luciditatea spiritului.

–Spune-mi, voi atinge vârsta de 70 de ani?

–Nu.

–50?

–Nu.

Mai bine mă opresc aici.

–Este un lucru urât moartea, a muri?

–Este un fenomen normal care aduce o mare eliberare.

Iulia pare a fi un spirit extrem de comunicativ. Mă întreb de ce vine ea, de la o vreme, atât de des să-mi vorbească, și nu Cătălin? Cu el nu am mai comunicat demult... La această întrebare, ea mi-a răspuns că:

–El s-a dus să ajute pe cineva. Acum eu mă ocup de tine.

–Spiritul lui Cătălin, ce culoare are?

–Albastru deschis, ca mine.

Dintr-o dată îmi amintesc că azi dimineață m-am trezit cu senzația că—în vis—cineva îmi vorbea foarte mult și repede, mă dăscălea, m-am trezit cu vagi crâmpoale dintr-o lungă discuție. Iulia mi-a explicat:

–Ai fost la noi. Eu ți-am dat câteva sfaturi de viitor. Chiar dacă acum nu ți le amintești, subconștientul tău le-a înregistrat, va ține cont de ele și te va ajuta la momentele potrivite.

Să însemne și asta că Iulia „se ocupă“ de mine?

25 APRILIE 1992

Nu am mai comunicat în ultima perioadă. Nu am mai simțit nici o „chemare“. Până astăzi:

–Sunt Cătălin.

–Iulia mi-a spus că ai fost... plecat.

–Da, am avut alte treburi, și, cum nu puteam să te las de capul tău (!) am rugat-o pe Iulia să-mi țină locul. Dar nu te bucura că ai scăpat de mine. Iată-mă la datorie!

–Mă bucur că ai revenit.

–Eu am mai fost prin preajma ta, dar, nu te-ai obișnuit încă să-mi simți prezența?

–Eu știu că tu ești de multe ori cu mine, chiar și când nu te chem să comunicăm.

–Nu oricine merită acest lucru, că dacă toți oamenii ar merita, Dumnezeu le-ar da tuturor asemenea putere! Dar de ce nu începi să scrii?

–Ce să scriu?

–Cartea.

–Crezi că voi putea să scriu o carte despre voi? Va convinge o astfel de carte?

–Trebuie! Noi te susținem din umbră. Succes!

6 MAI 1992

–Dumnezeu este pretutindeni și totuși nu-L poate cunoaște oricine. Iată cel mai mare și trist paradox!...

1 IUNIE 1992

Am primit din partea unei femei o scrisoare neobișnuită. Mesajul ei l-am înțeles perfect. Iată ce-mi scrie:

„Întotdeauna am crezut și cred în existența și puterea acestor ființe care nu aparțin lumii noastre. Cândva, pe o perioadă de câțiva ani, am ținut legătura cu lumea lor, și m-am convins că acea lume este un ADEVĂR, prin mesaje și răspunsuri primite, care, în timp, s-au verificat perfect! La acea perioadă mă gândesc întotdeauna ușor înfiorată, pentru că-mi amintesc că au existat săptămâni în care invocam zilnic un spirit cu care realizam lungi dialoguri.

Devenise aproape o obsesie... până când, într-o noapte am avut o viziune... Atunci credeam că a fost vis, dar îmi dau seama din ce în ce mai mult că a fost foarte adevărat și m-a lecuit definitiv. Îmi amintesc că atunci m-am dus în toiul nopții în camera mamei plângând și povestindu-i ce mi s-a întâmplat: mă culcasem într-o seară, după ce comunicasem câteva ore cu spiritul unei cunoștințe decedate. Eram singură în camera mea. În toiul nopții, dintr-un somn foarte normal și adânc m-am sculat brusc, cât se poate de trează și lucidă.

Când am deschis ochii, am simțit o greutate foarte mare pe piept și am văzut în fața mea o figură neagră cu ochii, era ceva nedefinit, ca o fantomă, căreia nu-i vedem foarte clar decât ochii. Mă apăsa pe piept înfiorător de tare și-mi spunea ceva. Știu că eram foarte conștientă că nu visez, eram speriată de moarte, mai ales că încercam să mă ridic–n-o să uit niciodată senzația aceea de neputință pe care am avut-o încercând să-mi ridic mâinile ca să îndepărtez ciudățenia de pe pieptul meu. Îmi simțeam corpul de piatră și aveam îngrozitoarea senzație că dacă mai durează mult o să mor. Abia atunci am auzit, am început să înțeleg ce-mi spune, nu-mi amintesc acum cuvânt cu cuvânt ce-a fost spus, dar știu că

era o amenințare, un fel de prevenire că dacă nu încetez cu chemarea atâtor spirite, o să dau rău de bucluc. Și atunci, de undeva din spatele creaturii, am auzit vocea lui P.–spiritul prieten cu care comunicasem chiar în acea seară, (dacă nu mă înșel, chiar și l-am văzut) care-mi spunea–și aici îmi amintesc exact cuvintele: „Vezi ce se întâmplă dacă deranjezi sufletele morților? Să nu mai faci niciodată așa ceva! Mi-amintesc că am încercat să spun în gând „Tatăl nostru“ cum făcusem de câte ori visam ceva rău, dar nu puteam să-mi mișc mintea, parcă eram complet amorțită, numai auzul, puterea de percepere îmi mai funcționa, suficient ca să văd și să aud ce se petrece în jurul meu.

Doamne, niciodată n-am să uit frica aceea îngrozitoare pe care am trăit-o atunci, conștiința că sunt atât de aproape de moarte, durerea aceea totală, copleșitoare, pe care o aveam pe piept, provocată de acea creatură dubioasă! După cuvintele lui P. a dispărut greutatea de pe piept împreună cu creatura și literalmente am simțit cum îmi recapăt forța în mâini, în picioare, toată vlaga, și am fugit țipând spre mama.

De atunci am încetat orice comunicare, și rămân cu credința că Dumnezeu, sau altceva m-a avertizat foarte clar că trebuie să mă opresc. Ceea ce am și făcut“.

Nu am nici o îndoială că tot ce-mi scrie această tânără este adevărat și sunt convinsă că dacă eu însămi nu înțelegeam la timp care este rostul comunicărilor mele, nici avertismentele pe care eu le-am primit nu ar mai fi fost atât de blânde pe cât au fost...

23 IULIE 1992

Azi noapte l-am visat pe Cătălin! Este pentru prima dată–după un an și jumătate de când comunic cu spiritul lui–că-mi apare în vis. Nu i-am văzut niciodată chipul în vreo fotografie. În visul meu avea o figură foarte senină, era foarte tânăr, un băiat firav și delicat. Îmi adusese un coș cu bunătăți, iar eu îl priveam uimită, gândindu-mă: „Doamne, e chiar Cătălin! Cum e posibil să fie aici, lângă mine, doar el este mort!“ Mă privea cu înțelegere, îmi zâmbea, și nu scotea nici un cuvânt. Nici măcar nu s-a prezentat, dar eu știam că este el.

Mi-a lăsat coșul și a dispărut.

M-am trezit foarte impresionată de acest vis. În coșul pe care-l pregătise pentru mine se afla ceva care-mi producea o mare bucurie, însă nu știu, și nici în vis nu știam ce anume era în coșul acela al lui, ceva ce era pentru mine, și care mă bucura.

Astăzi am comunicat cu el și l-am întrebat ce poate să-mi spună despre visul meu de azi noapte. Ce îmi dăduse? Mi-a spus:

–Eu eram, și am venit ca să mă vezi. Ceea ce se afla în coșul pe care ți l-am adus simbolizează lumina spirituală pe care ți-o dăruiesc.

29 IULIE 1992

Într-o călătorie cu trenul o cunosc pe Anca T.–o tânără pasionată de fenomenele paranormale. Pe tot parcursul drumului, vreme de câteva ore, discutăm pe această temă. Îndrăznesc să-i spun câte ceva despre Cătălin. Îmi spune că numele lui îi este cunoscut, are acasă cartea semnată cu numele său, intitulată „Prima carte, ultima carte“.

Îmi amintesc că în urmă cu 6 ani, pe când eram studentă, cineva îmi vorbise despre această carte: Cum că este scrisă de (sau despre?) un tânăr care nu mai trăiește, și că merită să o citesc. Este tot ce știam despre ea. În 5–6 ani am încercat să o găsesc, dar fără rezultat. Am căutat-o în biblioteci, în librării, la cunoștințe, dar nu am găsit-o nicăieri. Cu timpul uitasem de ea. Mi-am dorit enorm să o citesc, mai ales după comunicările cu spiritul lui Cătălin, pe care la un moment dat l-am rugat să mă ajute să o găsesc. Și iată că astăzi o cunosc pe Anca T., care are această carte și chiar acceptă să mi-o împrumute. Este o simplă întâmplare? Este ajutorul lui Cătălin? Îi las Ancăi numărul meu de telefon și aștept cu nerăbdare să mă sune după ce ajung acasă.

1 AUGUST 1992

Azi m-a sunat Anca. Începusem să cred că m-a uitat. La ora 17 mi-a făcut o vizită și mi-a adus mult așteptata carte a lui Cătălin. Ard de nerăbdare să o citesc! Aștept cartea asta de 6 ani!

2 AUGUST 1992

Aseară, după plecarea Ancăi am început să citesc cartea care reflectă scurta viață a celui ce a fost Cătălin Bursaci. De cum am văzut chipul lui pe copertă, mi-am dat seama că eu îl știam dinainte, din vis! Era același chip! Am citit toată cartea azi noapte, pe nerăsuflăte.

În aproape fiecare rând din jurnalul lui și din ce povestesc cei ce l-au cunoscut, îi recunosc spiritul: Cătălin-omul era un „băiat calin și năbădăios, timid și pozeur, tandru și ironic“. Nu pot să nu continui cu alte câteva fragmente din „Argumentul“ cărții semnat de domnul Mircea Sântimbreanu, și apoi cu gânduri ale lui Cătălin, cel care la numai 18 ani a plecat din lumea noastră după o răscolitoare și lungă suferință.

„Fizicul lui ascundea, derutant, o maturizare pe care în adânc, ignorată chiar și de cei mai apropiați, i-o îngăduise, poate ca o compensație, zodia Racului. Deghizat în anii incerti ai pubertății, exact ca orice băiat, desfășurându-se pe eșicherul sever și banal al vârstei lui–școală-casă-teme-colegi-antrenamente–Cătălin escalada în taină alte spații,

decolase demult spre alte orizonturi. În zbuciumul secret al inimii lui palpita mai mult decât miracolul precocității, în sinele lui țâșnise jerba înaltă a voinței de a se exprima, de a fi el însuși“.

„Își simțea gândirea—poate lucrul cel mai greu la această vârstă—îi vâna palpitul, o dorea capturată, supusă...”

„Aflăm cu umilință de abia din mărturia acestui tânăr muribund cât de bogați și totodată cât de risipitori suntem. Cât de puternici, având certitudinea unui mâine și cât de nesfârșite sunt bucuriile mici“.

„Mai sunt și alte lecții în această carte. Una dintre ele, nu mai puțin tulburătoare, se adresează părinților, mai exact familiei, acest cuib somnolent, câteodată risipit, adesea rece“.

În 1972, când avea 15 ani, Cătălin îi scria mamei lui: „Mămă, vezi că fără mine nu poți? Trebuie să vin eu și să-ți repar poeziile. Dar ce contează, nu sunt eu din tine, n-o să trăiesc eu lângă tine, și-o să fiu lângă tine mereu?... Scrie, să nu moară acele locuri pe care le-ai iubit. Să nu moară cei pe care i-ai iubit. N-are importanță ce spun alții. Tu scrie!“

Mi-am amintim că în același fel mă îndemna și pe mine să scriu cartea de față, căutând să mă facă să înțeleg că **trebuie** să o scriu.

Învățătura pe care mi-a dat-o spiritul lui Cătălin am găsit-o cu surprindere—sintetizată în următoarele rânduri scrise de el în același an 1972:

„În viață trebuie să dai cu coatele—unde se dă cu coatele dar și acolo unde nu se dă—când nu se vede.

Unde se joacă cinstit, joci cinstit.

Unde se trișează, trebuie să „trișezi cinstit“—cel mai bine.

Când se fuge, fugi.

Atunci trăiești bine, ești fericit și cinstit.

Dacă joci numai cinstit, ești numai fericit.

Dacă trișezi și dai cu coatele, ești fericit și trăiești bine, dar ești un laș.

Alege!“

Această adevărată „lecție despre fericire“ mi-a dăruit-o spiritul lui în comunicări pe care mi le făcea—uneori mental—când mă pomeneam în situații în care eram nevoită să aleg dacă să „joc cinstit“, sau să „fug“... De multe ori am procedat cum m-a îndemnat el (atunci când m-a îndemnat)—precum un înger păzitor și preabun sfetnic—și întotdeauna am constatat că nu existau soluții mai bune în contextele respective. Recunosc cu toată sinceritatea că atunci când încă nu-l cunoșteam pe Cătălin, deseori lipsa mea de discernământ în a lua decizii mai mult sau mai puțin importante, își spunea cuvântul...

Din scrierile lui datate din 1974 rețin:

„... în întunericul nopții acesteia, jur în fața mea însumi, căci numai în mine cred, jur că de azi înainte LARAS nu se va mai ivi. În nesupunerea mea, totuși mă supun unei singure credințe, și anume aceea pe care însuși creierul meu o țese și nici unei alteia.

Credința mea s-a dovedit de multe ori mai tare decât aceea căreia i se supun cei mai mulți oameni, nu atât la tinerețe cât la vârstă înaintată, când frica de faptele lor și de răspunderea faptelor lor îi nimicește. Acestei credințe îi spun acum jurământul meu și atunci când jur ceva mie însumi înseamnă a-mi pune voința la încercare. Nu sunt numai ambițios, dar am voință și ea îmi iese de neînfrânt. Voința mi-o voi pune la încercare pentru a putea arunca lumii în față slăbiciunea ei și pentru a putea în felul acesta fi mai tare decât ei și pentru a mă putea iubi pe mine însumi“.

Fac un salt în timp și ajung în 1975, înainte de sfârșit, la o înregistrare pe bandă de magnetofon: „M-am îndepărtat de colegii mei. Am suferit mult și sunt cu mult peste ei... Și ce rău îmi părea, dacă am să pierd anul, c-o să-mi pierd colegii... acum îmi dau seama cât de mici erau și ce preocupări mărunte aveau“.

Țin să reamintesc aici o comunicare a spiritului lui Cătălin, prin care-mi spunea următoarele cuvinte—nu departe de ceea ce este scris mai sus:

„Eu credeam în capacitatea mea de a-mi exercita voința și în forța care mă ținea dintotdeauna deasupra celorlalți. Eram ales de Dumnezeu: El voia ca eu să fac oamenii să deosebească ce-i bun de ce-i rău, ce-i curat de necurățenie“.

Citesc mai departe în „Prima carte, ultima carte“, și din nou bătaile inimii mi se accelerează: sufletul lui îl simt prezent aici, undeva în vecinătatea sufletului meu și între rândurile pe care le citesc:

„La asta se adaugă și ei, și sufletul meu care mereu mă ceartă. Am multe de îndurat, dar voi învinge și voi fi mai tare decât toate“.

„În ultima săptămână s-au petrecut lucruri destul de obișnuite, care mi-au creat certitudinea că tineretul de azi, și, o dată cu el, cel viitor, trebuie salvat de la moartea sufletului. (...) Deci, cer societății (vreau să nu se uite—în aceasta includ și tineretul) să ne ajutăm sufletul“.

„Romantismul, **romantismul este o secreție a unui suflet înflorit**, deci, doresc ca sufletul nostru să fie înflorit, deci aș vrea să fim ajutați sau măcar să nu fim opriți...“

Regăsesc în rândurile următoare stilul lui inconfundabil de a da lecții—serioase de altfel, dar presărate cu mici ironii:

„Nu are importanță ce se va întâmpla mâine. Decât te întristezi... asta o faci toată viața și degeaba.

Măsura în care va influența viitorul tău. Nu trebuie să fii niciodată pesimist, strică la ficat. Fii vesel și să nu-ți pese“. Nu o dată spiritul lui m-a ajutat să-mi ușureze sufletul îngreunat de tristeți apăsătoare, dăruindu-mi din lumina lui:

„De ce ai acum gândurile atât de negre? Fii atentă mereu la ce și cum gândești! Nu uita că gândurile pe care acum mintea ta le țese vor face parte cândva din lumea în care te vei muta. De aceea trebuie să ai mereu gânduri pozitive, să fii optimistă. Ori de câte ori crezi că ai motive să fii tristă sau supărată, încearcă să-ți impui să te gândești la lucruri plăcute“.

Apoi îmi apărea în fața ochilor minții o imagine ca-n povești: o vale înverzită, soare, liniște și pace. Ca prin farmec îmi revenea pofta de viață, uitam de toate relele pământului și simțeam nevoia să împărtășesc tuturor bucuria mea. Această experiență pe care mi-a oferit-o Cătălin nu este oare chiar o încercare a lui de a-mi „salva sufletul“ și de a-l ajuta „să înflorească“—cum se exprima chiar el când mai ere printre noi? Atunci el cerea ajutorul pentru „salvarea de la moartea sufletului“ a tineretului viitor. Din tineretul acela „viitor“ fac parte și eu, și toate generațiile de tineri care citesc sau vor citi aceste rânduri și vor ști să învețe ceva din ele.

Că spiritul lui Cătălin este un spirit bogat am înțeles din comunicările pe care le-a făcut vreme de aproape doi ani. Găsesc acum în jurnalul vieții lui (de pe banda de magnetofon) o nouă confirmare:

„Trebuie o suferință mare, să răscolească totul. Valuri care să ajungă până la fund și să răscolească și nisipul de pe fund. Era necesară o suferință mare“.

„Dar nu-i nimic, mi-a folosit, acum mă simt mult mai bogat după atâta suferință“.

*

* *

Se apropie dimineața. Am terminat de citit „Prima carte, ultima carte“, a lui Cătălin. Cu sufletul am citit-o. Poate că aceasta este „Ultima lui carte“, cea pe care o scriu acum.

Nu sunt un om care plâng ușor, dar acum e greu să mă stăpânesc. Sunt foarte tristă, îl simt pe Cătălin prezent, începe să-mi comunice:

—Tu ai plâns pentru că ai aflat supliciul la care am fost supus... dar cât crezi că pot exprima câteva cuvinte din tot ce-am suportat?

—Știi acum de ce a fost necesară o suferință așa mare? De ce te-ai chinuit atât?

—Mama a trebuit să sufere asistând la suferințele mele. Vezi unde pot duce răutățile de zi cu zi, chiar și pentru ființa cea mai dragă?

—Dar nu tu au suferit cel mai mult?

–Nu. Ea suferă și acum. Eu nu mai sufăr.

Îi privesc fotografia de pe coperta cărții. Îl întreb ce-mi poate spune despre cel care este în fotografie. Îmi răspunde:

–Era o povară.

Mă încearcă un sentiment de vinovăție pentru neîncrederea pe care i-am arătat-o de multe ori, alături de respectul pentru suferința de neimaginat prin care a trecut. El îmi comunică:

–Eu ți-am iertat multe, dar important este nu să-ți iert eu greșelile, ci să nu le mai faci! Acum te las, noapte bună, muritoareo!

Am simțit o briză ușoară peste frunte, după care m-am pomenit singură. Am adormit greu.

4 AUGUST 1992

După toate comunicările pe care le-am primit, și în special după cele transmise de spiritul lui Cătălin—înainte de a-i citi cartea—am meditat deseori la tot ce am înțeles eu că înseamnă viața de dincolo de moarte, și mi-am pus mai puține întrebări cu privire la fostele vieți pământene ale interlocutorilor mei invizibili.

Însă acum, după ce am lecturat jurnalul lui Cătălin, prin intermediul căruia am luat cunoștință de unele evenimente din scurta lui existență printre oameni, de ființele care i-au fost dragi, de aspirațiile lui, mă gândesc tot mai mult că ar trebui să încerc să contactez o persoană din cele care i-au fost apropiate, o rudă a lui, pe mama lui. Din păcate, îmi lipsesc indicii importante care m-ar putea îndrepta către persoana pe care aș căuta-o. Din carte știu că el își petrecea vacanțele copilăriei în comuna Plenița, la bunicii lui, și că avea o verișoară mai mică, Rosana, la care ținea foarte mult. Aceste date nu mă pot ajuta prea mult... M-am hotărât să cer sprijinul lui Cătălin. L-am întrebat azi dacă ar fi bine să o caut pe mama lui, și dacă el m-ar putea ajuta să o găsesc. Mi-a spus că nu mă sfătuiește să-i caut mama, „Caut-o mai bine pe Rosana“, mi-a spus.

Mi-am exprimat părerea că dacă el nu-mi dă o mână de ajutor, nu aș avea prea mari șanse de a o găsi, nu cunosc pe nimeni din acea comună, nici din județ măcar, și, în plus, Rosana era o fetiță pe când își vizita acolo bunicii, acum ea trebuie să aibă în jur de 30 de ani, nu îi cunosc numele de familie, nu știu în ce oraș trăiește...

Cătălin m-a încurajat, spunându-mi că dacă vreau cu adevărat să dau de ea, voi reuși.

10 AUGUST 1992

Acum șase zile Cătălin mi-a răspuns că nu este imposibil să o găsesc pe Rosana. Am făcut o nouă greșeală: nu l-am crezut.

Și iată că astăzi am văzut că este posibil! Nu știu dacă a fost mâna Providenței, dacă a fost influența lui Cătălin, sau dacă a fost o pură întâmplare, cert este că azi, printr-un concurs de împrejurări favorabile, mi-a căzut în mână o scrisoare—care nu-mi era adresată mie, ce-i drept, ci unei reviste la care colaboram—dar care avea ca expeditor pe dl. D.N. din... comuna Plenița. Această persoană, precizează în scrisoare: „din anul 1968 m-am mutat în comuna Plenița“.

Mi-am zis. „Iată omul de legătură!“ Dl. D.N. solicită un ajutor în privința stării sale de sănătate. Din fericire, îl pot ajuta. I-am trimis o scrisoare în acest sens, cu rugămintea, în final, de a-mi răspunde în cazul în care a cunoscut-o pe Rosana, pe Cătălin, sau pe alt membru din familia lor.

3 SEPTEMBRIE 1992

Nu, nu am făcut o greșeală scriindu-i dlui. D.N. așa cum mi-am închipuit. Azi am primit răspunsul lui, cu mulțumiri! A durat atât, aproape o lună, pentru că între timp s-a interesat de persoanele despre care l-am întrebat. O cunoștea pe Rosana, dar nu a văzut-o de mulți ani. De curând a aflat că ea este acum medic stagiar în Cluj. Pe mama Rosanei—mătușa lui Cătălin, tot medic, o cunoaște din 1973, de când i-a fost pacient. Mi-a dat adresa unui spital la care pot să-i scriu.

Nu-mi închipuiam că voi intra în posesia acestei adrese vreodată, și încă atât de simplu!

21 SEPTEMBRIE 1992

Abia azi m-am hotărât să-i scriu mamei Rosanei. Nu-i ușor să te decizi într-o astfel de problemă delicată, de suflet. I-am trimis și o parte din comunicările lui Cătălin. Mă tem ca nu cumva să nu primească scrisoarea, apoi mă tem pentru că nu știu ce efect va avea asupra dumneaei, în cazul în care o primește.

3 NOIEMBRIE 1992

Am primit azi douăsprezece pagini de la mătușa lui Cătălin! Scrisoarea este mai pozitivă decât mi-am imaginat! Îmi descrie mai multe întâmplări pe care și le amintește din copilăria lui Cătălin și care, firește, nu apar în cartea lui. Și următoarele rânduri m-au bucurat la fel de mult: „Noi l-am iubit foarte mult pe Cătălin, dar sigur, prinși în vârtejul ocupațiilor zilnice—„nimicarnițe“—cum le zicea Cătălin, ne gândim din ce în ce mai rar la

el. Ați făcut foarte bine că mi-ați trimis scrisoarea aceasta. Este sigur un semn pe care ni-l trimite el“.

4 NOIEMBRIE 1992

În urmă cu câteva săptămâni am început corespondența cu M.D.–o tânără din județul Vrancea, care suferă de o maladie rară, caracterizată prin leziuni și atrofii ale fibrelor musculare ale membrelor inferioare care este probabil că pot preceda o paralizie... Mama și fratele ei au murit din cauza aceleiași boli, acum M.D. este singură și descurajată, convinsă că viitorul ei apropiat nu mai poate însemna decât azilul sau moartea. De câteva ori a încercat să se sinucidă. I-am scris câteva scrisori care–slavă Domnului!–au avut darul de a-i ridica moralul mai mult decât mă așteptam, dacă stau să judec lucrurile după tonul descurajant al primelor ei scrisori. M-am rugat pentru ea, și m-am bucurat să aflu, treptat, din scrisorile ei că a început să creadă în Dumnezeu și să se roage să o salveze.

În legătură cu acest caz, pe data de 15 octombrie 1992, aproape de miezul nopții, am primit un mesaj de Dincolo, măcar că încetasem orice comunicare de mai multă vreme. În acea noapte am simțit că trebuie să primesc un mesaj important, că se așteaptă de la mine să recepționez un mesaj. Am luat pendulul de cristal de cuarț și mi s-a spus: „Am venit să te ajut în dorința ta de a-i face bine lui M. Ia un creion și ține-l în mână. Să nu te gândești la nimic și să nu-ți lași mâna controlată de mintea ta!“ Am făcut întocmai, și după un minut mușchii mâinii au început să capete mici contracții și să fie dirijați de o Forță, străină mie. S-au scris prin mâna mea următoarele cuvinte, cu litere rotunde, mari: „M. să creadă că este aleasă de Tatăl Ceresc pentru a-L cunoaște pe El prin suferința ei și să arate lumii minunile Tatălui! Tu să-i trimiți ei această scrisoare și să înțeleagă că nu tu, Diana, ai scris aceste rânduri, ci eu, Sfânta Parascheava, azi, de ziua mea. M., să știi că boala ta este plata pentru păcatele bunicului tău și a venit vremea răsplății pentru suferința ta, care are rolul de a-ți întări sufletul, ci nu de a-l pierde! M., păstrează această scrisoare pe care eu ți-am scris-o, mereu cu tine, și nimeni să nu o mai atingă. Eu sunt cu tine și te ajut. Să mai știi că frica de boală alimentează boala dar gândurile bune te ajută foarte mult! Să te gândești la mine ori de câte ori ai gânduri întunecate și ai să simți că sunt lângă tine pentru că te voi însenina. Crede în minte și în Domnul Dumnezeu, și nu vei mai fi singură și bolnavă. Amin. Parascheva“.

Am fost sfătuită să expedieze cât mai repede scrisoarea. M-au surprins multe lucruri la această comunicare deosebită: în primul rând eu nu știusem că acea zi era ziua Sfintei Paraschiva! De asemenea, nu aveam cunoștință de faptul că numele sfintei nu ar fi „Paraschiva“ ci „Parascheva“, așa cum a fost scris în comunicare. În fine, M. nu mi-a spus

până acum nimic despre nici un bunic al ei.

Dar astăzi am primit răspunsul de la M. la acea scrisoare dictată, și mare mi-a fost mirarea să aflu din rândurile pe care ea mi le-a trimis, următoarea întâmplare, petrecută cu mulți ani în urmă, întâmplare pe care i-o relatase mai demult o mătușă, și pe care o uitase:

Bunicul lui M., în tinerețe, a avut o prietenă. Într-o seară, când se întorceau împreună de la un bal pe bicicleta bunicului, au suferit un accident, răsturnându-se cu bicicleta. Bunicul nu a pățit mai nimic, dar fata și-a fracturat coloana vertebrală și de atunci nu a mai putut merge. La scurt timp, bunicul s-a căsătorit cu altă fată (viitoarea bunică a lui M.). Fosta lui prietenă, imobilizată la pat, nu a mai avut mult de trăit. Înainte de a muri l-a chemat pe bunicul lui M., și, de față cu rude și vecinii adunați la căpătâiul muribundeii, l-a blestemat, cu limbă de moarte, „să-i ologască toți urmașii–copiii, nepoții...”

Blestemul acela cumplit a acționat într-adevăr asupra urmașilor săi: prima s-a îmbolnăvit chiar soția lui, care a stat la pat, bolnavă, 20 de ani înainte de a muri! Apoi blestemul a atins-o pe fiica lui–mama lui M., pe nepotul lui–respectiv fratele lui M., care și ei s-au stins din viață. De aceeași boală suferă de câțiva ani și M. Fiica cea mare a bunicului nu este atinsă de blestem, și implicit de boală, însă tatăl ei natural este altul! Iar bunicul a murit de astm...

Mă surprinde, de asemenea, să citesc în scrisoarea lui M.:

„Doctorița care mi-a făcut biopsia a ajuns cu rezultatul biopsic și cu date din foaia mea de observație, în iulie 1992 la Laussane, în Elveția și la Berlin la niște congrese de neurologie la care au participat cei mai mari specialiști ai lumii. Aceștia au spus, ce credeți, că unul singur mai avusese un asemenea bolnav, iar din literatura medicală reiese că mai sunt cunoscute doar câteva cazuri similare. Nu se știe prea bine ce e cu mine, se presupune că e un defect genetic și mai vor o mulțime de date despre mama și fratele meu care au murit. Ei nu înțeleg de ce mușchii sunt buni, se regenerează totuși! Și, din păcate, nu-mi pot propune nici un mod de a lupta cu această boală oribilă...”

Socotesc că toate aceste date și explicații sunt cât se poate de concludente pentru a putea înțelege de unde pornește dezastrul acestei familii. Pentru a putea lupta împotriva răului–în cazul de față o boală necruțătoare care și-a întins tentaculele peste generații întregi–este necesar ca în primul rând să-i cunoaștem cauza, rădăcinile. Astfel vom ști cu cine trebuie să luptăm. Atunci ne putem canaliza toată energia, toată voința și rugăciunile noastre spre înlăturarea cauzei bolii. Este ceva asemănător oarecum cu vindecările prin regresie hipnotică.

Prin acea comunicare și prin faptul că M. a conștientizat motivul suferinței ei, de acum știm că lanțul aceluia blestem trebuie curmat, oricât de mult ar trebui luptat pentru

asta.

10 NOIEMBRIE 1992

În seara asta am făcut un experiment deosebit. Am cunoscut-o de curând pe doamna V., o pictoriță din Chișinău cu capacități paranormale uimitoare. Azi m-a vizitat acasă. Pe lângă harul de a vindeca trupurile și sufletele oamenilor prin extracorporalizările pe care le realizează—lucru care pentru ea pare foarte natural, de altfel—poate avea succes la Banca de date a Universului Suprasensibil. Doamna V. este o vizionară și o diagnosticiană desăvârșită. Concentrându-se, ea poate vizualiza „pricina lucrurilor”—cum spune ea, îndeosebi a bolilor a căror cauză o găsește de multe ori în existențe anterioare ale subiectului.

I-am arătat doamnei V. în seara aceasta fotografia lui Cătălin fără să-i spun absolut nimic despre el. Am rugat-o să-mi spună de ce boli suferă cel din fotografie. A acoperit fotografia cu palma, a închis ochii, și după aproximativ 10 secunde de concentrare mi-a spus: „Acest om nu mai trăiește“. I-am confirmat, și am rugat-o să „vadă“ ce boală a avut. S-a concentrat din nou. Mi-a spus că „vede“ niște picături de sânge, explicându-mi că a avut o boală a sângelui, pesemne. I-am spus atunci că este foarte aproape de adevăr, băiatul a murit de leucemie, și boala a debutat cu melenă. Apoi a rămas așa, cu ochii închiși, cu palma pe fotografie, concentrată asupra lui, timp de aproape un sfert de oră. Fața i s-a destins la un moment dat într-un zâmbet luminos. Spiritul ei, am înțeles că deja se afla într-un plan spiritual la care omul obișnuit nu are acces. Nu-mi spusese dinainte că are de gând să contacteze spiritul. În același timp eu m-am concentrat asupra spiritului și l-am rugat să-mi transmită un mesaj prin această femeie.

După ce a ieșit din starea de transă mi-a spus: „Eu am vorbit cu acest spirit. M-am ridicat până la el. Se află într-un univers albastru, cu vibrații foarte plăcute. M-am simțit foarte bine acolo. Este un spirit foarte evoluat, să știi! Am de la el un mesaj pentru tine... (mi-a transmis un mesaj personal despre un subiect bine cunoscut mie și lui Cătălin, dar total necunoscut ei). Apoi a mai adăugat: „Mi-a mai spus că se pregătește să se reîntrepeze“.

Concluziile mele:

Eu știam că el este un spirit cu vibrații corespunzătoare culorii albastre—din comunicări—și că propriul meu spirit este de o nuanță asemănătoare (mai cenușie)—(comunicarea din 13 aprilie 1992). Rugămintea pe care eu i-am adresat-o lui, mental, mi-a îndeplinit-o: mi-a transmis un mesaj personal prin Dna. V., fără ca ea să știe că eu aștept

vreun mesaj care să-mi fie adresat.

La culoarea spiritului lui nici nu mă gândisem, iar ideea de a-l ruga să-mi transmită ceva (fără măcar să-i propun un subiect anume) mi-a venit târziu, când dna. V. se ridicase deja în universul lui astral, detașat de lumea noastră, deci este exclusă posibilitatea transmiterii telepatice a gândurilor mele dnei. V.

2 DECEMBRIE 1992

De luni de zile nu am mai comunicat cu pendulul, ci doar de câteva ori, mental, am mai primit câteva sfaturi scurte legate de evenimentele vieții de zi cu zi, care m-au ajutat în diverse situații.

Nici de acum înainte nu voi mai pune mâna pe pendul, pentru că îmi lipsește acea chemare lăuntrică ce mă aducea altă dată în fața planșetei pentru comunicări, și, mai cu seamă, din convingerea că trebuie să trec singură peste orice dificultăți și să-mi port singură de grijă.

În seara asta, însă, am fost eu chemată să primesc o comunicare, după atâta timp de tăcere: la ora 20 am auzit o ciocănitură în fereastră, nu numai eu, ci și un membru al familiei. Ne-am uitat imediat afară pe fereastră, nu am văzut pe nimeni, nu am mai auzit nimic. Liniște și pustiu. De altfel locuim la etajul I și nu ar fi putut nimeni să-mi bată în geam. Pentru câteva clipe mi-a venit în gând imaginea lui Cătălin și a dispărut, după care nu m-am mai gândit la această întâmplare. Dar peste trei ore m-am pomenit cu pendulul în mână fără ca eu să doresc să comunic. Mi-am dat seama că altcineva dorea să purtăm un dialog, și acela era Cătălin. Mi-a spus că el mi-a bătut în geam, ca să mă atenționeze că are să-mi transmită ceva important. Apoi m-a întrebat:

–De ce nu termini cartea? („Dialoguri cu entități din Invizibil“, n.a.). Măine lucrezi toată ziua!

Avea dreptate: nu am mai scris de câteva săptămâni din cauza unui curs intensiv de teleinforbioenergetică la care am participat timp de o lună, iar acum, din cauza unor treburi mărunte, amân de pe o zi pe alta reînceperea lucrului la carte. Îi promit că de mâine îi voi urma îndemnul. Îmi închipui că acesta a fost mesajul ce avea să mi-l transmită, dar îmi spune în continuare un lucru la care nu mă așteptam:

–Vin pe Pământ în curând!

Eu sunt tentată să-i pun unele întrebări, dar cineva, alt spirit probabil, îmi spune:

–Cătălin a venit să-și ia rămas bun.

Nu-mi vine să cred. De acum tac și „îl ascult“ pe Cătălin:

–Eu am avut misiunea de a te învăța să fii bună și curată. De acum misiunea mea

s-a încheiat și totodată m-am hotărât să revin pe Pământ. Mamă îmi va fi Rosana. Diana, te-am îndrăgit, chiar dacă m-am purtat cu tine cam dur. Nu-ți vine să crezi, muritoareo, dar îți spun adevărul. Să nu mă mai chemi, să fii înțeleaptă și să ții cont de tot ce te-a învățat Cătălin. Acum ai să-mi spui ceva?

Îmi exprim părerea de rău că mă părăsește, sunt puțin, derutată, nu-mi dau seama dacă trebuie să mă bucur sau nu. Să înțeleg că pleacă sau că vine? Oricum, îmi va lipsi. Nu-mi mai spune decât:

–Este aici Robert, el te va însoți deseori și te va ajuta când vei avea nevoie. Plec, muritoareo, să nu mă mai chemi!

Apoi se pare că Robert a fost cel care mi-a transmis:

–Nu poți să crezi că el va pleca dintre noi, dar să nu-ți închipui că noi avem de împlinit câte o misiune o veșnicie! Nu uita că mai trebuie să progresăm și noi înșine! Și asta o facem în special asumându-ne o nouă viață pe pământ, care nici nu-ți închipui cât de mult ne poate propulsa spre Divinitate, atunci când propria conștiință ne luminează calea vieții în trup de carne, pe care o băătorim de atâtea ori.

...Tu ai acum misiunea de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, dar nu ai citit încă Biblia! Citește-o! Ai semănat mult bine până acum și sperăm că o vei face în continuare. Noi apreciem dragostea cu care te apleci asupra disciplinelor spirituale și de aceea te-am ajutat să ne descoperi tainele. Dar ține minte, aceste taine nu se dau oricui, ci numai celor care sunt pregătiți să le pătrundă, și ele nu se pot înțelege cu mintea, ci cu sufletul.

Ți-am deschis această poartă și ți-am arătat că mai există ceva dincolo de ea, este lumea noastră, dincolo de care sunt încă alte lumi nebănuite de mintea și chiar imaginația voastră! Puțini sunt cei care ajung aici și mai departe câtă vreme sunt întrupați. Și chiar neîntrupați. Este meritul celor care ajung aici, ceea ce-l aduce. Prin natura lui, spiritul uman este un luptător care tinde spre înalt, și numai astfel el reușește mai devreme sau mai târziu să-și depășească condiția de om vremelnic legat de pământ. Tu crezi că ne cunoști, dar încă multe taine îți sunt ascunse. Ca să ajungi să le cunoști, învață mai întâi să te detașezi de ceea ce poți vedea și poți atinge acum, de tot ce îți creează senzații dar este trecător. Să iubești tot ce te înconjoară, dar în același timp să nu rămâi atașată de materie nu este ușor, însă altfel vor trece secole până vei reuși să te desprinzi.

Nu-ți risipi energiile fără rost, gândește bine înainte de a arunca o vorbă, meditează! Nu uita să te apropii de Dumnezeu prin rugăciune mai des decât o faci. Dumnezeu are un plan minunat pentru voi, cei ce contribuiți la înfăptuirea Marelui Său

Plan—și pentru toți copiii Lui iubiți. Rugați-vă lui Dumnezeu și mulțumiți-I în rugăciunile voastre, căci mare este mila Lui pentru voi. Ascultă-mă și vei ajunge să cunoști fericirea adevărată.

Mi-au dat de gândit aceste din urmă comunicări: sfaturile lui Robert și mai înainte cuvintele lui Cătălin. El, care mi se adresa cu „muritoareo“ din universul lui de lumină albastră, va reveni într-o nouă viață de muritor?

Îmi amintesc că același lucru i-l spusese și doamnei V., însă nu prea i-am luat în seamă atunci acel mesaj privitor la reîntrupare.

Acum încep să-l cred. Mama Rosanei îmi povestea în scrisoarea pe care mi-a trimis-o, că la o lună după înmormântarea lui Cătălin, a plecat împreună cu Rosana—care pe atunci avea 13–14 ani, la mare. Într-o după masă au hotărât să meargă în stațiunea Olimp să caute Vila scriitorilor unde cu numai 10 luni în urmă fusese și Cătălin, să revadă locurile pe unde s-a plimba el. Pe înserat, când nu mai era nimeni în preajma lor, Rosana i-a spus: „Mamă, vreau să-l strig pe Cătălin“. Și a strigat de trei ori cu toată puterea glasului ei: Cătălin! Cătălin! Cătălin!

Dar nu i-a răspuns nimeni, nici măcar ecoul.

Am motive să cred că atunci Cătălin a auzit-o. Și îi va răspunde în curând...

*
* *

La câteva săptămâni de la ultima comunicare a lui Cătălin, am vorbit la telefon cu mătușa lui, care m-a anunțat cu bucurie că Rosana a născut un băiat.

EPILOG

Aici se încheie straniul jurnal al unei povești adevărate, poveste care a început pe Pământ, s-a ridicat ca un arc dincolo de spațiu și timp, ca să se termine cu o nouă sosire tot aici, pe Pământ.

Făcând publică experiența pe care am trăit-o, nu am urmărit ca prin aceasta să popularizez un „îndrumar de contactare a spiritelor“, ci dorința mea este ca cititorul să înțeleagă corect mesajul cărții, mesaj pe care l-am transmis în speranța că el poate constitui răspunsul la unele întrebări care îi frământă pe semenii mei asupra a ceea ce ne este dat să trăim—normal sau paranormal—precum și un nou punct de plecare care să nască noi întrebări

atât în mintea cititorului mai mult sau mai puțin inițiat în științele spirituale, cât și a cercetătorilor în domeniu.

Ce trebuie să înțelegem cu toții este că ceea ce noi numim „paranormal“ tinde să devină din ce în ce mai normal atunci când gândirea și spiritul nostru se îndreaptă spre obârșia tuturor lucrurilor, spre Divinitate, spre lumea în care spiritul nostru s-a născut, în care ne vom întoarce ca într-un loc pe care l-am părăsit cândva, în negura tuturor timpurilor și căruia de fapt nu încetăm nici o clipă să-i aparținem.

Cărți